AUREL CĂRĂȘEL

CORABIA SCUFUNDATĂ

ROMÂNIA SUB ASEDIU: CORABIA

PAVCON / FICTION

SERIA
ROMÂNIA SUB ASEDIU

inițiată și îngrijită de scriitorul
Florin Purluca

CORABIA

FANTASY # HORROR # **SCIENCE-FICTION** # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

189

Aurel Cărășel
CORABIA SCUFUNDATĂ
Ținuturi imaginare în Regatul Român – august 1938

© 2022, Aurel Cărășel
© 2022, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CĂRĂȘEL, AUREL
Corabia scufundată / Aurel Cărășel. – București: Pavcon, 2022
ISBN 978-606-96252-2-4

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorilor de copyright.

Designul colecției: **Arh. Andrei Nicolescu**
Coperta: **George Ionescu**
Ilustrație interior: **Marius Ghergu**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-96252-2-4

AUREL CĂRĂȘEL

Corabia Scufundată

SERIA

Editura **PAVCON**
București, România, 2022

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul
#2 Secretul emisferei
#3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
#4 Scornituri spăimântătoare
#5 Rangkook
#6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca
#7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus
#8 Erezia egumenului Glicherie
#9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
#11 O tragedie cerească
#12 Cetiți-le noaptea
#13 Marginea curcubeului
#14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
#15 Praf
#16 Manuscrisul episcopului Petronius
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2
#18 Un român în Lună
#19 Oameni pe care i-am cunoscut
#20 Sawtooth
#21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22 Progradia
#23 A doua Lună a Pământului
#24 Dialogul păsărilor
#25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
#26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27 Therra
#28 1944 Ein Freak
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
#30 CdT 1 - Bacteria nemuririi
#31 CdT 2 - Cârligul spațial
#32 CdT 3 - Poarta mânturii
#33 RSA – Furia fiarelor
#34 RSA – Marile migrații
#35 Olympus Mons
#36 RSA – Noaptea lemurienilor
#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiei
#38 RSA – Auro Luck
#39 Războiul Celestinei
#40–49 Aripile Albastre
#50 Sânge, Metal și Speranță
#51 Decadența sufletelor noastre
#52 Povestiri spăimântătoare
#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#56 Dinosauria
#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#58 Învățătorul
#59 Noaptea orașului ilustrat
#60 Praf 3
#61 Saurianul de metan - IVA 3
#62 Artefactul
#63 Casa fără cărți
#64 Apophis
#65 Parlamentul
#66 RSA – Hora hoiturilor
#67 Dragonul fără aripi
#68 RSA – Judecata de Apoi
#69 Avatarii faraonului Tlá
#70 RSA – România sub Asediu
#71 Efectul Metamorphis
#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#73 Elogiu muncii de partid
#74 Insula pescărușilor
#75 Aurul beznei
#76 București, 2058
#77 Încăpățânarea Timpului
#78 Deocamdată... enigme
#79 Tunelul de la capătul lumii
#80 Ultima frontieră
#81- 83 Istoria Literaturii SF
#84 Orașele caracatițelor
#85 Europa benzilor desenate 2
#86 Confesiunile Omului-câine
#87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
#88 Oameni goi pe străzi
#89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
#90 RSA - Tg. Jiu '59

Ilustrație originală de Marius Ghergu

Se dedică acest fragment de istorie alternativă prietenului meu Marius Ghergu, cel care a creat atâtea iluzii vizuale de-a lungul istoriei reale.

Ouroboros, ca un simbol străvechi, magic, e reprezentat de un șarpe ori un dragon care-și devorează propria coadă. Numele său conduce exact la această semnificație, în greceşte „Oura" însemna „coadă", iar „Boros" „a mânca, a devora".

Prima mențiune despre el provine din Egipt, unde se credea că reprezintă uniunea lui Ra cu Osiris, fiind considerat începutul și sfârșitul timpului și înnoirea periodică a lumii.

În antichitate, numele său a fost asociat cu Calea Lactee, reprezentată ca un șarpe de lumină, care locuia în ceruri, într-o zonă galactică centrală, din apropierea constelației Săgetătorul, și mușca din coadă.

În dialogul său „Timaeus", Platon îl descrie pe Ouroboros ca fiind prima ființă din lume care a prins viață. Fiind prima, era perfectă și își era singură îndeajuns. Nu avea ochi, pentru că nu era nimic de văzut în afara sa. Nu avea urechi, fiindcă nu era nimic altceva de auzit. Platon considera perfecțiunea autosuficiență și, în același timp, lipsă de evoluție.

Pentru alchimiști, reprezentarea sa (pe jumătate alb, pe jumătate negru, identic cu simbolul taoist Yin Yang) sugera unitatea veșnică a tuturor elementelor cosmice, fuziunea între conștient și subconștient.

Din *Enciclopedia lucrurilor și ființelor pe înțelesul copiilor*, editura Socec & Fiii, București, 1937

Celălalt tărâm reprezintă o realitate mitică, prezentă în poveștile din întreaga lume. Fie că se găsește într-o uriașă cavitate subterană, pe pământ, într-un spațiu greu accesibil, în împărăția norilor sau în adâncurile cerului, acesta adăpostește o lume *altfel*, la care eroul uman este provocat să ajungă. Motivul care îl determină să facă acest lucru este, cel mai adesea, suferința unui semen al său, ajuns acolo fără voia sa (prințesa răpită de zmeu sau de balaur reprezintă cazul cel mai banal). În majoritatea cazurilor, după ce îl învinge pe răpitor și distruge lumea *altfel*, eroul revine în lumea sa pentru a-și continua viața. Uneori, însă, se întâmplă să nu-și mai dorească acest lucru, dar cadrul poveștii se închide mai înainte ca lectorul să afle care a fost cauza acestei opțiuni.

Din ***Enciclopedia lucrurilor și ființelor pe înțelesul copiilor***, editura Socec & Fiii, București, 1937

Capitolul 1
Pe Ostrov, la sfat de taină cu părintele Gamaliel

Pavilionul Central avea aerul unui palat, cu donjoanele sale zvelte și stucatura de lemn care îmbrăca balcoanele și spațiul dintre ferestrele înalte ale peretelui dinspre șosea. În spate, muntele se ridica domol, acoperit de pădurea de foioase, foșnind stins în vântul dimineții. Coroanele uriașe ale ulmilor, gorunilor și fagilor erau deja pătate cu galben și roșu, amintindu-le trecătorilor că toamna stătea la pândă dincolo de masivul adormit al Coziei.

Alexandru Milovan se așeză mai bine pe stinghiile tari ale băncii, apoi puse alături ziarul „Universul", cu fotografia regelui Carol al II-lea îndoită pe jumătate. Își frecă ușor palmele, cu ochii pironiți pe ușa de la intrarea sanatoriului. Diminețile la munte erau răcoroase și chiar dacă era îmbrăcat în raglan se simțea ușor zgribulit. Singurul lucru pe care-l regreta cu adevărat era că nu reușise nici măcar să bea o cafea. Mersul cu trenul întreaga noapte și atipeala zdruncinată de tresăririle vagonului la trecerea de pe un macaz pe altul, nu reprezentaseră tocmai odihna ideală, iar halta de la Păușa era doar un loc unde pasagerii coborau sau urcau în tren. Nu avea nici măcar o fântână cu

lanț, la care ar fi putut să dea cu apă pe față sau să își clătească gura coclită. Când coborâse pe peron, încă își amintea de camera pătrată din vis, în care intra tot mai des în ultima vreme, încercând să coboare pe scara de piatră către adâncurile negre din subteranul care aducea cu o gură spre iad.

Oftă și își pocni degetele de la mâini. Nu era pentru prima oară când se afla în această postură ingrată și era sigur că nici pentru ultima. Îl durea ușor un dinte cariat de pe falca de sus, dar știa că nici măcar nu avea timp să se gândească la el, darămite să se programeze la un dentist. La care, la drept vorbind, nici măcar nu-și dorea să ajungă. Ca oricărui polițist normal, nu-i era teamă să încaseze vreun glonț, doar pentru așa ceva îl pregătise meseria aleasă, dar îi era realmente frică să audă lângă ureche freza dentară.

Trei bănci mai departe, aproape de aripa stângă a Pavilionului, se așeză un bărbat în vârstă, în halat vișiniu, care ținea în mână o cană aburindă. Deși mirosul lichidului nu ajungea până la el, Milovan știu că era cafea. Și nu una obișnuită, așa cum ți-o face orice gospodină care aruncă într-un ibric o ceașcă de apă, două linguriță de boabe măcinate și una de zahăr, ci o cafea turcească adevărată, aromită la nisip, cu caimacul de rigoare.

De ce norocul le dădea la unii totul, iar la alții nimic, nici măcar vreun surogat? se întrebă, în timp ce înghițea în sec, cu privirile agățate de firul de abur care se ridica leneș spre frunzișul de deasupra.

Se întoarse la ziar, aruncând ocheade scurte către ușa hotelului-sanatoriu. Îl despături pentru a treia sau a patra

oară, străduindu-se să se concentreze asupra articolului de fond, deși știa cu certitudine că nu avea să reușească. Stelian Popescu, directorul publicației, dezvolta un editorial pe mai mult de o pagină și jumătate despre implicațiile presupuse de continuarea rămânerii Regatului Român în stare de neutralitate, în raport cu ambițiile Marilor Puteri, care își jucau cu viclenie și diplomație extremă cărțile ținute ascunse până în acel moment. Iar artizanul acelei neutralități fusese, până în acest moment în care bătrâna Europă își troznea oasele sub bocancii cu blacheuri de oțel ai soldaților, Majestatea Sa Carol al II-lea, principe de Hohenzollern-Sigmaringen. Un rege cu o privire de vulpe, un Machiavelli cu un comportament social desprins parcă din literatura italiană a secolului al XVI-lea și cu un cod moral care nu excludea umilirea completă a apropiaților și chiar excluderea lor din anturaj, dacă aceasta folosea planurilor sale politice.

Milovan își trecu vârful limbii peste buzele sărate și citi încă o dată paragraful al patrulea, în care editorialistul făcea trimitere directă la relațiile dintre Regina Mamă și Carol al II-lea. Relații mai mult decât reci, izvorâte mai ales din dorința Regelui de a domni după bunul său plac, fără a ține cont de sfaturile nimănui, cu atât mai mult ale mamei sale. Regina Maria își dovedise intuiția politică de mai multe ori în cursul Primului Război, mai ales atunci când insistase să nu se renunțe la pactul politic cu Antanta și soțul său Ferdinand să nu semneze o pace separată, care ar fi adus mari prejudicii României.

— Știai că Regina Mamă este izolată la Pelișor?

Vocea venea din spate, așa încât Milovan fu sigur că interpelatorul său nu îi văzuse tresărirea involuntară. Își stăpâni impulsul de a se întoarce brusc și își apropie, preventiv, mâna dreaptă de buzunarul raglanului. Pistolul vechi, de tip Bergman-Bayard, cu încărcătorul său cu 10 cartușe, atârna greu, dar liniștitor, lipit de stomac.

— Te-am văzut citind articolul lui Popescu, continuă vocea necunoscută, de astădată chiar lângă el. După cum scrie, mare minune dacă domnul acesta o să moară în patul lui. Dar să lăsăm asta... Mă aștepți demult, comisare?

Se răsuci încet, cu privirea încă cercetându-l pe bolnavul în halat vișiniu. Acesta sorbea din cană și părea cufundat în gânduri. În spatele băncii îl aștepta figura inconfundabilă a Mareșalului Palatului. Alexandru Milovan nu îl văzuse decât de două ori din apropiere pe Ernest Urdăreanu, dar îi cunoștea bine chipul din presa Capitalei. Tras și cu liniile pometilor puternic conturate, aducea mai degrabă cu capul unui vultur codalb. Îi văzu buzele subțiri și aproape livide încrețindu-se a zâmbet, dar știu că nu aceasta fusese intenția Mareșalului.

— Nu, domnule. Am venit de la gară de cel mult o jumătate de oră. Timp suficient ca să mă bucur puțin de priveliștea munților.

— Ai mai fost pe Valea Oltului?

— Niciodată. Tăcu, meditând o clipă. Cel puțin, nu fizic. Când eram copil, bunicul, Dumnezeu să-l odihnească în pace, îmi preda geografia țării prin tot felul de povești și de povestiri a căror acțiune se petrecea în locurile despre care îmi vorbea.

Urdăreanu își ridică borul pălăriei cu degetul arătător. Arăta ca un turist înstărit, venit la tratament cu ape sulfuroase. Raglanul gris-fer era călcat impecabil și avea o batistă cu monogram auriu în buzunarul de la piept. De gât îi atârna șnurul negru al ochelarilor de vedere, cu sticle groase și ramă de baga.

— Și despre Căciulata ce ți-a povestit?

Ridică din umeri și dădu să se scoale de pe bancă, dar celălalt îi făcu semn să rămână așezat. O frunză galbenă se roti prin aer și căzu pe ziar, acoperind o parte din fotografie.

— Mi-a vorbit despre castrul roman Arutela, de pe malul celălalt al Oltului. Și despre Suri Sagittari, arcașii sirieni care l-au construit la ordinul guvernatorului militar al Daciei Inferior, Falvius Constans. Despre bătăliile pe care le-au dat cu barbarii care coborau dinspre Urali, ca să mențină intactă granița Imperiului. Un secol de eforturi, până ce o revărsare extraordinară a râului l-a distrus, determinând retragerea trupelor pe alte aliniamente.

— Constat că bunicul tău a făcut treabă bună, râse uscat Mareșalul. Văd că ții minte o mulțime de amănunte. Se cheamă că ai o memorie bună. De care s-ar putea să am nevoie în curând.

— Nu toate lucrurile le știu de la el. Treaba cea bună pe care a făcut-o cu mine este că mi-a deșteptat gustul de a afla și de a cerceta, fără să mă împingă de la spate. A avut, cum se spune, mult tact pedagogic. De fapt, bănuiesc că și dorința mea de a ajunge polițist i se datorează, chiar dacă nu mi-a pomenit niciodată explicit despre ea.

— Interesant om bunicul tău. Odată, va trebui să stăm de vorbă mai pe îndelete despre el.

Urdăreanu aruncă o privire fugară spre dreapta. Bolnavul de pe banca îndepărtată tocmai se ridicase, își scosese halatul, îl împachetase și îl punea pe locul unde stătuse. Rămăsese într-un costum maro, puțin mototolit. Părul aproape alb, tuns scurt, îi sătea ridicat în sus, de parcă l-ar fi întărit cu ceară. Ridică brațul drept în direcția lor, după care porni spre șosea.

— Să oprim poveștile, spuse Mareșalul. Ne ținem după Costache și traversăm strada.

— Mergem departe?

— Numai pe Ostrov. Ai mai fost vreodată pe o insulă?

Alexandru Milovan se ridică, scutură frunza și puse ziarul sub braț.

— Nu am avut încă niciun concediu.

— Ei, atunci cred că pentru următoarea oră te poți considera în concediu, râse scurt celălalt. Un concediu mai special, pe care ți-l acordă Casa Regală. Mergem la mănăstirea de maici de acolo. Ia-o înainte, te rog.

Ocoliră bazinul circular al fântânii arteziene, în jurul căruia se adunau seara bolnavii după ședințele de tratament, jucau șah, table, tabinet sau macao și își povesteau necazurile. O trăsură se ivise în partea de sus a drumului care venea dinspre Cozia, dar era prea departe ca să o aștepte, așa încât se angajară în traversare.

O alee de pământ ieșea din șosea și mergea drept în direcția râului. Urdăreanu o apucă pe ea, fără să spună nimic. Comisarul scrută împrejurimile, dar nimic nu mișca

încă în dimineața aceea clară precum cleștarul, cu excepția cupeului care trecu prin spatele lor, grăbindu-se către centrul Călimăneștiului. Nu-l văzu nicăieri pe bărbatul cu părul alb și asta nu-i plăcu. Înțelesese că era omul Mareșalului, dar tot nu agrea să nu știe unde se găsea în acea clipă. Își pipăi pistolul și se grăbi să țină aproape de însoțitorul său.

Când, în urmă cu 16 ore, bătuse la ușa comisarului-șef Grigore Angheluță, nu-și închipuise că discuția cu acesta avea să-l arunce undeva în inima munților Coziei, nu departe de mitica Țară a Loviștei, despre care bunicul Eliad îi spusese atâtea povești tainice și minunate. Crezuse că i se va cere un raport verbal suplimentar despre „cazul Stoianov", în care muriseră șapte oameni și fusese delapidată Banca Romula, iar gangsterii dispăruseră fără urmă, reușind să treacă granița în Bulgaria și, de acolo, în Turcia. Dar Angheluță îl poftise să ia loc, îi oferise un trabuc, stăruise să i-l aprindă chiar el, apoi îl întrebase atât de direct încât se înecase cu fumul de unde îl cunoștea pe Vlad Onțu Brătianu, prefectul Capitalei. Nu apucase să riposteze că nu cunoștea niciun om politic, nici măcar nu avusese timp pentru asta, cei doi ani de școală polițienească și următorii trei de ucenicie în meserie nu-i acordaseră răgazul necesar nici măcar să se întoarcă în Cernavodă, la înmormântarea bunicului Eliad, darămite să participe la vreo recepție unde să aibă prilejul de a-i întâlni pe mai marii zilei. Și apoi, cine i-ar fi acordat lui, un băietan venit din provincie fără nicio recomandare, o astfel de invitație? Cu fața la fereastră și cu spatele la el,

Angheluță sărise în fondul problemei: Onțu Brătianu îl solicitase în mod expres pe el pentru o misiune secretă, al cărei dosar, parafat cu sigiliul Palatului, se afla pe biroul lui în acel moment. Era gata să pornească spre Călimănești în mai puțin de două ore? Un tren personal pleca din Gara de Nord și un telefon din partea Chesturii putea să-l mai rețină la cap de linie cam o jumătate de ceas. Înghițise în sec și dăduse din cap. Era șansa despre care îi vorbea, uneori, bunicul Eliad. Se ivea rar de tot în viața unui om și majoritatea nu știa că nu exista timp pentru reflecție, ci numai pentru acțiune. Dacă nu întindeai imediat mâna, dispărea, oferindu-i-se altuia. Angheluță pusese mâna pe telefon, mișcase de câteva ori manivela și, tot fără să-l privească, dăduse un ordin care urma să fie transmis mai departe. Apoi revenise la fereastră și se rezemase cu degetele-i grăsuțe de pervazul cu vopseaua scorojită.

— Dacă mi-ar fi cerut mie să trimit un om, acela în mod sigur nu ai fi fost tu, Milovan. Nu te supăra că sunt atât de franc. Nu ai nici experiența necesară și nici inteligența operativă a unui comisar care s-a lovit de probleme. L-aș fi recomandat pe Boierescu, pe Mache sau pe Rogojinaru. Dar prefectul te-a menționat clar pe tine. Nu știu ce relații atât de înalte ai, dar când Casa Regală îți cere ceva, tu, ca simplu funcționar al statului, nu poți decât să spui „da, să trăiți!". Așa am spus, deci ia dosarul acesta de pe birou și dispari din ochii mei. Dacă nu vei fi capabil să rezolvi ceea ce-ți vor cere ei, nu te vei mai întoarce aici, ca să-mi fac griji pentru urmări. Iar dacă vei reuși, vei fi promovat

în altă parte și tot nu voi mai auzi de tine. Oricum ar fi, cred că zilele tale în cadrul Chesturii s-au apropiat de sfârșit. Nu-ți dau niciun sfat și nici nu-ți urez nimic. Aștept doar să citesc în ziare cum se va fi terminat aventura ta.

Și el era curios cu privire la acest final, dar spera să nu-l citească din ziare.

— Dacă te uiți după Costache, e vorba de pescarul acela de sub mal, care tocmai scoate undița din râu. Ernest Urdăreanu îl bătu pe braț. Știu de ce ești neliniștit și te rog să mă crezi că nici mie nu-mi e ușor. Dar câtă vreme Costache pescuiește, nu ne interesează nimic altceva. E liniște și pace peste tot.

Se aflau chiar la intrarea pe pod, așa că, aplecându-se puțin peste mâna de lemn reuși să-l vadă pe bărbatul cu părul alb. Stătea pe un scăunel și manevra o undiță cu trestia lungă. Nu le aruncă nici măcar o privire, dar Milovan era sigur că știa de prezența lor.

— Dacă asta te liniștește, află că Marcel Costache este paznicul meu credincios. Când el ridică brațul drept în sus, sunt sigur că nu există nicio primejdie. Putem să trecem podul și să mergem liniștiți pe insulă, comisare.

Marcel Costache, pistolarul din Ferentari! Bărbatul tresări și își pipăi din nou arma. Asasinul în serie care nu omora decât militari profesioniști. Cazul său intrase în atenția Gestapo-ului după ce Chestura descoperise că patru din cele șapte victime descoperite în groapa de gunoi de la Sărindari erau ofițeri germani, detașați în capitala Regatului. La numai o lună de la solicitarea personală

a lui Himmler pentru predarea cazului spre anchetare către autoritățile germane, cadavrul său mutilat îngrozitor fusese descoperit chiar pe treptele sediului Ambasadei Germane la București. Unele ziare de opoziție, care nu agreau alianța cu naziștii, scriseseră la vremea respectivă că Marcel Costache fusese făcut scăpat, iar cadavrul cu pricina era al unui hoț mărunt, care căzuse în plasa poliției.

— Ei, da, Marcel trebuia să-și găsească un înger păzitor, iar eu eram sigur că voi avea nevoie de serviciile sale. Mareșalul se încruntă și îl împinse înainte pe pod. Mai e nevoie să-ți dau ca exemplu cazul banditului francez Vidoq, ca să înțelegi că pe oameni ca el nu îi omori, ci îi folosești tocmai ca să ții în frâu criminali încă și mai mari?

Nu era nevoie. Milovan porni înainte, prefăcându-se preocupat să numere pașii pe care îi făcea și să își ordoneze gândurile, până ce ajungea la confruntarea decisivă. Fusese chemat aici cu un anumit scop, iar acum tocmai se pregătea să-l afle. Dacă făcea față provocării, viitorul său avea să-i fie asigurat. Dacă rata, probabil că îl aștepta un glonț, de la Marcel sau de la cineva asemănător lui. Nu-i surâdea perspectiva, de-abia intrase în pâine și înaintea lui se întindeau decenii de activitate productivă, în care dacă avea să se dovedească sârguincios, atent și cu dorință să progreseze, putea să ajungă foarte sus pe scara ierarhică. Poate chiar chestor-șef. Un glonț venit de niciunde putea însă să încheie brutal toate aceste visuri frumoase. Avea însă de ales?

Podul de metal, dispus pe trei arce, avea picioare de piatră. Nu se clătina sub picioare și nu se legăna sub adierea vântului și nici sub apăsarea puternică a viiturii care făcea Oltul să-și iasă din albie și să inunde malurile joase. Merse în urma lui Urdăreanu, străduindu-se să observe și alți pescari care, în realitate, nu aveau nicio treabă cu undița, dar Costache era singurul îndrăzneț la ora aceea matinală.

Pădurea de pe insulă era una seculară. Stejari bătrâni, cu coroane uriașe, goruni falnici, mesteceni cu coaja albă, crăpată, brazi cu ace parcă atinse de brumă, smochini și câțiva frasini tineri, cu frunze tremurătoare, obturau spațiul dinaintea lor, împiedicând privirile să răzbată până la malul celălalt. Urdăreanu se opri chiar la ieșirea de pe pod și așteptă să îl ajungă din urmă.

— Am dat dispoziție să se interzică accesul pe Ostrov până ce terminăm discuția. Dar, bineînțeles, ordinul nu îi privește pe preoți și pe maicile mănăstirii. Ai spus că nu ai mai fost pe aici, nu?

O cinteză zbură foarte aproape de ei, urmărind un roi de musculițe, și dispăru printre frunze. Aerul mirosea a iarbă acvatică, a fân și a cimbrișor. Clătină din cap și îl privi plin de curiozitate. Câtă autoritate avea, în mod real, un mareșal al Palatului Regal? Era posibil să dispună de puteri discreționare, asemenea unui general sau unui mareșal de armată, în timp de război, pe un teritoriu ocupat?

— Atunci, permite-mi să fiu ghidul dumitale și să-ți prezint atracțiile turistice de aici, până ce ajungem în in-

teriorul mănăstirii, unde vom servi un ceai sau o cafea și vom avea o discuție între patru ochi.

Înclină din cap și coborî de pe pod. Pământul de sub tălpi era umed, dar suficient de solid ca să nu îi înglodeze încălțările. O alee de pietriș începea chiar de sub treaptă și dispărea printre copaci. Nu departe, se zărea peretele înțesat cu ferestre al unei clădiri. Câteva ornamente din stuc și mai multe frize aplicate anunțau că era vorba despre o construcție dedicată Fortunei. Alexandru Milovan încetini pasul și scrută cu atenție printre trunchiuri.

— Ei, da, spuse Urdăreanu, fără să se întoarcă. Este cazinoul „Columbus", patronat pe ascuns de Nelu Marghiloman. Aici s-a spânzurat anul trecut beizadeaua regățeanului Mihalache, care a pierdut la stos 100.000 de lei. Dar noi nu avem treabă aici și, oricum, este închis pentru renovări. Mergem?

Trecură foarte aproape de ușa monumentală de la intrare, din lemn de abanos, care stătea deschisă pentru a permite intrarea și ieșirea unor muncitori ce cărau saci cu ipsos. Câteva roabe butucănoase, încărcate cu nisip, așteptau în fața treptelor. Pământul și iarba din jur erau acoperite cu moloz și cu praf de marmură albă. Pe peretele plin de zgârieturi era lipit un afiș mare, fără chenar, care anunța un concert. Citi numele care nu-i spuneau nimic, cu un ochi distrat: „**Mare Concert** dat pentru construirea unui Pavilion de Consultații la Călimănești, cu concursul domnișoarelor **Lucia și Andreea Anghel** de la Opera din Berlin. Program partea I: Haëndel – aria Galateei; Rossini – aria Rosinei din *Bărbierul*; Duparé – Invitation au voyage".

— Ei erau deja aici când am dat dispoziția, așa că le-am permis să rămână și să continue lucrul. Avem un ochi de pază și aici, așa că nu am lăsat loc pentru prea multe surprize. Și nici nu ar fi bine ca Marghiloman să aibă motive să se plângă presei de abuzurile la care se dedă Casa Regală.

Comisarul se uită pe furiș către clădire, încercând să-și dea seama de dimensiunea ei, dar trebui să renunțe, din cauza copacilor care o ascundeau în cea mai mare parte.

— Nu am auzit de acest domn... Nelu Marghiloman. Ocupă vreun post politic în actualul guvern?

Ernest Urdăreanu râse și își scutură câteva fire de praf de pe mâneca stângă a uniformei.

— Nici vorbă. Nelu Marghiloman este fiul din flori al Elisei Știrbei, soția lui Alexandru Marghiloman. Și-a luat numele tatălui vitreg abia după moartea acestuia, chiar dacă mama sa se recăsătorise între timp cu Ion Brătianu. Afacerile, dragul meu, se fac doar de către cei dedicați lor, iar Marghiloman senior fusese mare negustor, îmbogățit mai ales în timpul Marelui Război, când regele Ferdinand i-a solicitat să fie prim-ministru. Nelu a preluat o parte din averea mamei sale, mai înainte ca Brătianu să întrerupă complet relațiile dintre cei doi. Din această moștenire a făcut parte și clădirea de aici, pe care el a transformat-o în cazinou. Anul trecut a suferit un mic incendiu și a fost nevoit să înceapă să-l renoveze. Cred că va fi o reușită, pentru că și-a ales ca model cazinoul Baden din Viena. Când îl va termina, cred că mi-ar plăcea să joc o partidă de pocher aici. Joci pocher, domnule comisar?

Clătină din cap.

— Bunicul meu, Dumnezeu să-l ierte, m-a învățat că jocurile de noroc și drogurile sunt tarele lumii moderne și mi-a cerut să jur că nu voi avea parte de ele. Până acum am reușit să mă țin de cuvânt.

Porniră mai departe pe alee și lui Milovan i se păru că unul dintre muncitori îi pândea din spatele unor tufe, înaintând odată cu ei. Trecură pe lângă o cruce mare din lemn, vopsită în negru. Mareșalul se opri în fața ei, își scoase pălăria și se închină. Apoi mângâie unul dintre brațe cu palma și plecă mai departe.

— Am ridicat-o acum trei ani, după moartea lui Anton, băiatul meu cel mare, în bombardamentul de la Stoenești. Printre cei 567 de morți se afla și el. Era în vacanță, la colegul său de bancă. Nu i-am găsit trupul printre cadavrele recuperate, așa că am ridicat o cruce pe acest pământ sfințit. Până la urmă și pacea are un preț greu. Un preț pe care unii trebuie să-l plătească.

Îl ajunse din urmă, dar nu îndrăzni să spună nimic. Nici nu ar fi știut ce. Războaiele erau întotdeauna carnagii universale, iar celor care le supraviețuiau le era poate încă și mai greu decât celor care erau jertfiți pe altarul său. Nu știuse că Urdăreanu pierduse un fiu, dar cunoștea câteva familii cărora li se întâmplase asta. Și știa cât de greu le fusese să accepte că, deși Regatul Român se menținea neutru în raport cu tendințele expansioniste ale Reichului și cu cele din ce în ce mai agresive ale Imperiului Soarelui, nu trecea lună fără ca o parte dintre civili și dintre militari să nu plătească obolul pentru această neutralitate

forțată. Carol al II-lea reușise să se strecoare, până atunci, printre capcanele politicianismului, profitând și de relațiile sale speciale cu Germania nazistă.

Zidul alb al mănăstirii se ivi brusc, în spatele coroanelor unor brazi. Era atât de scund, încât dacă s-ar fi ridicat pe vârfuri ar fi putut să privească dincolo de el. Porțile de lemn erau larg deschise, parcă invitându-i înăuntru. Intrară. Drumul cu criblură se oprea la intrarea în biserică. În stânga și în dreapta lui creșteau câțiva pruni, iar printre ei zâmbeau maci, margarete și hortensii. O călugăriță bătrână le aruncă o privire scurtă și continuă să le ude cu o stropitoare. În partea stângă, chiar lângă gardul din piatră, se ridica o fântână, cu o găleată de metal așezată pe ghizduri. Mareșalul își potrivi uniforma și se îndreptă către șirul de chilii lipite de zid. Ciocăni la ușa primeia și așteptă. În prag apăru o femeie între două vârste, cu comănacul tras până aproape de linia sprâncenelor. Pe vremuri trebuie că va fi fost tare frumoasă, aprecie Milovan, în timp ce se străduia să stea nemișcat în spatele celuilalt, dar vremea îi ridase fața și acum numai ochii albaștri, codați, mai aminteau de trecut.

Urdăreanu vorbi cu ea, cu glas scăzut, apoi femeia le făcu semn să o urmeze. Îi conduse în spatele grupului de chilii, mergând de-a dreptul prin iarba prăfuită. Un corcoduș bătrân își întindea coroana deasupra unei mese de lemn în jurul căreia erau așezate trei scaune cu spătar. În mijlocul mesei era așezat un ibric de aramă acoperit cu un capac. Două cești, așezate cu gura în jos pe farfurioare de porțelan albastru, alături altă farfurioară, cu trei linguriță

de argint înnegrit, o zaharniță din alabastru, ciobită într-o parte, și o chisea cu dulceață completau decorul. Un sticlete fluieră melodios printre frunze și câteva vrăbii îi răspunseră dinspre acoperișul bisericii. Măicuța îi pofti să se așeze, întoarse cestile, turnă cafeaua și puse dulceața închisă la culoare pe farfurioare.

— Mulțumim, maică Theodora, spuse mareșalul, zâmbindu-i. Când o să mă întorc la București, o să vorbesc cu Bălteanu să mai strângă niște donații de la cinstitele familii de boieri care sprijină regimul regal și să chivernisim sfânta mănăstire cu câteva văcuțe și doi cai. Am văzut anul trecut că nu mai aveați decât un măgăruș pentru cotiga voastră cea mare de cărat fânul.

— Suntem o mănăstire săracă, domnule Urdăreanu, răspunse femeia îmbrăcată în negru, clipind repede, ca și cum ar fi supărat-o lumina. Cine mai stă să-și aducă aminte de un biet așezământ uitat de Dumnezeu pe o insulă, când în apropiere se înalță Cozia, ctitoria lui Mircea cel Bătrân, iar mai sus oleacă, schitul Turnu, locul de îngropăciune al moaștelor cuvioșilor Misail și Daniil? Avem a mulțumi că vă gândiți la bietele noastre nevoi și vă poftim oricând, cu drag, să mai veniți pe la noi.

Își împreună palmele, murmură două versete dintr-o rugăciune și se retrase, dispărând în spatele zidului ros de ploi.

— Uneori e nevoie să ne curățim sufletul, așa cum facem în fiecare zi cu trupul. Mareșalul ridică din umeri și trase ceașca mai aproape. Nu știu ce zicea despre treaba asta bunicul dumitale, comisare, dar eu unul așa cred. Și

mai zic să nu lași cafeaua să se răcească. E făcută turcește, la nisip, și trebuie băută cât mai fierbinte cu putință, ca să nu i se risipească savoarea. Vrei puțin zahăr? E din acela brun, adus tocmai din Cuba, special pentru Casa Regală, mai înainte ca granițele Germaniei Mari să se mute pe Vistula.

Văzu semnul de negație al celuilalt și dădu din cap.

— Și mie îmi plăcea odată cafeaua neagră, tare și fără zahăr. Dar vremurile tinereții s-au cam dus, iar gusturile s-au mai schimbat.

Sorbi din ceașcă și închise ochii pentru câteva clipe, părând că savurează lichidul. Apoi o așeză pe masă și așteptă ca și el să facă la fel. Alexandru Milovan avea propriile tabieturi în privința băutului cafelei, dar nu era momentul să le afișeze. Era prea obosit și organismul său simțea acut nevoia unui energizant, ca să mai țină cont de ele. Așa că, pur și simplu, sorbi din ceașcă, înghiți aproape fără să simtă gustul și se grăbi să pună ceașca la loc pe farfurie. Nu fusese adus aici pentru a discuta nimicuri cu cel de-al treilea personaj ca importanță politică din Regat.

— Spune-mi, comisare, ai copii? Lasă, nu răspunde la întrebare, e limpede că ești încă prea tânăr și prea doritor să faci carieră, ca să pierzi cei mai importanți zece ani din viața dumitale cu așa ceva. Ei bine, exact pentru așa ceva te-am chemat, profitând de faptul că mă găsesc la Călimănești în primul meu concediu din ultimii doisprezece ani. Ca să te ajut să începi cu dreptul o carieră strălucitoare. Și ca să îți acorzi, mai târziu, posibilitatea de a-ți întemeia o familie fără a-ți distruge cariera.

Înconjură ceașca fierbinte cu palmele și se uită drept în ochii lui Urdăreanu.

— Să înțeleg că există și posibilitatea să spun nu?

— Dacă ar fi fost vorba despre o operațiune polițienească, singura posibilitate era să răspunzi „Da, să trăiți!". Acum, însă, e vorba de altceva. Mai special. Mai greu. Și mai periculos.

Arătă cu mâna dreaptă de jur-împrejur, speriind o vrabie care țopăia prin iarbă, vânând insecte.

— Știi câți oameni asigură perimetrul, păzindu-ne viețile de cine știe ce atentator necunoscut? Aproape treizeci. Risipiți peste tot, de pe malul de unde am venit și până pe malul opus, de unde oricând s-ar putea strecura o barcă pescărească plină cu explozibili.

— Nu știam că viața mea este atât de prețioasă, spuse cu precauție.

— Câtă vreme n-ai spus nu acestei operațiuni, pentru care ai fost adus pe Ostrov, este chiar foarte prețioasă.

— Ar trebui să îmi afirm opțiunea înainte de a afla amănunte despre operațiune sau după?

— Dacă ți-aș da amănunte și ai spune nu, aș fi obligat să te împușc cu mâna mea. Dacă nu știi nimic și refuzi, te urci în primul tren și te întorci la București, la meseria și viața dumitale obișnuite. Voi avea grijă să ți se reamintească, din când în când, că nu ai fost niciodată la Călimănești, că nu m-ai întâlnit și că nu am purtat această discuție.

— Nu vreau să par nepoliticos... și nici prea îndrăzneț... spuse, șovăind. Își mușcă buza de sus: Dar cum ați putea să faceți asta?

— Ești un copil încă, domnule Milovan. Care lucru crezi că este imposibil, în această țară, pentru Casa Regală?

Ernest Urdăreanu scoase din buzunar o batistă albă cu monogram auriu și își tamponă fruntea. O plie cu atenție, trăgând cu unghia peste dunga veche, și o puse la loc.

— Vrei să-ți spun pe a câta alee din cimitirul de pe deal este îngropat bunicul Buciuc Eliad? Că la capul său se ridică o cruce din lemn de stejar, pe care ai lăcuit-o singur, după înmormântare? Că acesta mai are încă o soră, Demetrița Sofia Căldăraru, care locuiește la Mahmudia Veche, în casa soțului ei, decedat în urmă cu aproape 13 ani? Că terasa care înconjoară casa de pe strada Pescărușului nr. 126 aproape că a luat foc atunci când ai făcut experiența de pirotehnie, împreună cu Vespasian Olearh, colegul dumitale de bancă de la liceu? Și că niciodată nu ar fi exclus ca el să se repete, iar din casa aceea cu iederă să nu rămână nici măcar scrumul? Că frumoasa domnișoară Cornelia Rebecca Manea, amica dumitale, studentă la Facultatea de Litere a Universității din București, locuiește pe strada Foișorului, la nr. 223, într-o cameră cu vedere la stradă? Și că ar fi suficient un simplu bilet semnat de dumneata să o facă să meargă singură la o anumită adresă din București, unde ar deveni ostatică aproape cu voia ei, pentru a-ți asigura libertatea de mișcare?

Nu exista nimic amenințător nici în timbrul vocii și nici în tonul acesteia, dar Milovan știa cu răceala pe care o aduce cu sine spaima de moarte că toate câte le prezentase bărbatul din fața sa, aproape fără intonație, erau per-

fect adevărate și cu atât mai primejdioase cu cât nu știa să le contracareze efectele ascunse sub masca politeții.

— În fine, să nu divagăm prea mult. Nu te-am adus până aici, în acest decor pașnic și fermecător, ca să te amenințși să-ți creez o stare de disconfort psihic. Pur și simplu, eu și Casa Regală avem nevoie de ajutorul pe care ni l-ai putea oferi. Și, dacă vei fi de acord, poți să fii sigur că ascensiunea în cariera de polițist va fi îndeajuns de mare ca să merite orice efort făcut.

Un târg. Asta îi oferea Mareșalul Palatului Regal. Însă creierul din spatele Tronului avea toate atuurile în mânecă, iar el doar cărțile pe care le ridicase de pe masă. Ar fi putut să refuze și să se întoarcă la viața și la meseria sa obișnuită de comisar. Dar gândul că oricând aceasta, ca și o bună parte din trecutul său, ar fi putut să se spulbere nu-i dădea pace. Nimic nu-i oferea certitudinea că Urdăreanu avea să se țină de cuvânt și că putea să se întoarcă, pur și simplu, la București, cu primul tren și să reintre în anonimatul vieții cotidiene. Trebuia să ia o decizie, iar apoi să fie sigur că aceasta avea să-i asigure viitorul apropiat, indiferent de rezultatele la care urma să ajungă.

Puse ceașca pe masă și își masă ușor tâmplele cu policarele de la ambele mâini.

— Am jurat să îmi servesc țara și Regele, spuse încet. Aceasta este una dintre ocaziile în care aș putea să o fac. Sunt de acord. Trebuie să semnez ceva?

Mareșalul se lăsă pe spătarul scaunului și privi undeva, dincolo de el.

— Orice document poate reprezenta un avantaj în plus în mâinile spionilor dușmanului. Este de ajuns un acord oral. L-am înregistrat. Nu servești cafeaua?

Dacă era o divagație, atunci era una binevenită. Întinse mâna, apucă din nou ceașca de toartă și sorbi. Lichidul amărui se mai răcise, dar încă avea un gust grozav. Își linse buzele și se lăsă, la rândul său, pe spătar. Greutatea din piept îi dispăruse. Se simțea ușor ca o pasăre a cerului. Înțelegea că avea să zboare, dar nu știa în ce direcție.

— Ce ar trebui să fac?

— Misiunea oficială este una destul de simplă: vei fi garda de corp a domnului Nicolae Titulescu, în misiunea pe care acesta merge să o ducă la bun sfârșit la Corabia, în plasa Romanaților. Misiunea neoficială este de a descoperi ceea ce pregătește Reich-ul în această zonă, care nu mai aparține Regatului decât cu titlul de tutelă, începând cu anul 1934, când a cumpărat-o de la Casa Regală, cu suma record de 55 de milioane de mărci.

Lui Milovan i se păru că nu auzise bine.

— Al Treilea Reich **a cumpărat** de la Coroană orașul Corabia? repetă pe un ton incredul. Cum a fost posibil? Nicio formă de guvernământ din lume nu are dreptul constituțional de a dispune ca de grădina din spatele casei de teritoriul țării pe care o conduce.

Trase aer în piept și observă că mâna în care ținea ceașca tremura, iar lichidul negru din interior vălurea, lovindu-se de pereții netezi. Așeză ceașca pe farfurioară, iar mâna o ascunse sub masă.

— Cum a fost posibil? reveni. Mă aflu în București de aproape opt ani și citesc presa cu regularitate. Niciun ziar nu a scris fie și măcar un singur rând despre asta. Și nu am auzit pe nimeni vorbind despre graniță germană la malul Dunării.

Se opri gâfâind ușor și mirându-se de calmul cu care-l privea celălalt. Era sigur că ridicase tonul și că întrebările lui sunaseră destul de sfidător.

— Ai terminat?

Lăsă capul în jos, jenat, fără să răspundă. O vrabie mare se apropie țopăind de picioarele mesei, examinând cu atenție pământul și firele de iarbă. Dinspre clădirea cazinoului se auzi strigătul îndepărtat al unui muncitor care cerea o găleată cu tencuială.

— Cred că pot să-ți răspund la unele întrebări. Ernest Urdăreanu se jucă o clipă cu ceașca, rotind-o pe farfurioară. Pentru altele nu am acceptul Casei Regale de a le face cunoscute. Iar la câteva dintre ele acordurile încheiate sunt atât de secrete, încât amănuntele nu sunt cunoscute decât de către semnatarii direcți. În acest caz, Majestatea Sa Regele Carol al II-lea și Führer-ul Adolf Hitler.

Comisarul își ridică fruntea.

— Vă rog să scuzați faptul că m-am lăsat dus de val, domnule Mareșal. Nu aveam niciun drept să vă pun întrebări.

— Aveai dreptul să cunoști informațiile legate direct de cazul pe care vei merge să-l investighezi. Pe acestea sunt gata să ți le dezvălui. Nu vei lua notițe, nu vei vorbi cu nimeni altcineva despre ele. La o adică, voi nega chiar și faptul că te cunosc.

Totul părea să aibă la bază Tratatul de Pace de la Versailles, din anul 1919, care obligase Germania să-și asume completa responsabilitate pentru declanșarea Marelui Război, să plătească compensații trupelor aliate și să renunțe la mai bine de 13% din teritoriile sale, adică la coloniile de peste mări, dar și la regiuni importante din centrul Europei.

— Hitler nu a recunoscut niciodată semnătura lui Hermann Muller pe Tratat și a militat consecvent împotriva regimului de la Weimar, pe care l-a considerat o marionetă în mâinile președintelui american Wilson. Numai că, până la câștigarea puterii, în 1933, nu a putut să facă mare lucru, cu toate că a încercat chiar și o lovitură de stat. Dar când a devenit cancelar al Germaniei lucrurile s-au schimbat în mod semnificativ. A început cu înarmarea țării, deși tratatul înainte amintit interzicea în mod explicit asta.

Urdăreanu făcu o pauză și duse la gură o linguriță de dulceață. Dinspre șantierul cazinoului se auzeau lovituri de ciocan și scârțâitul scripeților care ridicau materiale pe schelă.

— Ți-a plăcut istoria, domnule comisar?

Luat prin surprindere, Milovan își încrucișă degetele, străduindu-se să câștige timp pentru a înțelege încotro voia să-l conducă interlocutorul său. Îi plăcuse istoria. Îi plăcuse mai mult geografia și încă și mai mult matematica și astronomia. Dar cel mai mult îndrăgise aventura, fapt care-l determinase să-i ceară bunicului Eliad să-l înscrie la școala de poliție „Burebista", aflată sub patronajul Comisariatului General al Poliției Capitalei. Dar până în

clipa aceea, singurele aventuri pe care le trăise fuseseră legate de arestarea unor cartofori mărunți, de întreruperea unor pariuri ilegale și de participarea la acțiuni de descurajare a încăierărilor dintre găștile de cartier.

— Istoria veche, preciză după câteva momente de cumpănire.

— Deci nu cunoști mare lucru despre Marele Război, spuse celălalt pe un ton ușor dezamăgit, ciocănind cu linguriță în marginea farfurioarei.

Ridică din umeri.

— M-am născut cu doi ani înainte ca acesta să izbucnească. Eram prea mic pentru a-mi aminti și prea mare ca să-l pot studia la cursul de istorie. S-a introdus în programă la câțiva ani după ce am terminat eu liceul.

— În fine, conchise Mareșalul, poate că nici nu e nevoie să știi prea multe. Oricum e o poveste încheiată, iar ceea ce se pregătește acum păstrează cu el aceeași legătură pe care al doilea război daco-roman, din anul 105-106, l-a avut cu cel de dinaintea lui.

Adolf Hitler își concepuse bine strategia de răzbunare a Imperiului German antecesor. Primul pas fusese alipirea benevolă a Austriei pentru crearea Germaniei Mari, acel ciudat *Anschluss Österreichs*, prin care cancelarul își arăta clar intențiile în politica europeană. Al doilea pas fusese...

— Anexarea de noi teritorii, prin forță militară, dar și cumpărarea de zone strategice, în care ulterior aveau să fie stabiliți coloni germani, iar apărarea intereselor acestora urma să devină pretextul pentru invadarea țărilor respective, cu care Reich-ul nu avea înțelegeri prestabilite.

Mareșalul împinse farfurioara cu dulceață într-o parte, apoi scoase din buzunar un pachet de țigări „Regale", îl bătu cu unghia și făcu să iasă una pe jumătate.

— Fumezi, domnule comisar?

Înclină din cap și luă țigara care i se oferea. Mareșalul aprinse o brichetă aurită și îl servi cu foc, după care își aprinse el însuși o țigară. Pufăi câteva clipe, urmărind cu privirile norișorii albi care se risipeau printre frunzele coroanelor de deasupra. Era o atmosferă liniștită, de vacanță, aprecie Milovan, în timp ce sufla fumul într-o parte, ca să nu-l deranjeze pe comesean. Câțiva stupi de albine, vreo doi-trei copii care să se zbenguie prin iarbă și atmosfera cumva ruptă de realitate pe care o propunea insula, iată ingredientele care l-ar fi făcut fericit pe orice bucureștean prins de capcana cerințelor serviciului, la ora aceea, într-un oraș forfotitor dar destul de speriat de norii negri ai războiului profilat la orizont.

Fumară un timp în liniște, trăgând cu urechea la ciripitul păsărilor și la bâzâitul insectelor. Apoi Urdăreanu îi povesti cum Hitler îl invitase pe Rege la Berlin, ca să semneze un tratat de colaborare între cele două state, dar Carol al II-lea era o vulpe prea bătrână ca să se lase atras în cursă prea ușor, așa că îl trimisese pe el, investindu-l cu puteri speciale.

— Și cu doi porumbei călători de cursă lungă în bagaje. Dacă situația se dovedea primejdioasă, nu aveam decât să le dau drumul și să mă rog. Pentru a nu putea fi acuzat de ceva, păsările nu urmau să poarte vreun mesaj scris. Simpla lor revenire la cuib însemna că toată strategia po-

litică gândită împreună nu mai era de actualitate, iar Regele avea să decidă singur ceea ce rămânea de făcut.

Privită în ansamblu, situația fusese un dezastru. Auzind că Regele nu vine, Hitler se înfuriase și amenințase cu invadarea Europei de Răsărit. Apoi îl închisese în camera de hotel unde era cazat, lăsându-l și fără bagaje. Probabil că porumbeii sfârșiseră undeva în burțile unor pisici cu zvastică la gât. Stătuse două săptămâni fără să vadă pe cineva. Mâncarea și apa i se lăsau la ușă, ca la pușcărie. Nici măcar aparatul de bărbierit nu îi fusese lăsat, probabil ca să nu se poată sinucide, așa că barba îi crescuse în dezordine și când se uita în oglindă vedea un chip care nu era al său. Măcar robinetul de apă rece rămăsese funcțional, așa că se spăla cât putea de des, încercând să nu lase deprimarea să-l invadeze. Și, brusc, într-o dimineață, se trezise la ușă cu doi soldați din Wehrmacht și cu un individ scund, cu un șervet alb pe braț. Era frizerul personal al lui Hitler, un evreu botezat, care părea să nu aibă nicio scânteie de viață în priviri.

— M-a bărbierit, m-a tuns, m-a ajutat să mă spăl, apoi m-a parfumat, mi-a călcat hainele și m-a îmbrăcat ca pe un copil. Când arătam cum dorea el, m-a încredințat soldaților și am fost dus la Cancelaria lui *Drittes Reich*, unde Hitler lua micul dejun, înconjurat de aproape cincizeci de apropiați, prieteni politici și rude. Am fost prezentat cu tot fastul ca trimis extraordinar al Majestății Sale Regele Carol al II-lea, de parcă am fi fost amândoi la prima întâlnire. Führer-ul a dat din mână și locul din fața sa a fost imediat eliberat, iar nefericitul colonel a ieșit din sală,

mestecând încă din felia de pâine cu icre negre pe care o avusese în farfurie. Imediat locul a fost eliberat de tacâmurile folosite și un majordom a adus alt platou. În timp ce mă privea, Hitler îl asculta pe un bărbat, în costum civil, care stătea aplecat peste scaunul său și-i povestea ceva cu voce scăzută. Mult mai târziu am aflat că era Horia Sima, omul de casă al lui Zelea Codreanu.

Mareșalul făcu o pauză și își mai turnă puțină cafea. Văzând privirea confuză a comisarului, dădu din mână și exclamă, pe jumătate amuzat, pe jumătate enervat:

— Să nu-mi spui că habar n-ai cine e Zelea Codreanu!

— Am citit despre el în presă, desigur. Știu că e unul dintre politicieni, șef de partid. Parcă Garda de Fier se numește.

— Ar mai trebui să umblăm la capitolul acesta. Ernest Urdăreanu zâmbi și puse țigara pe marginea scrumierei. Garda de Fier este, de fapt, mâna înarmată a Legiunii, cea care, în urmă cu trei ani, s-a transformat în partidul Totul pentru Țară. De fapt, Mișcarea Legionară ca entitate social-politică nu a încetat să existe niciodată, iar partidul de care îți spuneam mai înainte nu a fost decât o mască politică pentru alegeri. În fine, după încarcerarea lui Codreanu, în aprilie, pentru ultraj adus ministrului Nicolae Iorga, Legiunea a fost preluată de Sima, care este, în fapt, omul din umbră al lui Hitler pentru zona Balcanilor.

Se opri și se uită la el cu atenție. Țigara aproape că se stinsese în scrumieră.

— Te plictisesc cu atâtea detalii ce nu țin de meseria dumitale.

— Să spunem... hmm, că nu mă omor după politică. Consider că lumea ar fi mai bună fără ea.

— S-ar putea să ai dreptate. Până ce istoria va dovedi asta, însă, vei fi nevoit să reții aceste detalii. Îți vor folosi în viitoarea misiune.

Dinspre zidul din spate al bisericii își făcu apariția un preot în vârstă, adus de spate, care pășea sprijinindu-se într-un baston. Avea părul alb, strâns la spate într-o coadă subțire, și barba sură, despărțită în două la mijloc, fiecare parte legată cu un șnur negru.

— Bună să vă fie inima, spuse când ajunse în dreptul lor, înclinând din cap în semn de binețe.

— Bună ziua, părinte. Mareșalul se ridică zvâcnit în picioare și se grăbi să tragă cel de-al treilea scaun înaintea noului sosit. Mă bucur că ai acceptat invitația mea și ai reușit să ajungi pe Ostrov tocmai din vârful muntelui.

Vorbea atât de tare încât aproape că acoperea zgomotele de șantier. Preotul așteptă câteva clipe, cu mâinile rezemate pe măciulia noduroasă a toiagului, ca și cum ar fi meditat la cele auzite.

— Părintele Gamaliel este puțin cam tare de urechi, spuse încet Mareșalul, aplecându-se spre el ca din întâmplare. Dacă vei dori să-i spui ceva, va trebui să strigi.

— Îți mulțumesc pentru invitație, Ernest. Deși cam surd, părintele vorbea ca un om normal. M-am gândit mult dacă să cobor sau nu. La vârsta mea, drumul acesta este un fel de Golgota. Până la urmă, am hotărât că dacă Iisus a reușit să-l urce, cu crucea-n spate, voi reuși și eu să-l cobor, cu bastonul în mână. Așa că, iată-mă.

— Sunt onorat că ai acceptat să vii, părinte. Urdăreanu îi întinse mâna dreaptă și îl ajută să se așeze. Sutana coborî ca o aripă neagră, acoperind picioarele scaunului. Sunt onorat că nu m-ai uitat și că ai considerat că merit să mă ajuți cu sfaturile dumitale înțelepte. Știu că nu bei cafea, dar o dulceață de afine face bine chiar și stomacului unui pustnic, așa cum te consideri de aproape patruzeci de ani. Am dezlegare să îți pun o porție din chiseaua asta?

Părintele Gamaliel se uită la el preț de mai multe clipe, apoi înclină din cap obosit. Dacă într-adevăr coborâse de pe munte, cum susținea, și nu făcea parte dintr-un scheci bine regizat de Mareșal ca să-l convingă pe el cu privire la anumite lucruri, atunci cu adevărat că era obosit. Părea să fi trecut bine de șaptezeci de ani, poate că apropia chiar optzeci, barba și ridurile de sub ochi nu-ți permiteau să faci aprecieri mai exacte. Bunicul Eliad murise la șaptezeci și șapte de ani și arăta ca un adevărat patriarh. Și Alexandru Milovan se încordă puțin în scaun, gata să participe la spectacol.

— Părintele a fost mentorul meu, domnule comisar. În urmă cu aproape treizeci de ani, pe când eram încă un adolescent cu urdori la ochi, dar cu gânduri de sălbatic în cap, tata, Dumnezeu să-l ierte, sătul de aroganța și de visele mele lipsite de orice temei, m-a adus într-o vară la Cozia și m-a dat pe mâna părintelui, rugându-l să mă învețe să gândesc. Pentru că exact de asta duceam lipsă în acea vreme. Iar părintele Gamaliel s-a dovedit a fi salvatorul nu numai al sufletului meu, dar și al minții mele. El m-a ajutat să mă regăsesc și să îmi definesc ceea ce doream

să ajung, pentru a înțelege de ce unelte aveam nevoie întru îndeplinirea acestor scopuri. Într-un cuvânt, omul acesta, ce spun eu? – sfântul acesta mi-a arătat clar care era **calea** mea. Și azi, încă, după atâta timp, mai merg încă pe ea. Așa că mi-am permis să îl chem aici, ca să ți-o arate și pe a dumitale. Altfel spus, știam că vei accepta propunerea mea și că vei avea nevoie și de altfel de sfaturi. De unele pe care nu aveam cum să ți le dau eu.

Milovan nu îndrăzni să spună nimic. Doar înclină din cap și se așeză mai bine în scaun. Evident că se gândea, cu nedumerire, ce fel de sfaturi practice i-ar putea oferi un schimnic retras într-o chilie săpată în piatra Coziei, lui, care abia de auzise pentru ce fel de misiune era solicitat.

Părintele Gamaliel își rezemă toiagul de masă și își împreună degetele noduroase a rugăciune. Închise ochii și preț de aproape un minut nimeni nu îndrăzni să-l tulbure. Apoi clipi și lumea se reinstală în vechile-i cadre.

— Fiule, îi spuse lui Urdăreanu, să înțeleg că lumea asta se mișcă mai repede decât cea din care am plecat eu în urmă cu treizeci de ani. Din vorbele pe care le-au mai scăpat frații mai tineri, care vin la chilie o dată la săptămână să-mi aducă pâine de secară și brânză de capră, am aflat că Europa întreagă se pregătește de un nou război. Ceea ce îmi dovedește că lumea nu a învățat nimic din ce a pătimit înainte. Pentru că nicio istorie nu este nouă. Toate au mai strălucit cândva sub soarele acestei realități. Și toate nu fac altceva decât să se repete când le vine vremea. Povestea șarpelui care-și înghite coada. Ne-o dăm mereu ca exemplu unii altora. Ca să nu uităm. O s-o dai și dumneata.

Privi dincolo de insulă, spre copacii de pe panta muntelui.

— Va fi deci încă un război, dacă asta e voința Domnului. Eu nu pot să-l împiedic, pentru că Dumnezeu nu-și apleacă urechea la umilii ca mine. Atunci de ce m-ai stârnit din singurătatea mea?

— Pentru un sfat, răspunse repede Urdăreanu. Pe care numai sfinția-ta ai putea să îl dai.

— Ți-am dat toate sfaturile de care ai avut nevoie atunci când a trebuit.

— Nu pentru mine te-am chemat, părinte Gamaliel, ci pentru dumnealui. Aș vrea să-i vorbești puțin despre domnul Titulescu. Știi, domnule comisar, părintele a fost prieten bun cu bunicul acestuia, protopopul Nicolae Economu. Vreme de un deceniu a fost mentorul spiritual al micului Nicolae, până când acesta a plecat la Paris, să studieze dreptul.

Părintele tăcu o vreme, cu privirile fixate pe măciulia bastonului, care îi tremura ușor în mâini. Undeva în stânga se făcură auzite loviturile unui ciocan de aramă în bucata lungă și lustruită a toacei. De dincolo de apă îi răspunse tropotitul sec al alteia, apoi al alteia.

— Praznicul mucenicului Misail. Preotul deschise larg ochii și îi zâmbi lui Milovan. Ești un suflet bun, fiule. Poți să-mi pui orice întrebare dorești.

— Eu... se bâlbâi acesta, foindu-se pe scaun. Cred că nu am întrebări, părinte.

— Am să formulez eu două, dacă sfinția-ta nu se supără că vorbesc în numele altuia. Mareșalul se lăsă pe

spătarul tare al scaunului, apoi împinse scrumiera cu chiștocul încă fumegând într-o parte. Comisarul Milovan nu cunoaște decât în linii foarte mari cazul care i-a fost încredințat, așa încât are o mulțime de neclarități, în acest moment. Dacă ești bun, părinte, aș...

Părintele Gamaliel râse și, pentru o clipă, Milovan îi văzu cioturile înnegrite ale dinților, printre buzele vopsite în violetul dulcеții.

— Parcă încep să mi-l aduc aminte pe puștiul rebel care încerca să mă păcălească pentru a fugi la joacă, pe malul Oltului, împreună cu Daniel și Sorin.

— Oho! făcu încântat Urdăreanu, ți-i mai aduci aminte pe Daniel și pe Sorin...

— De ce i-aș uita? Au fost prietenii tăi cei mai buni, atunci când mi-ai fost încredințat pentru îmblânzirea spiritului.

— Mai trăiesc?

— Daniel este cărăuș între Călimănești și Sibiu. Are un atelaj cu cai și transportă mărfuri, în special militare. Sorin s-a înrolat cu mult timp în urmă în Legiunea Străină și n-am mai auzit nimic de el.

Bătu cu măciulia bastonului în masă.

— Destul cu amintirile înduioșătoare! Care sunt cele două întrebări?

Mareșalul își duse pumnul la gură și își drese glasul. Milovan se întrebă de cât timp plănuia să-l aducă față în față cu preotul, dar n-avu timp să mediteze prea mult asupra problemei.

— Sfinția-ta, aș dori să-i explici comisarului ce legătură spirituală a existat între Titulescu și Heydrich.

— Reinhard Heydrich?!

Alexandru Milovan părea atât de uluit, încât nici dacă ar fi avut o mască de carnaval pe față nu ar fi reușit să-și ascundă surpriza. Mareșalul îl fixă câteva clipe, la fel de perplex, apoi clătină din cap.

— Constat că m-am înșelat, domnule comisar: nu ești chiar atât de inocent în politica actuală pe cât dorești să pari.

Bărbatul oftă și își puse amândouă mâinile pe masă. Palma dreaptă îi tremura atât de tare, încât cafeaua făcu din nou vălurele în ceașcă.

— Întâmplarea face... hmm... să fiu la curent cu unele aspecte ale activității șefului Securității Reich-ului.

— Cu unele activități, spui...

— Să zicem... să zicem că am urmărit cu atenție reflectarea în presă a acțiunilor sale din 1934. Lichidarea conducerii paramilitare a Partidului nazist din Germania și a lui Ernst Rőhm, în mod special.

— De ce Ernst Rőhm?

— 30 iunie 1934. *Noaptea cuțitelor lungi*. În școală am avut de realizat un dosar criminalistic la alegerea noastră. Majoritatea colegilor au preferat spațiul românesc. Eu l-am ales pe cel german. Rőhm a fost asasinat la data de 2 iulie 1934, deși versiunea oficială a Kriminalpolizei a fost aceea a sinuciderii. O sinucidere la care SS-Brigadeführer Theodor Eicke și SS-Obersturmbannführer Lippert Michael au asistat cu degetul pe trăgaci. Am găsit dovezi în presa ger-

mană prin care am putut să demonstrez că Lippert este, în realitate, cel care a apăsat pe trăgaci. Am luat examenul cu notă maximă și fără nicio întrebare suplimentară.

— Și Reinhard Heydrich?

Alexandru Milovan se uită fix în ochii interlocutorului său.

— Reynhard Tristan Eugen Heydrich a fost cel care i-a trimis pe cei doi SS-iști ca să se asigure că Rőhm va face gestul până la capăt. Din proprie inițiativă sau nu. Am studiat cu atenție cazul, așa cum a apărut el ilustrat în presa germană și în cea românească. Nu am găsit însă nici măcar un cuvințel acolo care să amintească despre vreo întâlnire între Obergruppenführer Heydrich și diplomatul român.

— Pentru că este o poveste tare veche și uitată de majoritatea celor care au cunoscut-o. Ernest Urdăreanu își puse coatele pe masă și, preț de o clipă, fu atent la zgomotele de pe șantierul de la cazinou. Nicolae Titulescu și Reynhard Heydrich s-au întâlnit la Dresda, în 1902. Tatăl lui Heydrich, Bruno, era cântăreț de operă și îl cunoscuse pe Nicolae Economu înainte de conflagrație. Acesta se dusese în Germania la o conferință zonală a preoților ortodocși vorbitori de limbă germană și fusese impresionat de recitalul susținut cu această ocazie de Bruno. Invitat la casa acestuia din Dresda, legase o frumoasă prietenie cu cei doi soți, cu atât mai mult cu cât Maria, soția acestuia, era fiica directorului conservatorului regal din Dresda. Am uitat să precizez că domnul Economu avea înalte studii muzicale la Universitatea din Viena și se străduise îndelung, deși fără succes, să-l inițieze pe nepot pe aceeași cale. Așa

că nu e de mirare că Nicolae și Reynhard au petrecut mai multe luni împreună, mai înainte de izbucnirea Marelui Război. Timp de mulți ani, probabil până în 1922 sau 1923, aveau să poarte o corespondență susținută, care avea să se încheie atunci când Heydrich a intrat într-o școală de marină militară care i-a cenzurat drastic epistolele.

Mareșalul luă o pauză și păru preocupat de dulceața din farfurioară. După ce mestecă o vreme cu linguriță prin ea, o împinse într-o parte și zâmbi larg.

— Dar era de multă vreme evident că orizonturile spirituale ale celor doi nu aveau nicio bază comună. În vreme ce Heydrich era tot mai convins de principiile rasiale ale lui Hitler, Titulescu milita pentru o Europă egalitaristă și era convins că linia de mijloc nu se putea susține fără o cedare din partea tuturor părților implicate. În 1931, Heydrich a devenit membru al Partidului Muncitoresc German Național-Socialist și prelua conducerea organizației paramilitare SS. O jumătate de an mai târziu, Titulescu devenea ministru de externe al Regatului și din această poziție a contribuit la contracararea extinderii influenței Germaniei naziste, militând pentru dezvoltarea relațiilor bilaterale, în special cu țări din America Latină. Cei doi nu s-au mai întâlnit niciodată după ce Drittes Reich și-a demonstrat intențiile belicoase față de restul Europei. Cu atât mai mult cu cât Hitler a făcut mai multe declarații cu caracter vădit antifrancez, iar un filofrancez ca Titulescu nu putea să rămână insensibil la un astfel de afront.

Preț de o clipă urmă o liniște ca de sticlă, aprecie Milovan, străduindu-se să nu se miște. Dacă ar fi căzut pe pă-

mânt, s-ar fi spart într-o mulțime de cioburi. De ce trebuia să asculte astfel de povești despre oameni pe care nu-i văzuse niciodată? Oameni deținând puterea de a-l strivi ca pe o muscă, dacă le-ar fi trecut prin minte. Care ar fi putut să transforme regiuni întregi în cenușă calcinată, fără ca măcar oasele să mai rămână ca dovadă că acolo, cândva, au trăit, au iubit și au murit oameni asemenea lor.

Apoi clipa se petrecu și zgomotele lumii exterioare pătrunseră din nou până la ei, ca și cum o ușă invizibilă s-ar fi deschis la perete. Dincolo de apele învolburate ale Oltului, un glas de bărbat cânta gros o doină de jale. Poate vreun birjar mergând alături de brișcă și ținând calul de dârlogi. Sau poate vreun țăran de prin satele vecine cu Călimăneștiul, venit la oraș cu carul după vreo cumpărătură.

— Aproape că aș putea să pun pariu că domnul comisar se întreabă ce legătură are domnia-sa cu cei despre care vorbim. Răspunsul este dezarmant de simplu: vei merge la Corabia, domnule Milovan, ca să fii paznicul domnului Titulescu, la o întâlnire secretă dintre Marile Puteri, care își propun să semneze un tratat de neagresiune, respectând actuala configurație a granițelor. La întâlnire va fi prezent și domnul Heydrich, ca trimis special al lui Adolf Hitler. Consider, deci, că este imperios necesar să cunoști absolut tot ceea ce se poate cunoaște despre aceste două personaje, pentru a-l proteja cât mai eficient pe domnul Titulescu.

— Presupun că domnul Titulescu are propriii săi paznici, în calitate de ministru.

— Domnul Titulescu a fost exilat încă de acum doi ani de către Majestatea Sa, din cauza simpatiei demonstrate pentru acțiunile stângii politice europene, cu precădere în Războiul Civil din Spania. Nici poziția sa antigermană declarată nu a fost tocmai pe placul Casei Regale, politica exprimată a acesteia fiind aceea a unei neutralități de tip elvețian. Așa că domnul Nicolae Titulescu va participa la acest conclav secret numai datorită solicitării exprese făcute de către unul dintre participanți.

Milovan simți un fior străbătându-l asemenea unui curent electric de intensitate redusă. Respiră adânc, încercând să-și pună ordine în gânduri. Preotul se uita la amândoi, cu o expresie impenetrabilă pe față. Fața suptă de bătrânețe și ridurile de sub ochi îl făcea să semene cu un schimnic rus pornit pe drumul Calvarului.

— Pot să bănuiesc că este vorba despre Obergruppenführer-ul Reynhard Heydrich?

— Poți să bănuiești. Mareșalul flutură degetele, alungând o muscă supărătoare. Dacă lucrurile vor evolua în direcția dorită de Reich, iar zona Corabia va deveni avanpost german în estul Balcanilor, atunci e de crezut că Heydrich îl va propune pe Titulescu drept comandant special, cu puteri absolute.

— Tocmai ați spus că domnul Titulescu a manifestat o poziție antigermană fățișă.

— Poziție pe care a susținut-o public, semnând ca ministru de Externe al Regatului Mica Înțelegere din 1933 și Înțelegerea Balcanică din 1934. Din câte știu eu, nu s-a dezis niciodată de această atitudine.

Comisarul se aplecă peste masă, mușcându-și buza de sus.

— Ceva nu se leagă în această poveste.

— Se leagă, domnule Milovan, dar numai dacă ai răbdare să primești toate informațiile. Este de crezut că regimul nazist va avea numai de câștigat de pe urma acestei mișcări. Dacă ea este acceptată de partea română, avanpostul va fi condus de un român, deci nu vor exista mișcări de nemulțumire din partea populației locale. Dacă nu va fi primită, Hitler va avea toate motivele să îl poată numi pe Heydrich Reichprotektor al zonei și va introduce un regim de exterminare a populației evreiești, de țigani și de polonezi.

— Rămân la părerea că există ceva care nu se leagă, domnule Mareșal. De ce sau de cine ar trebui protejat în mod special domnul Titulescu? În primul caz, va avea autoritatea germană de partea sa, iar SS-ul dislocat aici îi va asigura paza și protecția. În cel de-al doilea, Heydrich îl va putea proteja la fel de bine, doar este președintele Interpolului și va deveni Reichprotektor, nu?

— Și dacă aducerea lui Titulescu la Corabia (trecându-se peste exilul forțat la care a fost supus și, deci, de un ordin regal, pe care numai Majestatea Sa Regele Carol al II-lea îl poate anula pe teritoriul Regatului și nimeni altcineva) reprezintă germenii unei strategii militare germane pentru această zonă? Gândește-te cum ar fi dacă domnul Titulescu ar fi asasinat, iar asasinul nu ar fi prins. Germania...

— L-ar acuza pe Rege de instigare la crimă împotriva unui posibil conducător numit de liderii ei, pe un terito-

riu atașat la statul german. Iar asta ar conduce la declanșarea mai devreme a Generalplan Ost, despre care propaganda nazistă vorbește tot mai des în ultima perioadă.

Milovan se lăsă din nou pe spătar. Gustul amărui plăcut al cafelei dispăruse, fiind înlocuit de cel amar-acru al fierii, care îi urca pe trahee. Odată cu trecerea minutelor și cu înaintarea soarelui pe cer se simțea tot mai prins în această misiune, asemenea muștei pe care zbaterile în plasa păianjenului o fac să se înfășoare tot mai lipicioasă în jurul trupului și al aripilor.

— Exact, domnule comisar. De aceea, consider că Titulescu va avea nevoie de un om care să-i asigure protecția și pe care nimeni din cei prezenți nu îl va bănui că are această misiune. Vei fi secretarul particular al domnului Nicolae Titulescu și îl vei urma peste tot, chiar și în apartamentul său privat, unde va fi cazat. Am aranjat lucrurile în așa fel încât domnia-sa să nu se împotrivească acestui plan. Nu mai aștept decât decizia dumitale, pentru ca el să intre în funcțiune.

Ceva era în neregulă, o simțea cu toată ființa sa, dar asemenea muștei nu avea cum să scape din plasă. Și ce rost avea să se zbată, doar pentru a strânge și mai mult păianjenul?

— Accept misiunea, spuse într-un târziu. Undeva, dincolo de trunchiurile brazilor și ale frasinilor, cineva strigă să i se ridice pe schelă mistria și canciogul, cu o găleată. Ce ar trebui să aflu de la sfinția-sa?

Ernest Urdăreanu schiță un zâmbet de mulțumire, care se stinse însă în clipa următoare. O rază de soare juca pe

epoletul din dreapta, părând să spulbere în aer un puf sclipitor. Bărbatul uscățiv se ridică în picioare, își aranjă raglanul pe corp, netezind cutele cu dosul palmei, apoi apropie scaunul de masă.

— Părintele Gamaliel îți va povesti o mulțime de lucruri referitoare la Nicolae Titulescu, la relația sa cu Heydrich și îți răspunde la orice întrebare vei avea cu privire la politica Regatului.

Văzând privirea uimită a comisarului, dădu din mână și adăugă:

— Înainte să se retragă în sihăstrie, părintele a fost consilierul politic personal al Regelui Ferdinand. Are un doctorat în politologie la Viena și altul în psihologie la Paris. Este un adevărat depozit de cunoștințe în aceste domenii de interes și ar fi păcat să nu profiți pentru a afla tot ceea ce te-ar putea interesa în vederea misiunii.

Făcu o pauză și îl privi pe preot. Acesta înclină din cap, dar nu spuse nimic.

— După ce veți termina de tăinuit, vei lua masa la restaurantul „Cerbul", unde te va conduce Costache, care te va aștepta la intrarea pe pod. Apoi tot el te va conduce în parcarea hotelului Central, te va sui într-un automobil și va șofa până la Corabia, unde va trebui să ajungeți în această seară. Acolo, te va prelua Predoiu, care te va conduce la hotelul unde se va caza mâine dimineață domnul Titulescu și o parte din delegația germană. Te vei prezenta înaintea domniei-sale cu un plic, care îți va fi pus la dispoziție, în care se găsește recomandarea dumitale pentru postul de secretar privat. Mai departe, urmează

să te descurci singur. Adică să-l menții în viață, cu orice preț, pe cel care ți-a fost încredințat. Domnilor, am onoarea să vă salut.

Se înclină protocolar în direcția mesei, își puse pălăria pe părul tuns scurt și strălucind de la briantină, apoi le întoarse spatele și se îndreptă cu pași măsurați către zidul bisericii. Părintele Gamaliel privi după el până ce Urdăreanu dispăru dincolo de colțul clădirii, după care își înmuie buzele în paharul cu apă din fața sa.

— Cred că ar fi cazul să nu pierdem timpul, domnule comisar. L-am cunoscut pe protopopul Nicolae Economu pe când acesta se apropia de pensie și avea o problemă reumatică la genunchiul drept, fapt care-l ținea majoritatea timpului așezat. Pe atunci, Nicolae avea doisprezece ani și era elev la liceul Carol I din Craiova. Un elev excepțional, care avea să ia examenul de bacalaureat cu *premiul de onoare,* un premiu care se acordă extrem de rar în învățământul românesc. Era un băiat extrem de serios, pe care eu nu l-am văzut zâmbind niciodată...

Capitolul 2
Un concert... cu cântec, la Teatrul din Caracal

Mașina, un Buick Century negru, cu roata de rezervă prinsă pe portbagaj, gonea pe drumul aproape pustiu cu peste o sută de kilometri la oră. Din șoferul Marcel Costache comisarul nu vedea decât ceafa lată și părul alb, tuns foarte scurt. Dar hamul pistolului, petrecut peste umărul drept, îi crea o stare puternică de disconfort. Vârî mâna pe sub haină și desfăcu piedica propriului pistol. Cu toate asigurările lui Urdăreanu, un asasin rămânea un asasin, oricâte haine și statuturi sociale ar fi schimbat. Singurul lucru care îi menținea o stare de avantaj era faptul că se găsea pe bancheta din spate și i-ar fi luat cel mult trei secunde să scoată arma și s-o îndrepte spre agresor, în caz de nevoie.

Privi prin geamul lunetei și văzu munții îndepărtându-se încetișor. Acolo, în răcoarea și liniștea pe care o ofereau în mod egal tuturor, începuse prima mare aventură profesională a vieții sale. Stătuse cu părintele Gamaliel încă două ceasuri, după plecarea Mareșalului. Deși vorbea rar, aceste îi furnizase toate informațiile de care ar fi putut să aibă nevoie. Îi povestise cu lux de amănunte co-

pilăria și adolescența lui Titulescu, marea prietenie cu Heydrich, întâlnirile cu lumea muzicii vieneze... Portretele psihologice ale celor doi erau complete și demonstrau ochiul unui specialist. Iar informațiile despre conflictul tăcut dintre Carol al II-lea și diplomat demonstrau că naratorul lor le aflase din interior. Singurul punct de care preotul se detașase și refuzase să vorbească fusese acela al relațiilor dintre Regina Maria și fiul ei Carol.

Soarele încingea tot mai puternic tabla mașinii, ridicând temperatura în interior, în ciuda efortului făcut de ventilatorul de bord. Milovan îi șterse fruntea cu dosul palmei, apoi închise ochii, gândindu-se la întâlnire. Totul părea pus la cale de mai multă vreme, chiar și numai dacă se gândea la cât de greu îi fusese unui Mareșal al Palatului să obțină un concediu de câteva zile. Cu atât mai mult cu cât totul trebuia ținut în secret față de Rege. Oare de cât timp fusese luat în vizor pentru această misiune? Și câți alții, asemenea lui, fuseseră respinși?

Legănatul mașinii și căldura apăsătoare îl făcură să aștipească. Nu știu cât dormise, dar deschise ochii la o curbă scrâșnită, în care Buick-ul trecu la mai puțin de un lat de palmă de o căruță oprită în mijlocul drumului. Costache înjură mormăit și acceleră din nou, repezind bolidul înainte. Milovan închise ochii, dar somnul fugise. Se așeză mai bine pe scaunul mașinii și degetele i se agățară de un sul de hârtie cerată. Afișul de la cazinoul „Columbus", de pe Ostrov, realiză el. Îl derulă și citi din nou întregul anunț. După ce mâncase, în timp ce se îndrepta spre parcare, își adusese aminte de el și ceva neștiut făcuse clanc!

în mintea sa. Îl trimisese pe Costache să îl desprindă de pe perete și să i-l aducă. Omul de încredere al lui Urdăreanu mormăise nemulțumit, dar când văzuse că nu era chip să-l urnească spre mașină, cedase și pornise în fugă într-acolo. Habar n-avea de ce făcuse asta, dar dacă era vorba despre fler, atunci acțiunile săvârșite sub patronajul acestuia nu puteau fi explicate în mod rațional.

Domnișoarele Lucia și Andreea Anghel de la Opera din Berlin. În mod clar, mai întâlnise undeva combinația aceasta de nume feminine, chiar dacă momentan nu-și aducea aminte unde. Strânse din nou hârtia cerată, făcând-o sul, și o puse alături, pe banchetă. Prin fața geamurilor alunecau fațadele date cu var ale unor case din chirpici, cu acoperișuri din olane acoperite cu mușchi. Ici și acolo, fântâni singuratice își ridicau cumpenele spre cerul siniliu. Câte o barză pășea în apropiere, ridicând și coborând picioarele cu grația unei balerine.

— Ce localitate e asta?

— Satul Ionești, răspunse șoferul, fără să se întoarcă.

— Am nevoie urgent să dau un telefon la București. Crezi că găsesc așa ceva pe aici?

Costache ridică din umeri.

— Numai la primăria din Caracal.

— În cât timp ajungem?

— Dacă nu avem probleme pe șosea, cam într-un ceas și jumătate.

— Probleme?

Costache aruncă o privire în oglinda retrovizoare.

— Nu ai prea ieșit din Capitală în ultima vreme, domnule Milovan! Provincia e plină de patrule militare care percheziționează orice mișcă pe șosea și arestează după bunul plac pe cei a căror culoare a ochilor nu corespunde cu ordinele pe care le-au primit.

Trase de volan la stânga, ocolind o gaură mare apărută în burta asfaltului.

— Dar e vreme de pace, ripostă nehotărât comisarul. Ce treabă are armata cu circulația?

— E pace, dar Regele a semnat în urmă cu o săptămână decretul stării de urgență. Nimeni nu mai face decât ceea ce are voie să facă.

Stare de urgență? Se străduí să-și amintească în ce fusese implicat săptămâna anterioară de nu aflase despre asta.

Terminase „afacerea Vărzaru" și trimisese la Procuratură dosarul gros cât un roman de aventuri al lui Mișu Carandino, zis Vărzaru, care reușise să deturneze 500 de vagoane cu grâu, plătit de statul român și trimis spre românii din Ucraina, folosindu-se de acte cumpărate pe sub mână de la Ministerul Afacerilor Externe. Îl urmărise pe Vasile Duduleanu, afaceristul care revindea armatei armele cumpărate de la germani chiar de către Ministerul Apărării, dar care, ca un făcut, treceau toate prin foile de pontaj ale firmei sale. Mersese la Aeroportul Băneasa să asigure protecția unui înalt funcționar britanic, sosit la București pentru a-i înmâna primului-ministru invitația de a participa la un congres privind apărarea convergentă pe linia litoralului Mediteranei și al Mării Negre de orice fel de atacuri venite dinspre est. Fusese prezent la Tribu-

nal pentru a asista la pledoaria avocatei apărării lui Corneliu Zelea Codreanu, care cerea eliberarea Căpitanului, deoarece solicitarea formulată de Nicolae Iorga pentru prejudiciul de ultraj al unui demnitar al statului nu era adevărată. Asistase la cursul de filozofie al lui D.D. Roșca, în aula Facultății de Filozofie, alături de Sătmăreanu și Caranfil. Fusese cu Cornelia la un spectacol bulevardier, la „Cărăbuș" și îl ajutase pe Nelu Ionescu să se mute la o nouă gazdă, pe Speranței, lângă Filantropia. Și în toată această perioadă nu văzuse niciun cap de editorial care să anunțe starea de urgență promulgată de Rege. Niciun afiș pe ziduri. Nicio discuție pe stradă sau la crâșmă. Nici măcar vreun anunț din partea comisarului-șef Angheluță, care să-i atenționeze asupra procedurilor speciale impuse de astfel de perioade.

— Stare de urgență? repetă, mai mult ca să aibă ce face.

Costache aruncă încă o privire cercetătoare în oglindă.

— Domnule comisar, să nu-mi vinzi gogoși tari ca piatra drept franzelă caldă! Este imposibil să nu fi auzit de instaurarea stării de urgență. Doar vii din București! Am citit eu despre ea în jurnale și mă aflu de mai multe zile în Călimănești, cu șeful. La radioul național se vorbește despre ea în fiecare zi. Oh, la naiba! La naiba!!

Trase de volan cu putere și mașina derapă în direcția șanțului de scurgere acoperit cu bălării. Frâna puternică îl aruncă pe Milovan cu capul în scaunul din față și durerea îi explodă în ochiul drept ca un fulger violet. Când ridică fruntea, după câteva clipe, îl zări pe Costache ieșind din mașină cu mâinile sus. În față stăteau trei soldați, cu

puștile îndreptate spre pieptul său, iar un locotenent, rezemat de aripa unui camion militar tras de-a latul șoselei, își aprindea o țigară de la un chibrit cu coadă lungă. Ofițerul trase din țigară, slobozi două fumuri lungi, apoi se desprinse de mașină și se apropie cu pași leneși.

— Sunt locotenent Petrescu Stelian, de la Poliția Militară. Actele dumneavoastră la control!

Alexandru Milovan reuși să se desprindă din scaun, deschise portiera și coborî din Buick aproape în patru labe. Îl durea îngrozitor fruntea și nasul, iar pe retine îi juca încă fulgerul violet. Se ridică ametit, căutându-și portmoneul. Îl găsi, merse către locotenent și îi întinse legitimația de polițist.

— Sunt comisarul Alexandru Milovan, de la Poliția Capitalei. Mă aflu în misiune, iar bariera dumneavoastră pune o piedică... ăăă... considerabilă în rezolvarea unui caz... ăăă... de importanță strategică pentru Regat.

Locotenentul aruncă o privire scurtă asupra actului și trase din nou din țigară.

— Dar dumnealui?

Dumnealui, adică Marcel Costache, se scotoci prin buzunarele hainei mototolite și scoase un act de identitate din perioada Marelui Război.

— Sunt șoferul personal al Mareșalului Palatului Regal, domnul Ernest Urdăreanu, mârâi cu voce răgușită și încă furioasă. Mă aflu în serviciul comandat de Mareșal și orice întârziere a acestuia va aduce prejudicii însemnate celui care o va face. Să fiu în locul dumneavoastră, domnule locotenent, aș trage imediat camionul din drum și...

— Noroc că nu ești, domnule Costache. Locotenentul se mai uită o dată pe act, apoi i-l întinse. Cu ce fel de treburi pe aici, domnilor?

— Parcă v-am spus că mă aflu într-o misiune, spuse Milovan, ștergându-și sângele de sub nas cu dosul palmei. Haideți, mergem împreună la Caracal și dăm un telefon la Poliția Capitalei. După ce vă vor confirma, nu prea văd pe unde o să scoateți cămașa, domnule locotenent... ăăă. Petrescu, nu?

Dar locotenentul nu părea prea impresionat de cele auzite. Le făcu semn soldaților să lase puștile. Aceștia le petrecură cureaua pe după umăr și le ridicară la spate.

— Să spunem că n-am cămașă, domnule comisar. Că armata a făcut ceva economie, sărind peste articolul acesta vestimentar. Tot nu mi-ați spus ce fel de treburi vă mână prin inima Olteniei.

— Nu este treaba Poliției Militare să-și bage nasul în dosarele poliției civile.

— Nu ne băgăm nasul, domnule Milovan. Locotenentul Petrescu Stelian mai trase un fum, apoi stinse țigara de tocul cizmei prăfuite și o vârî la loc în pachet. Dar dumneavoastră circulați pe drumurile naționale fără actul de liberă trecere eliberat la cerere de către comandamentul militar al zonei. Așa scrie la regulament că se poate circula în starea de urgență. Și pentru că faceți parte din structura poliției civile, veți pofti cu mine până la Comandamentul local, ca să îl lămuriți pe colonelul Stoicescu să vă elibereze unul. Sau să vă închidă în arest, până la noi ordine.

— Este de ajuns un simplu telefon la chestorul-șef al Poliției Capi...

— După cum vedeți, aici suntem în plin câmp, așa că nu poate fi vorba despre niciun telefon. Locotenentul rânji și trasă cu arătătorul un cerc prin aer, arătând bălăriile. Încă nu a început războiul, pentru ca armata să aibă dreptul să-și întindă propriile fire telefonice. De aceea, vom merge la Comandament și-l veți convinge pe colonel cu privire la situația dumneavoastră. Așa că nu vă întreb decât o singură dată: sunteți dispus să o faceți de bunăvoie sau trebuie să vă ducem cu forța?

Stare de urgență? La dracu'! înjură în gând și scuipă la o palmă de vârful cizmei locotenentului. Acesta nici măcar nu clipi. Milovan era sigur, însă, că dincolo de pojghița de politețe, la nevoie acesta ar fi dat dispoziție imediat să fie legat fedeleș, aruncat în camion și dus fără nicio reținere drept la Comandamentul acela al lor afurisit.

— Merg, răspunse ridicând din umeri. Dacă e stare de urgență, atunci trebuie să-i respectăm regulile.

— Arma dumitale, te rog.

Ezită o clipă, apoi vârî mâna sub haină, scoase pistolul din ham și i-l întinse. Locotenentul îl luă de țeavă, zâmbind ironic, și îl pofti cu un gest larg să urce din nou în Buick. Milovan se uită neîncrezător la el. Pometii obrajilor și nasul încă îl dureau, trimițându-i furnicături ca de strănut. Își șterse firicelul de sânge de deasupra buzei umflate.

— Domnul Costache ne va aștepta aici, la baraj, împreună cu soldații. Dacă ați spus adevărul și chestorul-șef confirmă misiunea, ne vom întoarce în cel mult o oră.

— Dar mașina aparține Casei Regale și nu aveți dreptul să o rechiziționați! strigă Marcel Costache, părând gata să se repeadă la locotenent. Nimeni nu se atinge de mașina Regelui!

Soldatul de lângă el coborî pușca dintr-o singură mișcare și îi puse baioneta la gât.

— Domnul șofer este excesiv de nervos, se strâmbă locotenentul. Te sfătuiesc, domnule Costache, pentru binele dumitale, să nu îndrăznești să faci nici măcar un singur gest necugetat până ne întoarcem. Flăcăii ăștia nu știu de glumă. Ca să înțelegi mai bine situația, află că s-au întors de câteva luni de pe frontul chinez de la Shandong, unde au ajutat ca voluntari rezistența împotriva japilor. Știu arte marțiale și pot să-ți taie gâtul și cu o lingură, la nevoie. Și, ca să înțelegi că nu aducem niciun afront Casei Regale, nu rechiziționăm mașina, ci doar o folosim. Domnul comisar o va conduce, așa că armata română nu se va atinge de ea. Ne vom revedea cât de curând posibil. După dumneavoastră, domnule Milovan.

Comisarul se uită neputincios către grupul strâns în jurul șoferului, oftă și se îndreptă spre automobil. Deschise portiera și se strecură pe locul șoferului. Scaunul gemu sub greutatea sa. Îl deplasă mai în spate, apoi corectă unghiul oglinzii retrovizoare. Nu mai condusese de la absolvirea școlii, dar lecțiile plutonierului Patraulea fuseseră foarte bune și toți cursanții trecuseră cu bine testele. Apăsă ambreiajul, debreie, apoi învârti cheia în contact. Motorul porni imediat. Locotenentul trase de portieră, urcă în dreapta și îi întinse arma, cu patul înainte. Milo-

van se uită lung la el, îl luă, îl vârî în toc, apoi ambreie și ridică ușor piciorul stâng de pe pedală, în timp ce dreptul pișca accelerația. Buick-ul se puse încet în mișcare. Ocoli camionul, ieși câțiva metri pe câmp, apoi trase de volan și reveni pe șosea.

Înaintară o vreme fără să își spună niciun cuvânt, cu ochii pierduți pe câmpiile înierbate. Rarii copaci, crescuți la întâmplare pe întinderea ce părea fără sfârșit, amenințau cerul cu trunchiurile asemănătoare cu degetul arătător. Vara înfiorător de fierbinte îi făcuse să-și lepede straiele de frunze.

— Parcă ar veni toamna, comentă într-un târziu locotenentul, apoi se cufundă din nou în mutenie.

În cele din urmă, după aproape o jumătate de oră de mers, pe dreapta apăru un indicator din lemn, cu o săgeată pe care era scris cu litere de-o șchioapă: Călina. Milovan ridică piciorul de pe accelerație și mașina începu să încetinească.

— Încotro? întrebă, fără să întoarcă privirile de la drum.

— Caracalul se află drept înainte, răspunse celălalt și, după felul în care-și mișca mâinile pricepu că își fixa în colțul gurii o țigară.

— Nu știam că mergem la Caracal, spuse cu precauție, în timp ce brațele răsuceau volanul, ca să ocolească o groapă.

— Nu mergem la Caracal. Locotenentul scăpără un chibrit. Aproape imediat, habitaclul se umplu de fum. Doar trecem prin el.

— Și Comandamentul?

— Eu sunt Comandamentul, zise celălalt și deschise geamul.

Milovan scoase din viteză și apăsă brusc pedala de frână. Mașina mai înaintă câțiva metri, apoi se opri cu un scrâșnet de pneuri. Se răsuci către ofițerul care fuma preocupat de tubul alb al țigării.

— Mărturisesc că nu înțeleg.

— Ar fi trebuit, nu? Ești polițist, deci ești obișnuit să tragi concluzii din faptele prezentate.

Clătină din mâna dreaptă, ca să alunge fumul.

— Numai dacă există suficiente fapte care să se închege într-un sistem rațional de ipoteze.

— Domnule Milovan, te-ai întrebat de ce naiba te-am sechestrat, sub motivul încălcării stării de urgență, dar ți-am înapoiat arma? Vocea locotenentului părea mai degrabă veselă și, cumva, ironică. În mod normal, până ce nu reușeai să demonstrezi că ești polițist, orice militar profesionist din Regat ți-ar fi consficat-o, nu?

Da, așa ar fi făcut, se văzu nevoit să recunoască. Totuși, vechiul și obositul Bergman-Bayard se găsea încă în tocul său de piele, de sub brațul stâng, dându-i mereu senzația că acolo îi crescuse încă un cap, mai mic și mai năzuros. Strânse brațul, de parcă ar fi încercat să-l protejeze.

— Bănuiesc că o să-mi spui dumneata, locotenente, răspunse, hotărându-se să riște totul pe cartea blufului.

— Am să-ți răspund după ce ai să pornești din nou. Este obligatoriu să ajungem la Caracal în 40 de minute. Știu că Buick-ul acesta o poate face, Regele Carol e celebru pentru impertinențele sale auto.

Știa că obținuse maximum de informații din situația în care se găsea și că nimic nu indica faptul că ar fi aflat ceva în plus dacă se încăpățâna să rămână pe loc. Orice insistență care ar fi ieșit din parametri l-ar fi făcut pe locotenent să adopte o poziție care ar fi putut să nu-l mai avantajeze în niciun fel. Dădu din cap, ambreie și lăsă mașina să alunece din nou pe drum.

Înaintară în liniște timp de câteva minute, până ce în față apăru o turmă de oi. Trebui să încetinească și, după un timp, frână și așteptă ca bărbații cu moace lungi de lemn să îndemne animalele să părăsească asfaltul șoselei. Trei câini flocoși lătrau, fără entuziasm, de pe marginea șanțului din dreapta.

— De fapt, drumul nostru comun se termină în Corabia.

Locotenentul Petrescu stinse țigara de tocul cizmei și o puse la loc în pachet.

— Te întrebi, probabil, ce căutăm acolo.

— Mă întreb de ce naiba fumezi țigările numai pe jumătate, mormăi Milovan, privind în oglinda retrovizoare către capătul îndepărtat al turmei.

— Indiferent ce spune propaganda oficială, toată lumea știe că războiul bate la ușă. Dacă ne vom îndrepta spre vest, voi arunca toate pachetele cu resturi de țigări, pentru că acolo se găsesc țigări pe toate drumurile. Dar, dacă vom porni spre răsărit, atunci tot ce am adunat până acum se va dovedi insuficient și va trebui să fumez chiar și mătase de porumb uscată și răsucită în hârtie de ziar. Și ca să-ți răspund la întrebarea neformulată, mergem la Corabia pentru că armata vrea să ajungi viu și nevătămat acolo.

Domnul ministru Iorga are nevoie de un om ca dumneata, care să-i asigure protecția.

— Domnul ministru Iorga?

— Domnul ministru Iorga. Presupun că domnul Urdăreanu nu ți-a spus că domnul Titulescu nu a putut onora invitația prietenului său Heydrich și, de aceea, Casa Regală a hotărât înlocuirea sa cu Nicolae Iorga.

În sfârșit, turma se lăsă spre dreapta, fugărită de câini și de îndemnurile ciobanilor, care nu voiau să se pună rău cu boierii care conduceau această mașină de lux.

— Eram așteptat?

— În sfârșit, o întrebare la locul ei. Petrescu rânji și își sprijini cotul de rama geamului. Ei, da, a fost un baraj strict pentru domnul Alexandru Milovan. Ți-am spus că trebuie să ajungi viu și în formă la Corabia, ca să preiei serviciul de protecție al domnului Iorga.

— Oricum ajungeam la Corabia.

— Nu ajungeai nicăieri. Decât prin vreo râpă, cu gâtul tăiat. Crezi că nu știm cine este, de fapt, Marcel Costache? Omul din umbră al lui Zelea Codreanu. Dacă numele acesta îți spune ceva. Când poliția l-a arestat pentru crime în serie, Gestapoul german a solicitat extrădarea sa. Nu aveai cum să refuzi Gestapo-ul, cu atât mai mult cu cât printre asasinați se găseau și trei ofițeri din Wehrmacht. După aproape un an, Costache a revenit în Regat și s-a înscris în Legiune. A devenit mâna dreaptă a Căpitanului și propus ulterior drept șofer la Palat. După cum vezi, intrigă multă în jurul Tronului. Și oameni gata să ucidă, dacă li se poruncește. Urdăreanu a căzut în cursa întinsă atât de precaut de Ges-

tapo și l-a făcut omul său de încredere pe Costache, convins că el l-a descoperit. Omul de încredere care avea ca misiune să îți ia gâtul dacă Titulescu nu ar fi ajuns la Corabia, dintr-un motiv sau altul. Și, după cum ți-am spus, nu a ajuns. Regele dorește o apropiere de Reich, iar Titulescu ar fi făcut tot ce i-ar fi stat în putință ca aceasta să nu se materializeze. Iorga va fi un ambasador mai... maleabil, ca să spun așa. Dar va avea și el nevoie de un protector, pentru că japii nu-i vor pe nemți în estul Balcanilor. Adică fix în calea intereselor lor militare. Pornim odată?

Ambreie și trecu din nou în viteza întâi. Automobilul porni încet, parcă amușinând drumul.

— În cazul acesta... cine ești dumneata, domnule Stelian Petrescu? Sau acesta este doar un nume de scenă?

Celălalt se strâmbă.

— Ei, să n-o luăm așa în tragic, comisare. Nume de scenă? Când o să audă nevastă-mea, o să se prăpădească de râs.

Se opri din vorbit, scoase o batistă și își suflă nasul.

— E numele meu real. Dar gradul de locotenent este o acoperire. Nu sunt militar. Aparțin Serviciilor Secrete ale Regatului. Sunt secretarul lui Mihail Moruzov și mă ocup cu deosebire de politica Casei Regale. Bine-ai venit în gașcă, domnule comisar!

Mormăi, cu ochii ațintiți pe firul cenușiu al șoselei și continuă să schimbe vitezele și să accelereze. Nu era de mirare că lui Carol îi plăceau jucărioarele de genul acesta. După felul în care se așternea la drum și înghițea kilometrii, părea un balaur zburător din străvechime care strân-

gea numai puțin anvergura aripilor și se lansa într-un formidabil picaj către oile nevinovate și neajutorate de pe pajiște.

Pe tot drumul spre Drăgășani nu întâlniră decât un convoi format din trei camioane militare, cu motocicliști în față și în spate, plus câteva căruțe încărcate cu știuleți. Orașul era mic, plin de praf, de dughene și de olteni cu pălării de paie și paporniște atârnate cu o cobiliță de gât. Haite de câini îi lătrară și îi petrecură, alergând veseli după ei, până la ieșirea spre Grădinari. Ici și colo, câte un preot gras, transpirat sub straiele negre, punea mâna pavăză la ochi și se uita lung în urma lor. Milovan își spuse că nimic nu putea să fie mai frumos decât o Cernavodă uitată de soare și de lume între dealurile hercinice, pe la poalele cărora firul albastru al Dunării se ducea încet la vale, parcă spre alte veacuri. Orășelele de la câmpie ale Regatului îl deprimau cu monotonia arhitecturii lor urbanistice – case cu un singur cat, întinzându-se de-a lungul străzii principale, cu cimitirul și biserica la un capăt și spitalul la celălalt.

Până la Strejești se mulțumi să se concentreze asupra drumului, întorcând lucrurile în gând când pe-o parte, când pe cealaltă. Exista o logică în cele auzite, dar tot rațiunea îi spunea că dincolo de vorbe mai era nevoie și de probe materiale. Urdăreanu îl scosese din comisariat trimițând o solicitare oficială cu antetul Casei Regale și cu ștampila Palatului. Dacă ceva nu ar fi fost în regulă în toată afacerea, avea cel puțin această acoperire în acte. Din partea lui Stelian Petrescu (dacă acesta va fi fost numele său real), nu avea decât vorbe. Frumoase, intere-

sante, dar vorbe. Pe care le putea retrage oricând, lăsându-l de izbeliște.

Încetini ușor viteza, reducând la 100 de kilometri pe oră și îi aruncă o privire scurtă bărbatului care bătea darabana în torpedoul lucios.

— În afară de faptul că erai însoțit de patru militari și de un camion al armatei, ce anume îmi garantează că ești cel care spui că ești, domnule Petrescu? Cred că ar fi nevoie de o legitimație și de un ordin scris semnat de Moruzov, cu ștampila SSI.

Bărbatul în uniformă militară râse și arătă cu degetul spre el.

— Cam târziu te-ai trezit, dragul meu. De-aia îmi place de tine și te-am solicitat, în mod expres, chiar mai înainte ca Urdăreanu să facă lucrul acesta. Unul mai formalist ar fi scos pistolul de mai multe ori până acum. Acesta e motivul pentru care nu am vrut să risc și ți l-am cerut. Crezi că suntem vreo adunătură de idioți, noi ăștia de la Servicii?

Se întinse pe banchetă, fără să-și ia ochii de pe drum.

— Nu e de competența mea să fac astfel de aprecieri, bombăni Milovan, ridicând încă puțin piciorul de pe pedala de accelerație și reducând viteza automobilului la 70 de kilometri pe oră.

— Carol i-a cerut, în mod expres, lui Moruzov un om capabil să ducă la capăt o acțiune secretă. Unul care să nu fie luat în vizor de Gestapo. Dar nici de serviciile lui Canaris și nici de cele ale lui Hiroshito Mikuma, din Imperiul Soarelui Răsare. Un necunoscut care să rămână cu această etichetă și după încheierea Convenției tripartite

de la Corabia. Dacă ar exista fie și numai o solicitare oficială, cu ștampilă și semnătură, crezi că ar mai fi cu putință un astfel de secret?

Ridică din umeri. Nu-și pusese niciodată problema în felul acesta. Sigur că aplicarea unei ștampile și punerea unei iscălituri deasupra ei arătau, indirect, faptul că mai existau și alte persoane implicate. Ori un secret cunoscut de mai mult de o pereche de ochi se chema că nu mai era un secret.

— Totuși, ne-am gândit că o să soliciți dovezi. Așa că vom opri, într-un final, la Caracal și vei putea să dai niște telefoane.

— De ce eu? întrebă, pe un ton pe care-l dori complet inexpresiv.

— Pentru că nu ai o familie prin intermediul căreia să poți fi șantajat. Asta a cântărit mult, să știi. Pentru că ai fost al doilea la absolvire, din seria ta, și ai obținut gradația de merit încă înainte de a fi angajat cu acte în regulă în serviciul Poliției Române. Pentru că ai rezolvat cu brio cazul Blidaru și partenerii japi ți-au scris o scrisoare de mulțumire. În fine, pentru că nu ai niciun angajament politic, iar domnul Mihail Moruzov este extrem de riguros în această privință. Mai dorești să știi ceva?

— Da. Cine va fi omul meu de legătură în această afacere.

Petrescu Stelian își scoase șapca și își trecu degetele prin părul tuns scurt.

— Eu, dacă nu-ți este cu supărare. Te voi însoți până la capăt, pentru că, întâmplător sau nu, m-am născut și am

copilărit în Corabia. Cunosc lumea și locurile ca-n palmă. Nici nu-ți puteai dori un colaborator mai bun.

— Nu cred că-mi doream vreun colaborator, spuse încet, iar celălalt se prefăcu a nu-l fi auzit.

Satele se întindeau pe mulți kilometri de-a dreapta și de-a stânga șoselei. Așezări fără adâncime, doar case sărmane, curți strâmte și mulți câini, care-i însoțeau câteva sute de metri, alergând și lătrând în urma lor. Ici și acolo, câte un bătrân cu barbă colilie stătea pe o bancă improvizată, uitându-se după ei, cu mâna streașină la ochi. Uneori, câte un cârd de boboci ridica pliscul din iarba uscată și se uita lung la trâmba de praf iscată de roți.

Când ajunseră la Caracal, soarele intra în spatele unui pâlc de nori negri, amenințători.

— Cred că ne paște o ploaie, comentă Petrescu, privind prin parbriz către cerul din ce în ce mai amenințător. Ai mai fost în Caracal?

Clătină din cap și celălalt îi spuse să urmeze instrucțiunile pe care avea să i le dea, ca să ajungă la sediul SSI. Imediat după ce trecură de cimitir, o luară pe o străduță la stânga, atât de plină de gropi și de gunoaie, încât comisarul regretă drumul pe care merseseră până atunci. Buick-ul protesta cu putere, scrâșnind din arcurile de pe puntea din spate. Opriră în fața unei case fără pretenții, dar cu gard de cărămidă și poartă de metal, vopsită în negru. Stelian Petrescu coborî, intră și rămase înăuntru câteva minute. Apoi reveni și îi făcu semn.

— Închide mașina, îi recomandă. Nu e un cartier prea onorabil.

Trase frâna de mână, coborî, asigură portierele și îl urmă pe companionul său dincolo de gard. Îi întâmpină o grădină de flori dominată de tufe de trandafiri roșii și de vase mari, din ceramică, cu oleandri roz. O femeie în vârstă, dar încă frumoasă, îmbrăcată într-o rochie lungă de culoarea șofranului, îi aștepta rezemată în coada unei sape.

— Doamna Maria Calimachi este funcționară la Biblioteca orășenească, făcu Petrescu recomandările. În același timp, cu multă amabilitate, și-a oferit o parte din locuință pentru desfășurarea serviciilor SSI.

Îi sărută mâna, cu sentimentul nelămurit că nu era prima oară când o întâlnea. Pe vremuri, când era numai un elev de școală elementară, bunicul Eliad îi spusese că era înzestrat cu acea „vedere interioară", care-l avertiza asupra oamenilor cu care intra în contact. Femeia îl privi preț de câteva clipe, cu o undă de nedumerire în apa albastră a ochilor abia fardați, apoi sprijini unealta de zidul casei și îi pofti să urce scările marchizei. Îi rugă să aștepte, deschise ușa cu vitralii verzi și dispăru în interior.

Marchiza era lungă și îngustă, un fel de balcon din lemn, cu stâlpi intarsiați la capetele superioare. Două scaune-balansoare, o măsuță lungă și joasă și o colivie cu sticleți completa decorul.

— Doamna Maria ne aștepta, are totul pregătit, dar tot va dura câteva minute până ce va obține de la centralistă legătura cu Bucureștiul. Petrescu se așeză pe unul din balansoare și își puse șapca pe măsuță. Te rog să mă scuzi că nu sunt îndeajuns de politicos să mă comport ca o gazdă adevărată. Pentru că nu sunt. Am lucrat cu doamna Maria

doar o singură dată, în urmă cu mai mult de un an. Și eu mă simt, ca și dumneata, un fel de intrus în acest sanctuar. Cred, totuși, că nu va impieta cu nimic asupra tabieturilor casei, dacă te vei instala pe scaunul celălalt.

Alexandru Milovan clătină din cap. Nu dorea să se așeze. Experiența șofatului îi fusese de ajuns și voia să stea în picioare pentru o vreme. Probabil organismul simțea nevoia să se detensioneze. Dar, în mod sigur, mai era și ceva legat de femeia numită Maria Calimachi. Ceva pe care nu știa cum să-l perceapă și, mai ales, cum să-l interpreteze. Chipul acela... Avea senzația că-l mai văzuse undeva... cândva... mult mai tânăr și mai spectaculos. Ar fi trebuit să acorde mai multă încredere acelei „priviri interioare" pe care i-o profețise bunicul său? Oftă abia simțit și își sprijini palmele de mâna de lemn a verandei. Văzută de sus, grădina arăta verde și proaspătă. Apa stropitorii spălase frunzele de praf și picuri minusculi sclipeau pe corolele florilor asemenea unei pulberi de diamante. Câteva panseluțe albe își înălțau timid corolele către el.

I-ar fi plăcut să grădinărească, își spuse, aplecându-se puțin către stratul de flori. La casa bunicului său, însă, nu existau decât rânduri de legume, pe care bătrânul le plivea cu încăpățânare în fiecare dimineață și seară. Câțiva irișI, cu flori mov, și trei sau patru gardenii, cu inflorescențe albe, creșteau de o parte și de alta a porții mai mult sălbatice decât îngrijite. Erau florile Despinei, îi răspundea el, ori de câte ori îl întreba de ce nu se ocupa și de ele. Nu-i plăcea ca altcineva să se atingă de ele. Uneori, se înfuria și le uda chiar el, când bunicul pleca la cumpărături

sau să se întâlnească, prin centru, cu alți pensionari și să pună țara la cale, în jurul unei sticle cu bere. De cele mai multe ori, ridica din umeri și își vedea de ale lui, mirându-se numai că bietele flori puteau să reziste atât fără apă.

Clopoțelul de deasupra ușii sună din nou. Proprietara casei scoase capul pe verandă și îi pofti, cu un gest, să intre. Locotenentul se ridică cu repeziciune, înșfăcă șapca și se grăbi spre ea. Milovan îl urmă, fără chef, lăsând florile în lumea lor lipsită de provocări și de conflicte. Urmară coridorul lung și întunecos, cu uși de o parte și de alta, până la cea din capăt, care aștepta întredeschisă. Aerul mirosea a busuioc uscat și a gutui coapte. O casă bătrânească, se gândi el, în care i-ar fi plăcut să trăiască. Și care, într-un mod straniu, îi crea impresia că o mai străbătuse cândva, deși știa cu precizie că nu mai călcase în viața sa în orașul Caracal.

— Luați loc, îi invită gazda. Vă servesc cu ceva? Un ceai de mentă? O cafea arabică? Un lichior de anason?

Avea o voce plăcută, cu un timbru care i-ar fi permis să cânte ca tenor la o filarmonică de provincie, fără niciun examen de intrare. Pălăria cu pană de egretă, fixată într-o parte cu un ac mare din argint, terminat cu o perlă sidefie la capăt, îi punea o umbră străvezie pe față, aproape ascunzând ridurile și îndulcind liniile ascuțite ale pomeților obrajilor.

Părea o statuie a singurătății feminine, observă el, strecurând o privire furișă către însoțitorul său. Acesta se așezase imediat pe scaun, își scosese batista din buzunarul tunicii și își tampona fruntea. Și avea cei mai frumoși

ochi verzi pe care îi văzuse vreodată, puși în evidență de o urmă de rimel, abia schițată, imediat sub pleoape. Mai frumoși chiar și decât aceia ai Corneliei, deși până atunci crezuse că nimic nu le putea egala eleganța și strălucirea. O păpușă, descoperi el cu uimire, o femeie-păpușă asiatică, abia ieșită de sub penelul pictorului japonez Hokusai. O frumusețe delicată, încondeiată în ceară. O frumusețe care le zâmbea vag și îi invita să solicite ceva.

— Eu vreau un ceai, răspunse Petrescu. Și sunt sigur că și domnul Milovan dorește la fel. Așa că două ceaiuri de mentă sunt de ajuns. Și, evident, telefonul care ne va pune în legătură cu Bucureștiul.

— Telefonul este în debara. Când va suna, înseamnă că suntem în legătură directă cu ei.

Nu precizase niciun nume și nicio denumire de organizație, remarcă Milovan, privind în urma ei. Un parfum slab de iasomie pluti prin încăpere atunci când ieși din nou pe hol ca să aducă ceaiurile. Locotenentul se întinse din toate încheieturile și căscă, apoi clătină din cap, încercând să alunge somnul.

— O adevărată boieroaică din secolul trecut, doamna Maria Calimachi. Neam de domnitori fanarioți. Se vede după cum se îmbracă, după cum își poartă părul, după machiaj și, mai ales, după cum se poartă.

Stelian Petrescu își întinse picioarele și se uită dezgustat la cizmele pline de praf. De afară se auzeau mai mulți câini lătrând cu furie și vocea unui bărbat care-i înjura. Locotenentul sări în picioare și din doi pași ajunse la geam. Trase draperia într-o parte și se uită spre stradă.

— Exact cum ți-am spus: nu este un cartier tocmai onorabil. Noroc cu câinii comunitari.

Ieși grăbit pe coridor, desfăcând tocul armei, atârnată la șold. Milovan se apropie de fereastră și aruncă o privire, la rândul său.

— Este Corleone, vecinul de peste drum. Vocea timbrată a femeii îl făcu să tresară. L-am rugat să întărâte câinii, așa încât să pară că un hoț vrea să fure ceva din mașină.

Se răsuci încet, simțind o apăsare în coșul pieptului. Respiră adânc, dar inima nu voia să se liniștească.

— Cred că nu am înțeles bine: ați pus la cale un jaf împotriva celor pe care-i așteptați ca să le acordați asistență?

— O exprimare cum nu se poate mai exactă.

Maria Calimachi stătea încă în pragul ușii, cu o tavă de aramă în mâini, pe care se odihneau într-un echilibru fragil un ceainic din porțelan, trei cești cu linguriță din argint în ele și o zaharniță din jad. Păși repede în încăpere, așeză tava pe masă și se apropie de el.

Parcă dansa, oftă încet Milovan. Parcă dansa, odată cu gândurile lui. Se opri alături, atât de aproape încât îi simțea prin haine căldura trupului. Și, dintr-odată, o văzu așa cum era în realitate, o femeie aproape trecută, încă de o frumusețe stranie, îmbrăcată într-o rochie lungă până la călcâie, cu multe pliuri și un trandafir roșu prins în corsaj.

— Avem numai câteva clipe, domnule Milovan, după care ne vom despărți din nou. Cine știe pentru cât timp.

— Mărturisesc că mă simt...

— Bulversat? răsuflă ea și ridurie i se părură încă și mai pronunțate.

— Simt că nu înțeleg nimic, reuși el să se adune.

— Cum ai putea? Femeia râse ușor și parfumul de iasomie îl învălui dintr-odată. Dacă te uiți într-o oglindă, vezi imaginea unui singur bărbat. Un Alexandru Milovan irepetabil. Dar, dacă spargi oglinda, vor fi zeci, sute, poate chiar mii de bărbați perfect asemănători cu tine, însă văzuți din unghiuri diferite. Niciunul dintre ei nu are idee de existența celorlalți și nu știe ce se întâmplă dincolo de lumea cioburilor lor. Se crede unic și irepetabil, asemenea bărbatului care se uita inițial într-o singură oglindă. Da, în acea lume a singurei oglinzi, ne-am mai întâlnit și ne-am jucat rolurile a căror palidă amintire o trăiești aici și acum.

De afară se auzi zgomotul unei uși care se deschidea. Maria Calimachi întinse un deget și i-l așeză pe buze.

— Orice ți s-ar spune, să te ferești de omul Domnului, pentru că este paznicul-de-timp. Să judeci lucrurile de unul singur și să iei hotărâri numai pe baza a ceea ce consideri că e adevărat și nu neapărat și corect. Și, domnule Milovan... nu am avut niciodată această discuție.

— Paznicul-de-timp, înghiți bărbatul în sec. Ce va fi vrând să însemne asta?

Dar gazda se răsuci pe călcâie și ajunse în fața mesei chiar în clipa în care Stelian Petrescu deschidea ușa. Ridică ceainicul și turnă în ceașca cea mai apropiată.

— Cu zahăr sau fără zahăr, locotenente?

— Fără, doamnă Calimachi. Bărbatul își descheie toți nasturii la veston, îl dezbrăcă și îl aruncă pe spătarul scaunului. Un hoț nenorocit se străduia să spargă un geam

la mașină. L-am fugărit, dar nu l-am prins, din cauza câinilor. A sărit peste gard și a dispărut într-o grădină.

Își șterse fruntea cu batista și o vârî în buzunarul de la pantaloni. Catarama nichelată a curelei strălucea în lumina cerată.

— Permiteți să iau loc? Se înclină în fața femeii și aceasta îi făcu semn să se așeze. Mulțumesc, doamnă Calimachi, trebuie că mi-e tare sete de îmi miroase atât de bine ceaiul.

Luă ceașca de toartă, o duse la buze și sorbi prelung. Când o lăsă la loc, pe tavă, Milovan văzu că era goală mai mult de jumătate.

— Domnule comisar?

Făcu un gest, cum că îi era indiferent, așa că femeia puse o linguriță de zahăr, mestecă puțin și i-o aduse la fereastră. Bărbatul întinse mâna dreaptă și degetele li se atinseră, ca din greșeală. Simți un fior pe care nu știu cum să-l interpreteze. Văzută de aproape de tot, Maria Calimachi chiar își arăta vârsta. O vârstă care trecuse, probabil, de toate sentimentele. Nu își dădea seama prea bine, dar putea să presupună că ar fi putut, foarte bine, să aibă anii bunicului Eliad. Duse ceașca la buze și sorbi, la rândul său, străduindu-se să-și ascundă neliniștea.

Niciodată nu își pusese problema cum să cucerească o femeie. Nu pentru că ar fi fost misogin, ci pur și simplu pentru că nu avusese timpul necesar să se gândească la asta. Cu Cornelia se întâmplase, pur și simplu. Într-o fracțiune de secundă își aminti de prima lor întâlnire, întâmplătoare, în Cișmigiu, când aproape că se ciocniseră, în

mulțimea de vizitatori ai parcului. Se pierduse în ochii aceia ca o mare verde, surprinsă înainte de clipa în care încrețeau un val pe care să-l azvârle peste nisipul plajei. Și știuse că avea să-i revadă, că urma să devină prietenul ei și că avea să o ceară de soție. O certitudine care-i dăduse dreptul să o urmărească pe alei, iar apoi mai departe, pe străzile din jurul parcului, până la clădirea cu un cat, de pe strada Vărzari, unde dispăruse în spatele unor porți mari din lemn, ghintuite cu plăci de aramă înnegrită de scurgerea timpului.

Acum, însă, problema se inversase: o femeie în vârstă părea că își propusese să îl cucerească, iar el nu știa cum să reacționeze. Se afla aici într-o misiune și nu realiza dacă un refuz chiar și politicos al jocului nu ar fi impietat în vreun fel asupra desfășurării lui.

Doamna Calimachi se mulțumi doar să clatine ușor din cap și reveni către masă, întinzând mâna după ceainic. Locotenentul ridică ceașca și sorbi din nou, exact în clipa în care telefonul țârâi înfundat. Stelian Petrescu puse ceașca direct pe masă și se repezi spre ușa debaralei. O deschise cu zgomot, intră înăuntru și smulse receptorul din furcă.

— Alo... alo... spuse, apoi tăcu o vreme. Da, Imperiul Soarelui Răsare contraatacă. Am înțeles, domnule. Nu știu exact, cam vreo două ceasuri. Poate trei, depinde de cât de bun este drumul. La hotel Gramatopol, am înțeles, domnule. Nicio problemă, o să vă contactez de cum ajungem. Să vi-l trec pe domnul comisar? Așteptați un moment...

Scoase capul pe ușă, cu receptorul negru de ebonită în mână, și îi făcu semn cu el. Milovan se ridică, aruncând o privire scurtă către femeia care părea preocupată să mestece în lichid cu linguriță de argint. Și, dintr-odată, iar i se năzări că vede o femeie tânără și extrem de frumoasă, îmbrăcată într-o rochie cu corsaj, plină de fireturi, dar nu avu timp să își pună nicio întrebare, pentru că locotenentul continua să îl cheme mișcând din aparat. Făcu doi pași și ajunse în dreptul ușii. Nu îndrăzni să întoarcă privirile spre Maria Calimachi, așa că trase aer în piept și păși dincolo de canaturi.

— Domnul Moruzov vrea să-ți vorbească. Petrescu tuși în pumn și îi întinse bucata de ebonită legată cu un fir alb, spiralat, de aparatul de pe măsuță. Ar fi bine să nu pui multe întrebări, nu pare în cea mai veselă formă a sa. Acoperi microfonul cu palma și adăugă: Nu că ar avea vreuna.

— Am înțeles.

Apucă microfonul, se răsuci într-o parte, permițându-i locotenentului să iasă, apoi se răsuci cu spatele la ușă, protejă microfonul cu palma și spuse simplu:

— Alo.

— Domnule Milovan, se întâmplă să nu avem foarte mult timp la dispoziție. Înlocuirea subită a domnului Titulescu cu ministrul Iorga ne-a luat chiar și pe noi prin surprindere. Dar misiunea va continua, chiar dacă titularul ei s-a schimbat. Chestura a aprobat menținerea dumitale sub comanda SSI și în aceste condițiuni. Vrei să te trec pe o linie directă cu comisarul-șef Angheluță, ca să-ți reconfirme misiunea?

Rațiunea îi spunea să răspundă da. Dar instinctul îi demonstra că Mihail Moruzov era prea uns cu toate alifiile ca să joace la cacealma. Probabil că deja îl sunase pe Angheluță și îl pusese la curent cu noua situație. Așa că ce rost ar mai fi avut opoziția sa singulară și complet lipsită de sens, în aceste condiții?

— Nu cu domnul comisar-șef aș dori să vorbesc. Nu e nevoie de confirmarea dumnealui, oricum există ordinul Palatului în această privință, răspunse, străduindu-se să pară cât mai stăpân pe situație. În vederea ducerii la bun sfârșit a misiunii... ăăă... am nevoie de niște informații, pe care... ăăă... numai colegul meu Codreanu, de la Tehnic, mi le poate da. Cum să iau legătura cu el?

Bărbatul de la capătul celălalt al firului tăcu vreme îndelungată. Liniștea din receptor era aproape țiuitoare și, după aproape un minut, Milovan crezu că pur și simplu Moruzov pusese aparatul în furcă. Într-un târziu, auzi un hârâit, ca și cum cineva încerca să-și dreagă vocea.

— Milovan, noi nu lucrăm în felul acesta. Dar cu tine voi face o excepție. Voi transfera cererea ta telefonistei de serviciu, iar ea îți va face legătura cu Chestura. Dar va fi prima și ultima oară când ți se va permite să te folosești de SSI ca de un palat al telefoanelor. Și, în plus, te informez că orice informație pe care o vei obține, în legătură cu cazul pe care-l reprezinți, trebuie să ajungă cu prioritate la mine.

— Am înțeles, domnule Moruzov. Se străduiește să păstreze un ton natural. Vă voi contacta prin locotenentul Petrescu.

— Mă vei contacta personal. La numărul de telefon pe care ți-l voi comunica imediat. Ai cu ce să scrii?

Milovan scoase un creion chimic din buzunarul de la piept al hainei. Sub telefon era un șervet fin, din damasc. Îl trase spre el și înmuie vârful creionului în gură.

— Sunt gata.

— Scrie: 041123764. Linie directă. Dacă nu răspund după primele patru apeluri, formezi din nou și mai aștepți încă patru, ai înțeles?

— Am înțeles. Și dacă nu răspundeți nici a doua oară?

— Atunci... La capătul celălalt, Moruzov făcu încă o pauză. Lui Milovan i se păru că aude cum se înfundă un chiștoc în scrumieră. Atunci, domnule comisar, înseamnă că situația este mai mult decât... dificilă. În general, îmi petrec mai mult de 16 ore la birou, pentru că sistemul informatic nu ia pauză niciodată. Dacă nu ai să mă găsești la telefon după două apeluri consecutive, ai mână liberă să acționezi cum găsești de cuviință. Rămâne însă valabilă interdicția de a discuta cu altcineva despre caz. Nici măcar cu locotenentul Petrescu. Dacă o încalci...

Milovan auzi o respirație hârâită în difuzor.

— ... este caz de trădare națională și vei fi executat ca trădător. Îți doresc... ăăă... nu succes, de acesta au nevoie doar proștii, ci multă minte. Și acum, închid, pentru ca centralista să poată să comute pe linia Comisariatului.

Se auzi un declic, apoi un fâșâit prelung. Lipi receptorul de umăr și împinse cu urechea în el, ca să rămână pe poziție, apoi trase pânza fină de sub aparat, o împături în patru și o vârî în buzunarul hainei, alături de creion.

— Alo, se auzi o voce feminină, sunteți Comisariatul de poliție al Bucureștilor?

O altă voce feminină, îndepărtată, răspunse afimativ, iar centralista solicită biroul comisarului Codreanu. După câteva clipe, se auzi un nou declic și un telefon sună de mai multe ori.

— Nu răspunde nimeni la numărul solicitat. Vocea centralistei era calmă și fără inflexiuni. Vreți să sunați în altă parte?

Se gândi o clipă. Era ciudat că nu se găsea nimeni la Tehnic. Oricâte probleme ar fi existat într-o zi obișnuită de lucru, un angajat trebuia să rămână de jurnă în încăpere, pentru a înregistra solicitările.

— Atunci... încercați la Personal, cu agentul Valerian Ristache.

Vocea femeii îi ceru celeilalte voci feminine cuplajul la terminalul Serviciului Personal. Urmă declicul și din nou țârâitul telefonului. După câteva clipe, o voce răgușită de bărbat spuse „Alo".

— Sunt comisarul Milovan, de la Crima Organizată. Cu cine vorbesc?

— Cu agentul Pătru Silviu, domnule comisar. Vocea părea că mestecă sunetele înainte de a le da drumul de pe buze. Cu ce pot să vă ajut?

— Unde e Ristache?

— Tocmai a ieșit din tură. Cred că e la o bere, cu băieții.

— În regulă. Pătrule, te rog să mergi la Tehnic și să-l cauți pe Codreanu Axinte, îl cunoști?

— Da. Băiatul acela cu buză de iepure...

— Vreau să-i transmiți un mesaj din partea mea. Îi spui să caute prin toate arhivele noastre, chiar și prin cele de

ziare de la Biblioteca Populară, și să adune toate informațiile pe care le găsește despre părintele Gamaliel, un preot ortodox, în vârstă cam de 80 de ani, retras în schimnicie la Călimănești de Vâlcea. Ți-ai notat?

Celălalt mormăi ceva nedeslușit. Milovan își trecu mâna liberă prin păr, străduindu-se să-și potolească agitația.

— Gata, am notat. Mai e ceva?

— Da. Ca să-l găsească mai ușor, trebuie să-i lege numele de cel al diplomatului Nicolae Titulescu. Cel care a fost ministru al afacerilor străine.

— Titulescu, am înțeles, mormăi vocea celuilalt.

— Să-mi trimită informațiile printr-un curier, la Corabia, la hotelul Gramatopol, dar să nu spună nimănui de acolo că sunt comisar.

— Am înțeles. Hotel Gramatopol, Corabia. Am notat tot.

— Bine, Pătrule. Mulțumesc. Am nevoie de informațiile alea cel târziu mâine. O zi bună.

Închise mai înainte să audă răspunsul celuilalt și își șterse fruntea cu batista. Ieși din cămăruță. Locotenentul Petrescu tocmai așeza ceașca pe farfurioară, privind absent pe fereastră. Doamna Maria Calimachi își făcea vânt cu un evantai mare, din mătase pictată cu motive chinezești.

— Cred... că am terminat aici, spuse și se înclină în fața femeii. Mulțumesc pentru ajutor. Și pentru sfaturi. Toate vor fi de folos. Cândva. Putem să mergem, locotenente.

Stelian Petrescu se ridică fără niciun cuvânt, își așeză șapca pe cap, se aplecă și sărută mâna femeii, apoi îl urmă spre coridor.

În curte, vipia se mai domolise. Chiar deasupra centrului orașului se ridica un nor negru, amenințător. Maria Calimachi luă din nou sapa în mână și privi în urma lor, așteptând să iasă din curte. Locotenentul făcu o ultimă bezea din vârful degetelor, înainte de a închide poarta. Se îndreptară spre automobil.

— Frumoasă femeie trebuie să fi fost la viața ei, spuse încet locotenentul, oprindu-se lângă portiera din dreapta. Dacă m-aș fi născut cu douăzeci de ani mai devreme și aș fi cunoscut-o, probabil că aș fi făcut moarte de om pentru ea. I-a fost dat să-și treacă tinerețea și frumusețea în târgul acesta nenorocit.

— Poate că a fost măritată și a fost fericită. Milovan răsuci cheia în broască și deschise mașina. Poate că i-a plăcut să trăiască aici.

— Cui i-ar plăcea să trăiască aici, printre târgoveți care își schimbă hainele de două ori pe an, câini vagabonzi, cerșetori și țigani zlătari? Petrescu deschise portiera și se strecură în scaunul pasagerului. Nu unei femei de viță nobilă. Scarlat Calimachi, din spița căruia afirmă că se coboară în mod direct, a fost principe al Țării Românești în urmă cu un veac. Pornim?

Milovan lăsă frâna de mână și răsuci cheia în contact. Motorul prinse viață și automobilul porni spre colțul străzii. În oglinda retrovizoare o văzu pe Maria Calimachi ieșită la drum și făcându-le cu mâna. O fluturare de degete care părea mai degrabă o chemare decât un rămas bun. Își aminti de impresia de femeia-păpușă, încondeiată în ceară, așa cum îi apăruse în urmă cu nici o jumătate de

oră. Poate că îi făcea semn să se revină la ea, din ceara timpului în care încremenise.

Trebuia să se întoarcă, după ce misiunea avea să se încheie, își promise. Trebuia să se lămurească unde și în ce împrejurări o mai întâlnise. Și ce anume însemnase ea pentru el, în existența aceea din care nu-și mai amintea mare lucru.

Caracalul se dovedi a fi un orășel încurcat din punct de vedere rutier. Străzile, în majoritate niște ulițe de sat, erau scurte, se întrepătrundeau una cu alta fără nicio logică, ocoleau case mari, postate chiar în mijlocul drumului, sau copaci crescuți aiurea și, mai ales, erau foarte înguste. Când se întâlni brusc cu o trăsură trasă de doi cai slăbănogi, apărută de pe o stradă laterală, fu cât pe-aici să izbească Buick-ul într-un gard de uluci.

Locotenentul se lovi cu fruntea de parbriz și își mușcă limba. Scoase capul pe geam și scuipă o flegmă amestecată cu sânge. La câțiva pași, vizitiul înjura, examinând roata sfărâmată a vehiculului pe care-l conducea. Ofițerul coborî din mașină, scoase pistolul din toc și se repezi la el, înjurând încă și mai tare. Văzând amenințarea, vizitiul o luă la goană și se pierdu în încâlceala de ulițe. O bătrână se holba la ei dintr-o poartă, cu mâna la gură.

— Ce e, babo, n-ai mai văzut accidente, până acu'? strigă Petrescu și smuci ușa la trăsură.

O pereche de ochi se uita speriată la el, din spatele unei batiste.

— Ia te uită, ne-am pricopsit și cu o copilă! se răsti el. Ce naiba ne facem cu ea, comisare?

Alexandru Milovan coborî din mașină și se apropie de vehiculul din lemn. Locotenentul își vârî arma în toc și îi făcu semn să se uite în interior. O fetiță de șapte-opt ani, îmbrăcată în rochie lungă de damasc satinat, albă, cu câteva flori minuscule, albastre, risipite pe piept. Pe cap avea o pălăriuță albastră, cu o pană lungă, de egretă, prinsă cu un ac de argint. Își ținea mâinile la față și se uita la ei cu ochi îngroziți.

— Cred că ar fi...

— O lăsăm aici și se descurcă cu ea nenorocitul de vizitiu, i-o tăie Petrescu, închizând tocul pistolului. O să se întoarcă, până la urmă.

— Și dacă nu se întoarce? Este doar un copil. Cum te numești, domnișoară?

Dar fetița clătină doar din cap și se trase încă și mai în spatele trăsurii.

— Ei, asta-i bună! se răsti bărbatul în uniformă. Operațiunea se împotmolește în târgul acesta nenorocit din cauza unui bețivan care nu a fost în stare să țină niște frâie în mâini.

Bătu darabana cu degetele în portiera de lemn. Milovan se uita la el fără să spună nimic.

— O luăm cu noi, hotărî celălalt, și o lăsăm la hotelul Imperial, în centru. Îl cunosc pe proprietar. Va ști cum să o facă să vorbească pe mutulica asta și s-o înapoieze părinților ei. Ia-o de aici și mut-o în mașină, pe scaunul din spate.

Operațiunea se dovedi mai dificilă decât crezuse. Fetița țipă, se zbătu și îl mușcă de mâini, își pierdu pălăriuța și

se prinse cu degetele de tocul ușii. Se văzu nevoit să i le desfacă unul câte unul și să o salte pe umăr. Câțiva pași mai departe, baba își făcea cruci mari și își scuipa în sân. Stelian Petrescu se îndreptă spre ea, scoase din buzunar o hârtie de cinci lei și i-o întinse.

— Să îi spui banditului acela de pe capră că o găsește pe fetiță la hotelul „Imperator". Și să-i mai spui că atunci când îl voi prinde, o să-i înmoi oasele, pentru că a întârziat o misiune a armatei regale.

Până la „Imperator" nu schimbară niciun cuvânt. Doar plânsul smârcâit al fetiței se mai auzi o vreme, apoi încetă și el. Locotenentul îi arătă direcția de urmat cu mâna și după ce străbătu mai multe străzi întortocheate, ajunseră direct într-o piață mare, pavată cu granit cenușiu. Clădiri cu unul și două caturi se întindeau pe trei din cele patru laturi, iar în mijloc se înălța o coloană din marmură, pe care trona bustul impunător al unui bărbat, cu o coroană de lauri pe frunte.

— Împăratul Caracalla, lămuri locotenentul și arătă către clădirea cea mai îndepărtată. Parchează acolo, să predăm mica sălbăticiune.

Opri în fața unei pompe manuale de apă, vopsită în albastru.

— N-am auzit de împăratul acesta, spuse el, coborând de la volan.

— De fapt, se numea Marcus Aurelius Antoninus. Petrescu trânti portiera și se rezemă cu coatele de plafon. *Caracalla* era denumirea unei mantii pe care a purtat-o în luptele din Galia. Un soldat curajos, dar un civil jalnic. Și-a

ucis fratele, care îi era coîmpărat. A dus câteva bătălii și a pus bazele unui castru important aici, în Câmpia Romanaților. Cred că era prin 213 d.Hr. Să lăsăm, însă, istoria și să rezolvăm problema de pe bancheta din spate. Ia-o pe mica domnișoară, închide portierele și hai să intrăm în hotel, că se face seară de îndată.

O scoase pe fată din mașină și o apucă de mână, cu fermitate. Trecu pe la toate cele patru uși, le încuie, apoi îl urmă pe Stelian Petrescu, care tocmai urca treptele. Pe cât era de simplă în exterior, clădirea cu un cat demonstra o notă uimitoare de baroc pe interior. Tot felul de stucaturi stranii, de linii curbe, de ogive ascunzând ferestre înguste, ca de biserică catolică, de statui în mărime naturală ale unor zei greci demult uitați furau privirile celui care intra pentru pentru prima oară în holul lung de la intrare, făcându-l invariabil să se împiedice în covorul roșu închis. Exact asta păți și Milovan și îi trebuiră câteva clipe până să se dezmeticească și să revină la poziția verticală. Fetița se uita la el aproape zâmbind. Tot era bine că groaza îi dispăruse din priviri, constată el, apucând-o din nou de mână.

Holul se termina cu câteva trepte și o platformă. În partea din dreapta, se ridica o ușă mare din sticlă, dincolo de care se zărea un alt hol, cu uși de o parte și alta. În stânga se afla un birou mare din lemn de stejar, cu un clopoțel de aramă pe o tavă de ceramică și un catastif uriaș, deschis la jumătate. Un băiat, cu părul vâlvoi, scria în el cu un toc pe care-l înmuia mereu într-o călimară de metal.

— Sandule, unde e, mă, patronul?

— Domnul Protopopescu? întrebă el, punând tocul alături și ridicând privirile. Oh, dumneavoastră erați, domnule Petrescu! Mă iertați că nu v-am recunoscut din prima, dar uniforma asta... vă schimbă.

— Lasă taina, că sunt grăbit. Unde e Protopopescu?

— A plecat la gară, cu trăsura. A fost anunțată o delegație de ofițeri germani, însoțind două doamne de la Viena, care vor da un concert. Se vor caza la hotelul nostru, peste noapte, iar mâine vor pleca la Corabia pentru un spectacol.

— Și când se întoarce?

— Deh, coane, ce știu eu? După ce vine trenul. E un special, direct de la Berlin. Am auzit că aduce un ștab nazist, mare de tot.

Milovan lăsă mâna fetiței și se apropie de birou. Puse pe el, alături de registru, afișul luat de pe Ostrov. Îl fixă la unul din capete cu călimara, iar pe celălalt îl țintui cu degetul arătător.

— Este cumva vorba despre doamnele de aici?

Sandu se uită grăbit peste foaia gălbuie, apoi își trecu degetele prin părul creț.

— Știu și eu, domnu'? Am auzit niște nume, da' nu le iau în seamă decât pe cele pe care patronul mă pune să le scriu la rubrica de „Intrări".

— Dar vreun afiș asemănător s-a lipit prin oraș?

Băiatul ridică din umeri.

— Sunt câteva lipite pe zidul hotelului, da' cine stă să se uite la ele? Dacă ai bani să mergi la spectacol, citești ce scrie acolo, dacă nu, treci mai departe.

Împături din nou afișul, îl vârî în buzunar, după care se răsuci către locotenent.

— Lămuriți-vă problema cu mica domnișoară, câtă vreme arunc o privire pe afișele de afară.

Văzu sclipirea de neîncredere din ochii celuilalt și rânji.

— Crezi că fac vreo figură și dispar? Haida-de, nu sunt prost. Interesul amândurora este ca eu să ajung repede la Corabia. Nu vreau să mă trezesc arestat pe drum din nou de altă patrulă. De altfel...

Scoase cheile mașinii din buzunar și le puse pe birou.

— E bine așa?

Stelian Petrescu rânji și el și-i făcu semn către ele.

— Dacă le iau, pot fi acuzat de orice avocat cu nițică experiență că am atentat la automobilul Casei Regale. Păstrează-le și du-te unde crezi că trebuie să te duci. Iar tu, fetițo, apropie-te.

Le întoarse spatele și ieși grăbit din clădire, în timp ce vocea groasă a ofițerului îi cerea alte informații lui Sandu.

Afară, soarele era un ban de ceară fixat în obrazul siniliu al cerului. Câteva vrăbii își disputau boabele de grâu, căzute de prin vreo căruță, înfoindu-și penele cenușii una la alta. Nu departe de soclul statuii, o pisică albă le privea plictisită, întinsă pe burtă. Două femei, cu fuste lungi, cu foile catrințelor colorate în față și în spate, și cu capul acoperit cu o legătură de in, brodată cu motive geometrice, stăteau la taină, în fața clădirii primăriei. Își lăsaseră coșurile cu cumpărături la picioare, semn că aveau multe să-și spună. În spatele lor se zăreau coroanele verzi ale copacilor unei grădini publice sau ale unui parc.

Milovan ocoli statuia lui Caracalla, trăgând cu coada ochiului la statura falnică a împăratului. Chiar și la mult timp după moarte, unii continuau să impresioneze prin felul de a-i domina pe ceilalți, doar stând pe un soclu. Pesemne că așa lăsase Dumnezeu sau Natura făptura umană: unii să fie dominatori, iar alții dominați. La urma-urmei, întreaga ordine socială, bună, proastă, cum era, se baza pe acest principiu simplificator.

Se îndreptă spre clădirea primăriei și se opri în fața unui panou mare de afișaj, făcut din lemn și vopsit în alb. În multe locuri, vopseaua se scorojise și se desprinsese, dar cele patru afișe fixate în pioneze se vedeau foarte bine. Două erau anunțuri ale consiliului local cu privire la câteva taxe noi, care intraseră în funcțiune încă de la începutul verii. Hârtia cerată era decolorată de soare, iar literele imprimate de mașina de scris pe ea erau aproape șterse. Chiar și atunci când fuseseră noi, Milovan se îndoia că vor fi fost citite de cineva, cu excepția dactilografei care le copiase din agenda primarului. În general, deși învățământul primar și cel gimnazial devenise gratuit în Regat, de mult timp, puțină lume avea bani să-ți țină copiii în școală mai mult de doi-trei ani. Așa că nu erau mulți cunoscătorii de carte care să stea să se holbeze pe anunțurile oficiale.

Celelalte două afișe fuseseră puse mai de curând, iar textele și chiar chenarele înflorate care le mărgineau nu apucaseră să pălească. Unul anunța un bal de binefacere dat pentru o acțiune de caritate a Societății Femeilor Oltene. Celălalt era deja modelul cunoscut, lăsat pe scaunul

mașinii: domnișoarele Lucia și Andreea Anghel de la Opera din Berlin anunțau un mare concert la Teatrul din Caracal, în onoarea Obergruppenführer-ul Reynhard Heydrich și a Eminenței Sale cardinalul Giovanni Angelo Bercano, prefect al Congregației pentru cauzele sfinților, la Vatican. Fondurile strânse cu această ocazie aveau să fie donate orfelinatului local.

— Domnișoarele astea două cântă cam des în Regat, mormăi și desprinse afișul, făcându-l sul.

Se întoarse la automobil și îl puse alături de celălalt. Ceva era în neregulă, dar nu știa ce. Un înalt comandant nazist venea la Caracal, însoțit de un înalt demnitar papal. Ar fi putut să parieze că punctul terminus al călătoriei lor comune era localitatea Corabia. Dar de ce Bercano? De ce mâna dreaptă al papei Pius al XII-lea? Care era scopul ascuns al naziștilor și al fasciștilor, în această combinație care aducea neliniște în Regat? Și, mai ales, cum ar fi trebuit să procedeze el în continuare? Să-și continue drumul spre Corabia sau să rămână în Caracal și să asiste la derularea evenimentelor?

O mulțime de întrebări și niciun răspuns clar. Dacă era vorba despre un concert, acesta avea să aibă loc la începutul serii. Nicio posibilitate pentru înalții demnitari să pornească spre Corabia mai devreme de miezul nopții. Iar după un drum atât de lung pe calea ferată și o certă invitație la un dineu oferit de oficialitățile locale, Milovan nu credea că un drum de noapte cu mașinile, pe șoselele proaste din Regat, ar fi tentat pe cineva. Mult mai probabil era faptul că înalții oaspeți vor fi cazați la „Imperial"

și că își vor continua traseul a doua zi de dimineață. În acest caz, mult mai profitabil pentru ei ar fi fost să ajungă la Corabia încă în acea zi, pentru a sonda atmosfera locului și a afla mai multe informații despre reprezentanții celorlalte puteri deja sosite pentru semnarea tratatului. Și, evident, în prim-plan se afla ministrul Iorga.

Locotenentul apăru în capul scărilor, deschizând ușile mari de sticlă și trăgând-o pe fetiță de mână. Se apropie grăbit, deschise portiera și o vârî aproape cu forța în automobil.

— Am vorbit la telefon cu Tache Protopopescu. M-am gândit eu că o să-l găsesc în biroul șefului de gară. Unde altundeva ar fi putut să aștepte afurisita aia de delegație, dacă nu acolo? Mai un șpriț, mai un trabuc... mai o cafeluță braziliană... timpul trece altfel când ai asemenea preocupări. Doar nu era să stea pe peron, cot la cot cu țăranii.

— Și? întrebă complet lipsit de interes Milovan.

— Pas, ca la pocher. Azi nu poate să facă nimic până nu pleacă celebra delegație. Așa că nu avem altă variantă decât să o luăm cu noi.

— Pe cine?

— Cum pe cine? Pe păcătoasa asta mică, evident.

— Adică să o luăm la Corabia.

— Exact.

— Și acolo ce să facem cu ea?

— Crezi că asta e întrebarea fundamentală, comisare?

— Nu cred nimic. Milovan se rezemă cu coatele de plafon. Nu suntem la biserică. Întreb, doar.

— Exact, nu suntem la biserică. Petrescu râse acru și își trozni degetele. Dar vine ea la noi. Mi-a zis Tache că nazistu' acela turbat e însoțit de cardinalul...

— Giovanni Angelo Bercano.

— Știai deja! se prefăcu mirat celălalt.

— E scris pe toate afișele din oraș.

— Ai idee cine este Bercano?

— Nu sunt prea dus la biserică. Mai ales la aia catolică.

Un vardist apăru după colțul unei clădiri, se apropie de pompa manuală din stânga clădirii primăriei, dădu de câteva ori la mânerul lung și își clăti fața cu apă. Apoi își scoase chipiul, îl umplu cu apă și îl puse pe creștet. Se uita curios la ei, în timp ce apa i se scurgea pe sub guler.

— Este mâna dreaptă a papei. Dacă pleacă undeva, poți fi sigur că în următoarele 24 de ore, Santitatea Sa își va face apariția în acel loc.

— Adică...

— Exact. Locotenentul își scoase chipiul și își făcu vânt cu el, fixându-l nervos pe vardist. Exact: pesemne că mâine la ora asta, papa Pius va intra în Corabia, cel mai probabil incognito.

— Papa de la Roma! fluieră uluit Milovan. Ce să caute Sfântul Părinte în acest colț uitat de lume?

Locotenentul deschise brusc portiera și se aplecă spre interiorul mașinii.

— Stai cuminte, piticanie, sau te leg de scaun!

Fetița se smârcâi câteva clipe, dar se potoli.

— Cum ce să caute? se ridică celălalt. Exact ce caută și monstruozitatea aia de Heydrich. Hitler și Ducele sunt parteneri în aceeași afacere mizerabilă, nu?

— Da, da' papa...

— Să nu începi și tu cu lozinca aia despre Vaticanul neutru și papa care își împarte atenția uniform asupra întregii omeniri. Dacă era așa, atunci războiul acesta care bate la ușă s-ar fi stins în fașă. Dintotdeauna, politica Vaticanului a fost să stea alături de cei puternici, nu împotriva lor. A învățat din istorie, nu ca noi, muritorii de rând. Amintește-ți ce a pățit Clement al V-lea, când s-a încontrat cu Filip cel Frumos.

— Bine, dar papa... începu Milovan, apoi dădu din mână și arătă în lungul străzii. În fine. N-ar fi bine să pornim la drum? Bănuiesc că mai avem ceva kilometri de parcurs.

— Pornim, îl aprobă celălalt. Mai întâi, însă, mă duc să îi las un bilet lui Tache și să iau o sticlă cu apă pentru drum. Acum avem un pasager și trebuie să ținem cont de necesitățile lui. Pornește mașina, întoarce și așteaptă la umbra nucului din față, cu motorul pornit.

Se îndepărtă cu pași măsurați, stârnind ici și acolo norișori de praf. În câmpia Romanaților nu mai plouase de aproape doi ani și toate se năruiau sub căldura toridă a soarelui de august. Alexandru Milovan privi pe deasupra clădirilor, spre cerul decolorat, ca și cum ar fi cerut ajutorul zeului ploii. Dar sfântul Ilie avea treburi prin alte părți și trăgea după el norii de furtună, fulgerele și trăznetele.

Papa, își spuse îngândurat, în timp ce deschidea portiera. Papa de la Roma avea să sosească la Corabia, alături de multe personalități politice celebre, care făceau și desfăceau soarta lumii în acele clipe. Oare ce acțiune secretă

se punea la cale, sub masca aceea calmă și candidă a semnării unui tratat de neagresiune? Se așeză la volan și învârti cheia în contact. Motorul porni la sfert. Avea să o afle în numai 48 de ore. Băgă în marșarier și porni încet cu spatele. Sau poate că nu avea să afle niciodată, dacă era atât de secretă încât presupunea că or să cadă capetele posesorilor acelor urechi care vor auzi ceea ce nu trebuia auzit. Cum spunea bunicul Eliad? Secretele adevărate mor odată cu cei care le-au pătruns înțelesul, întâmplător sau nu.

Capitolul 3
Un cadou prea scump pentru Carol al II-lea

Fluviul curgea potolit la vale, ducând cu el bușteni, plante de apă și stoluri întregi de rațe sălbatice. Dincolo de ultimele case ridicate pe malul abrupt se zăreau stejarii uriași, plopii ca niște sulițe împovărate de frunzele lucioase și tremurătoare și capetele plecate ale câtorva sălcii bătrâne, care-și târau pletele lungi prin apa verzuie. Ici și acolo, câte un șalău sau o știucă sărea după obleți, speriind cormoranii și pelicanii care pluteau în apropierea malurilor, asemenea unor corăbii în miniatură. Deși înserarea cobora repede, deasupra luciului apei transparența luminii dădea naștere unui fluviu de aer, care se risipea printre stele.

— Aia de acolo e insula Păpădia. Are cei mai înalți ulmi din Regat, domnule. Cei mai înalți și cei mai bătrâni. Pescarul lăsă jos țoiul de țuică și se uită peste masă la ceilalți trei. Ce e, mă, poate că vreți să spuneți că mă laud cu orașul nostru?! Licane, tu ai fost de mai multe ori acolo, să tragi vârșele, ai și dormit noaptea acolo... nu e cum spun eu?

Numitul Lican, un bărbat scund, cu o claie de păr sârmos, lat în umeri ca un luptător de circ, răsturnă țoiul pe

gât, își șterse mustața lată cu mâneca și se aplecă peste masă.

— Da' ce, mă, Mihăilă, te-am făcut mincinos vreodată? Dacă zici tu că sunt cei mai înalți și mai bătrâni, apoi așa sunt și nu altfel. Nu, băieți?

Băieții mormăiră ceva care ar fi putut să însemne un „da", la fel de bine ca și un „nu". Hainele murdare și mirosind a pește de pe ei arătau că veniseră la „Drăgaica" direct din port. Luau câte *una mică*, să capete curaj să dea ochii cu nevestele, îl puneau pe nea Cristache să-i treacă la caiet, până la chenzină, apoi se despărțeau în poarta terasei, pornind fiecare spre casa lui, unii către Corabia Veche, iar alții spre Dașova și spre Seliștoara.

Alexandru Milovan aflase abia de un sfert de ceas de existența celor trei cartiere ale orașului, dar i se părea că le cunoaște de când lumea. Asta poate și pentru că orașul Corabia semăna cumva cu Cernavoda: aceleași străzi strâmte, aceiași locuitori trăind la limita sărăciei, aceiași pescari trăgând de vârșe, aceeași Dunăre, cu ostroavele ei împădurite, cu canalele ei umbrite de sălcii și pline cu pește.

Ajunseseră în oraș cu mai puțin de un ceas în urmă.

Străbătuseră prăfuita câmpie a Romanaților, trecând prin sate cu nume ciudate: Brastavăț, Vădastra, Vișina Veche. Se întâlniseră cu care uriașe, încărcate cu paie și cu coceni, cu turme de oi și de capre, păzite de câte un cioban bătrân, rezemat în moacă și privind lung în urma automobilului boieresc, cu femei venind de la baltă, cu cobilițele pline cu haine spălate. Nu se întâmplase nimic neo-

bișnuit și nu avuseseră parte de niciun alt baraj al armatei. Corabia li se arătase încă de departe, în ultimele raze ale soarelui, ca un miraj dintr-o poveste veche. Dar, cu cât se apropiaseră, cu atât mirajul se destrămase în lumina crudă a realității: nu era cu nimic deosebit de un sat mai mare, doar Schela, cu portul intermediar și cu cele două vase ancorate, așteptând la descărcat. Și, poate, catedrala monumentală din centru, Sfânta Treime, atât de mare încât Milovan nu se putuse abține să nu se gândească la cea din Capitală.

Hotelul Gramatopol se găsea pe aleea Trandafirilor, foarte aproape de piața cu produse de pescărie și, din această cauză, tot aerul din jur mirosea a pește. Erau așteptați și nici nu apucase să parcheze Buick-ul că *maître d'hotel* se și înființase personal, cu o lungă listă de oaspeți în mână. După ce îi descoperise și îi bifase, îi încredințase unui *garçon* care îi condusese, pe ușa din spate, la etajul al doilea al clădirii. Ca să urce mai repede, Milovan o luase în brațe pe fetiță, care își lăsase capul pe umărul lui, suspinând încet. Fuseseră cazați în două camere alăturate, cu câte un pat, un dulap, o chiuvetă și o masă cu scaun. Rămăsese de la sine înțeles că fata urma să stea în camera lui Milovan.

— Eu o să am drumuri de făcut și este posibil ca, în unele nopți, nici măcar să nu ajung în cameră, lămurise problema locotenentul Petrescu. Va sta cu dumneata și este destul de probabil că mâine dimineață vom reuși să-i identificăm pe părinți, care să vină să ne-o ia de pe cap. Acum, o să fac un duș și o să merg să cercetez care dintre invitați

au sosit deja și care vor veni mâine. Sper că te descurci, nu?

Habar n-avea cum o să realizeze asta cu un copil de opt ani (atât credea că are domnișoara cea plângăcioasă), dar date fiind condițiile era obligatoriu să o poată face. O așezase pe pat și mersese la baia de la capătul coridorului, ca să se spele și să-și pună ținuta în ordine. Când revenise, fetița dormea, lăsată pe spate și cu picioarele atârnându-i peste marginea patului. O ridicase cu totul în pat, îi așezase perna sub cap, o învelise cu pledul, apoi ieșise și închisese ușa cu cheia. Era sigur că dacă avea să lipsească o oră sau două, nu urma să se trezească și să facă gălăgie. Și era obligatoriu să iasă și să cunoască împrejurimile. Cunoștea atât de puține lucruri despre misiunea sa, încât orice brumă de informație i-ar fi fost de un real folos. Așa că părăsise hotelul și pornise pe stradă în jos, spre Dunăre.

Descoperise „Drăgaica" mai înainte de a fi ajuns la capătul ei, între două case mai răsărite, cu gard de uluci și grădinițe cu flori în față. Intrase, condus de ideea că numai la crâșmă și la piață putea să găsească oameni care să nu-l privească suspicios atunci când le-ar fi pus întrebări despre orașul lor.

— Mai există și alte insule? întrebă și îi făcu semn crâșmarului să mai aducă un rând de țuici.

— Ei, fluviul e plin de ostroave, răspunse Mihăilă, terminând alcoolul din țoi. Unele apar colea, anul acesta, altele dincolo, la anul. Mai sus e Grădiștea și Dragoveiul și mai aproape de bulgari se găsește Baloiul. Mai departe,

spre Dăbuleni, dar trebuie să mergi oleacă pe malul apei, se vede Calovătul. Dar cea mai mare și mai frumoasă tot Păpădia rămâne, așa să știi matale.

— Locuiește cineva pe ele?

— Numai noi, ăștia, care ne ducem cu lotcile. Dar nu stăm mai mult de o zi. Întindem setcile, aruncăm vârșele, scoatem coșurile... De-ale noastre, pescărești, coane. Dar cineva care să stea acolo mereu, nu.

Lican luă clondirele de sticlă din mâinile crâșmarului și le puse pe masă, în fața fiecăruia. Ciocniră, băură, iar unul dintre ei scoase o mână de semințe de floarea-soarelui și o turnă la mijlocul mesei.

— Luați, bă, că acasă n-o să vă lase nevestele nici să sughițați!

— Da' vapoare vin la Schelă?

— Mai vin, coane. Nu prea des, însă, că sunt vremuri grele, se anunță război și navele nu mai au curajul să treacă de granițele țărilor lor. Lican sparse o sămânță între dinți și scuipă cojile pe sub mustață. Când vin, așa cum au făcut astea două, ne bucurăm, că ne caută pe acasă antreprenorii docului, să ne angajeze la descărcat.

Alexandru Milovan frământă o clipă vasul de sticlă între palme. Aerul mirosea a fum și a slănină prăjită. Simțea cum i se face foame și înghiți în sec.

— Și navele alea două? Ce pavilion au?

Mihăilă rânji și arătă spre port.

— Da' ce, coane, vrei să le cumperi?

— Dacă voiam, le cumpăram și gata. Nu mai treceam pe aici, să-ți dau ție aldămașul.

— Ha-ha, ți-a zis-o, băi, Mihăilă! hohoti unul dintre pescari, aplaudând din palmele bătucite. Până la urmă, are dreptate vorba aia a noastră, care spune că „orice naș își are nașul", nu? Sunt din Japonia, domnule, se zice că au adus daruri pentru Rege.

— Două nave cu daruri?!

— Apoi, de, ce știm noi cum își fac regii și împărații cadouri... Doar nu o să aducă o găină și un cozonac, cum ne ducem noi la rude, de Crăciun. Da' matale de ce întrebi, ești recrutor?

Încă de anul trecut, recrutorii armatei începuseră să bată localitățile rurale și orășelele, ca să-i atragă pe tineri să semneze contractul și să ia în primire armamentul. După ce Boemia și Silezia fuseseră transformate în protectorate autonome, puse sub comanda ministrului german al armamentului, Albert Speer, Europa Centrală și de Est se pregătea pentru un posibil război. Deși anumiți oameni politici, printre care Titulescu și Maniu, dădeau ca sigură o alianță între Hitler și Stalin, care să fixeze Regatul ca stat-tampon între cele două mari puteri, Carol nu părea deloc convins că pacea o să continue să domnească în Câmpia Română și se pregătea, cu nervozitate, pentru tot ce ar fi putut să fie mai rău. Mai mult, conflictul deschis cu Zelea Codreanu, îl făcuse atât de suspicios în legătură cu intențiile germane asupra zonei carpatice, încât aproape că fusese gata să meargă la o întâlnire cu Führer-ul.

— Recrutorii ți-ar fi pus o hârtie în față, să o semnezi, ți-ar fi băgat un pol în buzunar și te-ar fi lăudat că ești bun patriot. Milovan își supse un dinte și bău o gură de țuică.

Nu, nenică, întrebam pentru că trebuie să aflu cum merg treburile cu portul. Patronul meu are câteva vase pe Marea Neagră și ar vrea să afle dacă nu i-ar pica mai ieftin să aducă mărfurile la Corabia și să le transporte apoi cu trenul până la granița cu ungurii.

Câteva minute, nu mai spuse nimeni nicio vorbă. Spărgeau semințe și beau din țuică. Ochii începeau să le lucească și comisarul se întrebă cât de mult crezuseră din povestea pe care le-o îndrugase. La un moment dat, ușa dinspre bucătărie se deschise și, odată cu damful de carne prăjită, pătrunse în încăpere și capul crâșmarului.

— Mai vreți ceva, Mihăilă?

— Doar să nu-i spui nevesti-mi că ți-am trecut pragul, rânji cel întrebat. Și, dacă se poate, primul clondir să fie pomana casei.

— La câte pomeni v-am făcut, ar trebui să vă cheltuiți banii numai pe lumânări și pe slujbe, după ce-oi muri. Lasă, că nu e nevoie să plătești acum, ți-o trec la condicuță.

— Noroc că nu știe ea, Frusina, unde o ții, că mi-ar jupui pielea de pe față dacă ar vedea câtă datorie am, se strâmbă Mihăilă.

— Mai adu-le un rând! comandă Milovan, întrebându-se dacă făcea bine să mai întârzie pe acolo.

— Da. Și cu ce plătești, boierule?

— Cu lei românești. Ce, nu mai sunt buni de când au venit japonezii, cu yenii lor?

— Sunt buni, domnule. Poți să plătești cu orice circulă pe piață, de la mărci și ruble, până la forinți, zloți și coroane. Le schimbă banca pe toate.

— Ce bancă aveți în oraș?

— Banca Corabia. A lui Radu Ivănescu, dacă ați auzit de el.

— Trebuia?

Mihăilă se lăsă peste masă, răsturnând două țoiuri goale și împrăștiind mormanul de coji, strâns în mijloc.

— E mare boier, coane. Mare de tot. Are peste 28.000 de pogoane de pământ, o moară, aici, în oraș, o fabrică de țiglă și cărămidă, care dă curent electric la toate instituțiile mari. Și câte altele, pe care nu le știm noi ăștia sărăcanii.

Milovan meditä o clipă. Radu Ivănescu părea cea mai importantă persoană locală: avea pământ, fabrici și chiar și o bancă. Cât de implicat era în operațiunea de semnare a tratatului? Cât putea să o influențeze și, mai ales, de partea cui se situa?

— Și cu ce se ocupă banca lui?

— Cu comerțul de cereale. În urmă cu numai un an, aici se descărcau peste 200 de vagoane de grâu și porumb, se urcau pe nave și se trimiteau în Europa și chiar în America. Banca avea de lucru din plin. Toate cele 44 de birouri de grâne încasau și plăteau prin ea. Acum, treaba s-a cam rărit. Au fost doi ani grei de secetă, iar America aia afurisită ne-a omorât cu grânele lor, pe care le vând la jumătate din prețurile de pe aici.

Milovan privi prin fereastra murdară. Afară, se înce-nușase de tot, dar nu trecuseră mai mult de 40 de minute de când părăsise hotelul. Poate că fetița mai dormea încă. Iar dacă se trezise, nu avea cum să părăsească încăperea. Poate că ar mai fi avut o jumătate de oră la dispoziție.

— Plătesc doi poli celui care mă plimbă puțin prin oraș și prin port în noaptea asta.

În fața lui, frunțile tresăriră și se încruntară, aplecându-se involuntar către el.

— Când în noaptea asta? întrebă unul.

— Păi să zicem că am putea pleca de îndată.

— Vin eu! se repezi Mihăilă, trântind un pumn în masă. A mea, dacă face gălăgie, o ia peste bot de nu se vede.

— Taci, mă, voinicosule, ce, nu știm noi că te bate cu mătura când ajungi acasă, la miezul nopții?

— Tu să fii, atunci. Milovan scoase doi poli din buzunar și îi puse pe masă. Pentru crâșmar, iar de restul să vă mai dea un rând. Să aveți o seară liniștită, oameni buni!

— La fel, coane, îți mulțumim pentru cinste. Lican trase banii la mijlocul mesei. Tu, Mihăilă, pleacă liniștit, o să bem în cinstea ta. Și mâine să vii cu banii și să faci tu cinste.

— O să vă fac un parastas, mai bine, mormăi bărbatul ridicându-se de la masă și trântind scaunul pe podeaua murdară. Și o să beau în amintirea voastră, e bine așa?

Ceilalți pufniră în râs, iar doi îl înjurară veseli. Ieșiră din crâșmă chiar în clipa în care capul proprietarului apărea din nou în cadrul ușii, întrebând dacă luase foc Primăria. Afară, aerul începuse să se răcorească, iar Milovan își aminti de Dunăre. Curentul apei făcea și aici, la Corabia, același serviciu ca la Cernavodă. Și se simți, cumva, ca și când s-ar fi întors acasă. Instinctiv, ridică privirea să vadă dacă Pleiadele se ridicau deasupra minaretului geamiei, dar își aminti că aici nu exista o comunitate turco-tătară și își plecă ochii. Simți o bătaie pe umăr și se întoarse.

— Unde vrei să te duc, șefu'?

Mihăilă se uita la el curios, așa cum ar fi făcut un drept-credincios cu racla unor moaște mirosind a mir.

— La... la hotel, răspunse, schimbându-și gândul în ultima clipă.

Nu era bine să îi arate din prima că era interesat de port. Iar la hotel trebuia să se întoarcă, măcar pentru a verifica dacă se trezise fata.

O apucară pe o străduță de pământ, ocoliră două case puse chiar în mijlocul drumului și ieșiră în fața unui parculeț alcătuit din câțiva copaci și trei bănci. În mijloc se vedea o arteziană, cu un triton din marmură din palmele căruia ar fi trebuit să țâșnească un jet de apă. Milovan se întrebă dacă fusese vreodată funcțională. Pentru a arunca apa, era necesară o pompă sau cel puțin o diferență de nivel. Nu se zărea însă niciuna nici alta, așa că arteziana era destul de probabil folosită numai pentru decor.

Când ajunseră în fața hotelului, undeva, în față, se zăreau luminile de la Schelă.

— Lucrează și noaptea?

— Vara, numai până la miezul nopții, dacă e marfă, răspunse Mihăilă, oprindu-se în fața clădirii hotelului. Iar acu' se cheamă că sunt două vase în docuri, deci au multe de descărcat.

Milovan dădu din cap și îl rugă să îl aștepte afară. Urcă treptele, trecând pe lângă portarul care îl salută și se grăbi să îi deschidă ușa, făcând o temenea. Se duse drept la recepție. Băiatul cu insemnul hotelului imprimat pe șapcă scria ceva în registrul de intrări.

— Cheia de la 14, ceru, bătând darabana cu degetele în placa de marmură albă.

— Imediat, domnu'!

Băiatul închise registrul, așeză tocul în portul de lemn și se răsuci spre panoul din spate. Luă o cheie de pe un raft și i-o întinse. Dădu să plece, dar celălalt îi atinse mâna cu un deget.

— Domnu' Milovan?

— Chiar el, se strâmbă comisarul, începând să se simtă inconfortabil din cauza întârzierii.

— Ați primit un plic, printr-un curier. A venit cu un automobil mare și negru. Știți, de când lucrez aici, nu au venit niciodată curieri.

— Unde e?

— Curierul? Băiatul zâmbi și își potrivi cozorocul șepcii pe frunte. A plecat. Era grăbit, mai avea și alte plicuri de dus.

— Nu curierul, inteligentule! bombăni Milovan. Unde e plicul?

— Ah, da, plicul... Păi l-a luat domnul locotenent care vă însoțea când ați venit. A zis că vi-l lasă în cameră.

Se gândi o clipă, mușcându-și buza de jos. Deci Petrescu se întorsese, luase plicul, luase cheia de la camera lui și intrase acolo, pe motiv că i-l duce chiar el.

— Când s-a întâmplat asta?

Băiatul ridică din umeri.

— Nu știu. Ceasul de pe hol s-a stricat și patronul nu l-a mai dus la reparat. Poate acum vreo jumătate de oră. Poate mai mult nițel.

Părăsi recepția aproape în fugă. Flerul îi spunea că se întâmplase ceva, dar rațiunea insista să-l liniștească punându-i înainte argumente sănătoase cum că totul era în regulă: locotenentul era cel care-l adusese aici, care îi ținea mișcările sub control, care ținea legătura cu șeful direct al șefului său, Mihail Moruzov... Ce rău s-ar fi putut întâmpla?

Se întâmplase. Descoperi asta când apăsă pe clanța camerei numărul 14. Ușa era deschisă, iar patul gol. Apăsă întrerupătorul din stânga cadrului ușii, dar lumina galbenă ca mierea nu-i aduse nicio informație în plus. Încăperea era goală, pledul era pe jos, iar perdeaua era doar pe jumătate trasă. Ca și când cineva s-ar fi grăbit foarte tare, constată el. Dar de ce să se fi grăbit Petrescu? Dacă voia să o ia pe fată, nu trebuia decât să-i spună și apoi putea să se spele cu ea pe cap. De ce să fi procedat ca un hoț, atunci când nu de hoți era nevoie în această situație?

Se aplecă la marginea patului și luă o batistă micuță, din olandă, cu monogram auriu la unul din colțuri – „IMMF", citi cu voce tare. Inițialele nu-i spuneau nimic, așa că vârî batista în buzunar, străduindu-se să se concentreze pe altceva. Dar nu prea avea pe ce, nu avusese bagaje de despachetat și nici nimicuri personale de înșirat pe etajere, la care să fie atent acum.

Se așeză pe marginea patului și medită la situația ciudată în care intrase fără voie. Micuța fără nume ajunsese brusc și brutal în viața lui, cu numai câteva ore în urmă. Locotenentul Stelian Petrescu hotărâse să o ia cu ei, până la hotelul Imperial, dar nu fusese scris să scape de ea acolo. Ajunseseră la Corabia și i-o încredințase până a doua zi.

Dar intrase în camera lui și o luase cu el după numai un ceas și jumătate, fără să-l anunțe sau să-i lase un bilet explicativ. În ce scop? Sau nu fusese el cel care o luase? Poate că numai verificase dacă se afla în cameră și uitase ușa descuiată. După el intrase altcineva și o luase pe micuță, făcând ca el să pară vinovat de dispariția sa. Oare Petrescu să fi pus un astfel de plan diabolic la cale, ca să aibă un motiv de șantaj? La ce i-ar fi folosit, la urma-urmei? Primise ordin de a-i urma ordinele, trebuia să le dea ascultare și fără o astfel de amenințare. Ce fel de jocuri se plănuiau aici, pe malul bătrânului Danubius, în care el urma să fie implicat, cu voie sau fără voie, astfel încât era necesar să fie ținut în mână, indiferent ce păreri personale ar fi avut?

Nu găsi niciun răspuns plauzibil. Sau avea prea puține informații și nu putea să tragă o concluzie rațională... sau toată povestea asta era ceva care nu avea legătură cu cazul său și, de aici, toate incongruențele astea de logică.

Se hotărî să lase problema în starea în care se găsea și se ridică de pe pat. Recepționerul spusese ceva despre un plic. Dar, ca și fata, nici plicul nu se zărea nicăieri. Dacă Petrescu era vinovat de cele două dispariții, în cazul celei de-a doua problema se complica. Era clar că-l desfăcuse, iar ceea ce citise acolo nu-i convenise deloc. Așa că o luase pe mica domnișoară într-o mână, iar în cealaltă documentele care-l interesa și se făcuse nevăzut. Ce putuse oare să-l deranjeze atât de mult în notele acelea informative? Ceruse doar niște informații despre părintele Gamaliel și nimic altceva. Situația părea să se încâlcească și mai mult,

iar el nu știa care trebuia să fie următorul pas. Pentru că, în niciun caz nu avea de gând să rămână în cameră, pasiv, ca să-l aștepte pe cel care provocase toată tevatura aceea.

Răsuci întrerupătorul și ieși din odaie, închizând ușa după el. Nu-i rămânea decât soluția unui telefon. Și a norocului de a găsi pe cineva la capătul firului. Dacă nu, nu-i rămânea altceva de făcut decât să își ia ghidul de braț, să se întoarcă la „Drăgaica" și să se pună pe băut. Spera din toată inima să nu aibă parte de această rezolvare simplistă.

Mihăilă îl aștepta rezemat de zid. Își curăța șapca de dril cu dosul palmei și fluiera o melodie lăutărească. Când îl văzu, își puse șapca pe cap și îl întrebă:

— Încotro, șefu'?

— Știi unde îl pot găsi pe domnul Radu Ivănescu?

— Păi, dacă e în oraș, numai acasă la el, la ora asta. Dar ar putea să fie și la conacul de la Gârcov. Deseori, vara stă acolo, până trec căldurile.

— Și știi unde își are casa din oraș?

Omul ridică din umeri și îi vârî mâinile în buzunar. Pe trotuarul vecin trecu o pereche de tineri, ținându-se îmbrățișați pe după umeri. În urma lor veneau doi bărbați cu un băț lung, la capătul căruia era legat un cârlig. Se opreau în dreptul fiecărui stâlp, ridicau capacul de pe felinarele atârnate de el și aprindeau fitilele cu o mică torță, pe care o atașau de cârlig, apoi o desprindeau și porneau mai departe.

— Orice locuitor din Corabia știe asta, coane. Boierul e foarte cunoscut pe-aici. Dar trebuie să-ți spun că noaptea nu primește pe nimeni. Și are niște câini foarte răi, din

ăia nemțești, care îți smulg beregata, până să te dezmeticești.

— Mă înțeleg eu cu ei. Milovan pipăi tocul armei de sub brațul stâng. Tu du-mă numai până acolo, în regulă?

— Dacă spui dumneata, coane. Omul părea nesigur. Da' eu nu intru în curtea aia, să știi. Îți arăt casa și trec pe trotuaru' celălalt. Vreau să ajung întreg acasă.

— O să ajungi, ridică din umeri comisarul. Eu vreau numai să am o mică discuție cu domnul Ivănescu, nu să-l prad. Așa că nu am nevoie de tine ca ghid decât până la poarta dumnealui. Încotro o apucăm?

Mihăilă îi făcu semn spre înainte. Porniră pe lângă un gard de metal, la capătul căruia se întrezărea unul din zidărie, cu olane roșii deasupra, ca protecție împotriva ploilor. Din stânga îi depăși un automobil ale cărui faruri îi orbiră câteva momente. Pe bancheta din spate, între pernele din piele, un bărbat tânăr, cu mustață răsucită, stătea între două femei, în rochii înflorate, pe cap cu pălării mari, încărcate de flori și de păsărele împăiate.

— Domnu' Coriolan Smărăndache, spuse Mihăilă, scuturându-se de praful ridicat în urma mașinii. Băiatul cel mare al notarului Smărăndache. Cel care a împrumutat mai anii trecuți Trezoreria Națională cu suma de un milion de lei-aur, pentru ca aceasta să plătească împrumuturile externe ale statului. O beizadea care ar împușca și un general neamț, dacă acesta i s-ar pune în cale.

— Mulți afaceriști, în orașul acesta al vostru, clătină din cap Milovan. Mă întreb cine mai are timp să și lucreze.

— Ăștia ca mine, râse bărbatul și-și pocni palmele aspre. Și suntem o grămadă în Corabia, zău așa. Nu trebuie decât să vii la apusul soarelui pe malul dinspre port, ca să-i vezi și să-ți faci idee cât de săracă e lumea în care trăim.

Porniră în urma mașinii, ale cărei lumini dispăruseră după primul colț. Frunze mari, galbene, pluteau prin aer, desprinzându-se din coroanele platanilor care mărgineau strada. Lumini tremurătoare începeau să apară în ferestrele caselor, acolo unde mâinile gospodinelor așezau lămpile cu gaz, făcând trecerea la activitatea nocturnă a corăbienilor.

Înaintau repede și Milovan se văzu nevoit să recunoască faptul că obosise. De altfel, nu credea că, de la plecarea din Capitală, reușise să lege mai mult de douăzeci de minute de somn unul după altul. Iar cafeaua de pe Ostrov rămăsese numai un vis cald și frumos. Și la fel de iluzoriu.

Ajunseră într-o intersecție dominată de un stâlp cu felinar așezat în mijlocul unui rond cu flori veștejite. Trei străzi se întrepătrundeau în același mănunchi, pierzându-și trupurile lungi în întunericul din ce în ce mai pronunțat.

— Aia de acolo... e strada Găzarilor și duce drept spre port, lămuri Mihăilă, scuturând o frunză de pe haină. Nu se vede, pentru că drept în față e un crâng de salcâmi. Asta din dreapta e strada Crinilor și merge până la Dașova. Pe ea se află monumentul ridicat acum vreo treizeci de ani, în memoria celor ce au trecut Dunărea pe aici, ca să lupte cu turcii pentru independența neamului, sub Majestatea Sa Carol I. Iar asta de colea e Aleea Cetății, da' noi îi spunem strada Sucilor. Pe ea stă și domnul Ivănescu.

— Păi atunci să o apucăm pe ea și să ajungem odată.

— Bine, coane, răspunse celălalt, ridicând șapca și scărpinându-și scalpul, acoperit cu un păr des și sârmos. Dacă zici dumneata...

— Bag de seamă că nu prea te trage inima să mă conduci la el, constată Alexandru Milovan, uitându-se la el pieziș.

— Păi, cum să-ți spun, coane... Se cheamă că domnia-sa m-a scos de la greu, în urmă cu vreo doi ani, când voia banca să-mi ia căsuța și să mă lase pe drumuri. Mi-a plătit toată datoria și mi-a dat cinci ani să îi dau banii la loc. Și fără dobândă. Nu aș vrea să ajut pe cineva care i-ar putea face vreun rău.

Milovan ridică ochii spre cer, într-un gest teatral de disperare. Presimțea că dacă mai întârzie mult pe acolo avea să-l surprindă Petrescu, iar mica sa investigație urma să se ducă pe apa sâmbetei.

— Ți-am spus că vreau numai să discut o afacere cu el, reluă după câteva clipe. Nu sunt nici preceptor fiscal, nici vreun afacerist ruinat care vrea să se răzbune.

— Dar ai putea să fii un polițist care îl urmărește pentru a-l înfunda în pușcărie. Am mai văzut eu pe câte unii, veniți aici deghizați, și n-ai fi dat nicio ceapă degerată pe ei dacă le-ai fi luat seama cum arătau.

— Mda, răspunse, după o clipă de ezitare. Aș putea să fiu. Crezi că, în cazul acesta, aș fi venit la crâșmă ca să te angajez pe tine călăuză prin oraș? Pesemne că aș fi știut adresa și mă duceam singur, să-l iau ca din oală.

Celălalt șovăi și el, frământând șapca între palmele bătucite de muncă.

— Cred... că ar putea să fie cum zici mata, coane. Haide, atunci, să te duc la casa boierului.

Porniră mai departe, pe sub aceleași coroane de platani din care continuau să cadă frunze. O trăsură îi depăși prin dreapta, clătinându-și felinarul agățat de scaunul vizitiului numai la câteva palme de obrazul lui Milovan. Acesta se trase într-o parte, înjurând în surdină. Ocoliră un grup de clădiri întunecate, lătrați cu furie de câțiva câini, care săreau pe gardul din lemn, încercând să ajungă la ei.

— Depozitele de cherestea ale portului, lămuri Mihăilă, cu voce scăzută. Sunt pline de câțiva ani cu scânduri de stejar, dar nimeni nu știe de ce nu se încarcă pe nave pentru a fi duse la cumpărător.

— Poate că negustorul care le-a comandat a renunțat la încărcătură, spuse comisarul, dar nici el nu credea prea mult în cele afirmate.

Mai mult ca sigur că o anumită persoană locală, cu conturile pline și cu multă influență se pregătea să dea o lovitură pe piața de cherestea din Regat. Și, în așteptare, ținea marfa pe gratis în magaziile portului, folosindu-se de acest vicleșug.

Ajunseră în dreptul unei clădiri cu două etaje, despărțită de stradă printr-o grădiniță cu flori și boscheți de leandri. De doi stâlpi de metal, așezați de o parte și de alta a scurtei alei care ducea la scările de marmură, erau fixate două lampadare din cristal, în interiorul cărora străluceau orbitor două becuri electrice. Deasupra ușii monumentale de la intrare părea că iese direct din perete un vultur din fontă, cu aripile larg deschise. Mihăilă arătă cu mâna.

— Aici locuiește domnul Ivănescu.

— Parcă spuneai că are niște câini nemțești grozav de răi.

— Spuneam, da. Așa cum le spunem la toți cei care întreabă de boier.

Alexandru Milovan dădu din cap și nu mai adăugă nimic. Traversă strada și străbătu din câțiva pași aleea de beton. Urcă cele patru trepte de marmură, se opri în fața ușii, își aranjă ținuta, apoi bătu în ea cu inelul mare, de aramă, situat la nivelul ochilor. Nu se întâmplă nimic. Ridică mâna și lovi din nou cu inelul în lemnul tare. Se auziră pași târșiți, apoi un zăvor tras și ușa se deschise de două palme. Chipul cu ochi încercănați ai unei subrete în vârstă, cu părul prins sub o basma albastră, apăru în deschizătură.

— Domnu'?

Avea o voce groasă, de fumătoare înrăită și Milovan se întrebă dacă nu cumva o întrerupsese din pauza pentru țigară.

— Vreau să vorbesc cu domnul Radu Ivănescu, răspunse, scoțându-și pălăria.

— Boierul nu este acasă, e la birouri. Poate că vreți să vorbiți cu doamna Maria și să-i spună dumneaei ce problemă aveți, atunci când s-o întoarce.

— Doamna Ivănescu mă poate primi?

— Da, dar nu pentru mult timp. Se pregătește să iasă, cu conu' Mișu Papadopol și cu soția lui, la „Egretele albe". Și are nevoie de timp să își pună chimorozul pe obraji și rujul pe buze.

Milovan cântări răspunsul preț de o clipă.

— Mulțumesc, dar vreau să vorbesc direct cu domnul Ivănescu. Cred că o să mai trec și mâine.

— Da, dar să fie până în prânz, îl sfătui femeia, trăgând de batic mai pe frunte. După aia, boierul pleacă la moșie. Și stă acolo mai multe zile. Cine să-i spun că l-a căutat?

— Pavel Grigorescu, răspunse, la întâmplare, cu gândul la ceea ce avea de făcut în continuare. De la Prefectură. O seară bună.

— O seară bună, domnule, răspunse subreta.

Dar Milovan aproape că nu o auzi. Se răsuci pe călcâie și porni către stradă, cu pași repezi. În lumina puternică, artera părea pustie. O frunză îi căzu pe umăr și o scutură cu un gest grăbit.

— Unde naiba te-ai ascuns, Mihăilă? bombăni, răsucindu-se pe călcâie și examinând cealaltă parte a străzii.

— Sunt chiar aicea, domnule.

Omul ieși ca din pământ, în stânga lui, și Milovan realiză că stătuse ascuns în spatele unei tufe de leandri.

— Nu e bine să mă vadă Frosa cu dumneata, coane. Nu aș vrea să se știe că eu i-am adus năpasta pe cap.

— Mă, dar tu ești atât de sigur că eu vreau să-i fac vreun rău boierului tău? întrebă iritat.

— Așa zice Elefteria, încă de acu' vreo lună și jumătate. Mihăilă își frecă urechea stângă cu policarul. Iar ea nu prea dă greș.

— Cine naiba mai e și Elefteria asta?

— O țigancă bătrână, care dă în bobi. Ghicește viitorul și îți vorbește despre trecut ca și când ar citi într-o carte. Numai că Elefteria nu știe să citească și mai e și oarbă.

— Și ce a zis țiganca asta despre boierul tău?

Bărbatul se apropie conspirativ de el. Undeva, departe, dincolo de casele din dreapta, se auzi țipătul unei femei și un zgomot de geam spart. Milovan tresări și duse instinctiv mâna la hamul armei.

— Nu te speria, coane, e Ivașcu, își bate nevasta. Și ca să-i treacă dracii, mai sparge câte un geam. Noroc că o face numai la casa lui, altminteri ar fi încurcat-o demult cu vecinii.

Se apropie încă și mai mult. Comisarul aproape că îi simțea respirația urât mirositoare. Se strădui să rămână nemișcat.

— Elefteria spunea că o să vină un bărbat străin de oraș și că o să-l caute pe boier ca să-l omoare.

— Și o să reușească? întrebă îmboldit de curiozitate.

— Nu a întrebat-o nimeni. Pe Elefteria nu e bine s-o întrebi, dacă îți spune ceva, o face fără să fie îmboldită. Și a mai spus că aici o să se acopere totul cu apa unui lac uriaș, care o să spele toate păcatele noastre.

— Aha. Comisarul zâmbi larg. Și tu, Mihăilă, că te văd bărbat întreg la trup și la minte, chiar crezi în prostiile astea?

— Nu sunt prostii, coane, făcu jignit celălalt. Toți corăbienii știu că profețiile Elefteriei s-au împlinit până la una. Aici nu e loc de întors, viitorul stă scris deja în mersul stelelor și nimeni nu îl poate abate de la calea sa.

— Mda, pesemene că așa o fi, dacă spui tu, rosti împăciuitor celălalt. Mergem acum la birourile din port ale boierului?

Mihăilă ridică din umeri. În întuneric, chipul său ascuțit semăna cu un bot de lemurian. Comisarul zâmbi, amintindu-și de porecla pe care i-o dăduse în liceu lui Dascălu, colegul său de bancă, pentru că avea aproape aceeași conformație facială.

Ocoliră pe câteva străzi întortocheate și înguste pe care nu ajunseseră niciodată aprinzătorii de felinare. Dinspre Dunăre venea un miros de apă mâloasă, de lintiță și flori vestede. Corul îndepărtat al broaștelor interpreta în surdină o arie veche de când lumea și signalul unui tren care se pregătea să pornească la drum sfâșie aerul de câteva ori.

Dacă ar fi fost lăsat singur și pus să se întoarcă, s-ar fi rătăcit, pur și simplu, constată Milovan, în timp ce se străduia să țină aproape, pe urmele ghidului său improvizat. Ocolurile din ce în ce mai strânse pe care le făceau îl făcură să se gândească dacă nu cumva Mihăilă nu se oferise chiar întâmplător pe postul de ghid, ci mânat de un interes obscur. Atât de obscur, încât puteai să-i subscrii și ideea de crimă, fără să te abați prea mult de la adevăr. Își vârî mâna sub haină și strânse tocul cald al armei între degete. Orice ar fi fost, amicul Bergman-Bayard aștepta liniștit în hamul său momentul de acțiune. Un prieten adevărat, pe care te puteai baza la nevoie.

În cele din urmă, ajunseră la un fel de deal a cărui coamă acoperea strălucirea stelelor. Faleza, se gândi el și, într-adevăr, după câteva clipe trecură de un pâlc de copaci și ieșiră în lumina blândă a felinarelor ce iluminau strada care înainta paralel cu fluviul. În dreapta, înfiptă în burta dealului, se întindea o clădire lungă din lemn, cu o mulțime de

uși, deasupra cărora străluceau cifre romane din bronz. O firmă mare din tablă îi anunța pe cei interesați că aici se afla Căpitănia portului Corabia și cele 44 de birouri agricole ale acestuia. Prin geamurile din sticlă ale ușilor se zăreau luminile strălucitoare ale becurilor electrice, aprovizionate cu curent de la fabrica de țiglă a lui Ivănescu. Mihăilă se opri la baza scărilor din beton și arătă cu degetul către a treia ușă din dreapta.

— Acolo vine boierul atunci când verifică registrele de încasări ale birourilor ce-i aparțin. Să nu-i spuneți că v-am adus aici.

— Mai bine te-ai ascunde în umbră, Mihăilă, râse fals comisarul. De ce i-aș spune?

Celălalt mormăi ceva neînțeles și merse către banca din fontă cea mai îndepărtată de pe aleea presărată cu nisip. Se așeză, își scoase o țigară și o aprinse cu un amnar. Își așeză picior peste picior, pufăi adânc și îi făcu semn să se ducă. Trebuie că este speriat destul de rău și blufează, își spuse bărbatul, în timp ce-și privea cu jale pantofii ponosiți și acoperiți cu un strat gros de praf.

Se apropie de ușa indicată și se opri preț de câteva clipe. Pragul era tocit de atâta folosire. Rosătura era mai pronunțată spre centru, ceea ce însemna că majoritatea celor care intraseră pusese mai întâi piciorul stâng acolo și pe dreptul direct în încăpere. O deducție care se putea dovedi falsă, hotărî comisarul, în timp ce apropia degetul de tăblia de lemn. Dar care rămânea interesantă prin ceea ce îi putea comunica cu privire la personalitatea celor ce intraseră înaintea sa: cu toți veniseră să solicite ceva celui

aflat în spatele biroului; pentru că își aplecaseră umerii și capul, ceea ce crease un dezechilibru pentru corp, obligându-l să înainteze. Iar faptul că îl folosiseră pe stângul denota faptul că se opriseră o clipă înainte de prag, pregătindu-se pentru ceea ce avea să urmeze.

Ce ar fi urmat în cazul său? Habar n-avea, deoarece el nu venise să solicite, ci să afle. Așa că nu avea să calce deloc pe prag. Ridică degetul și ciocăni cu putere în lemnul prăfuit.

— Da, răspunse o voce plictisită dinăuntru. Cine ești și ce naiba vrei? Intră odată, nu-mi risipi timpul, netotule!

Deschise ușa încet. Para mare a becului atârnat de un fir în mijlocul tavanului arunca o lumină tare în jur, care făcu ochii să îi lăcrimeze. La o masă lungă de lemn, încărcată cu dosare albastre și teancuri de hârtii deasupra cărora tronau pietre de calcar, folosite ca press-papier, stătea un bărbat plesuv, cam de 50 de ani, cu o mustață înspicată, cu vârfurile răsucite, și favoriți mari, tăiați englezește în dreptul bărbiei. Lornionul cu ramă de argint îi făcea ochiul drept atât de mare încât părea desenat. Pufăia dintr-un trabuc și trăgea linii pe o coală, cu ajutorul unei rigle de lemn. Chiar lipit de dosar, un telefon negru din ebonită părea că veghează asemenea unui câine ațipit.

Milovan scoase insigna de polițist și o puse pe masă.

— Mă numesc Alexandru Milovan și sunt comisar la secția Fraude Financiare a Comisariatului Capitalei, spuse, privindu-l drept în ochi.

Radu Ivănescu așează trabucul pe buza unei scrumiere de fontă, își încrucișă degetele deasupra ei și rânji.

— Și?

— Domnule Ivănescu, am venit să vă anunț despre intenția Chesturii de a pune popreală peste afacerea dumneavoastră din port. Milovan se uită după un scaun, dar constată că era prea departe, așa că renunță să se mai așeze. Cred că ați fost informat despre procedura juridică în desfășurare.

Bărbatul se lăsă pe spătarul scaunului, examinându-l cu atenție. Părea mai degrabă amuzat decât supărat.

— Ce-i asta, o cacealma? Țin să te anunț, domnule comisar, că nu joc niciunul din jocurile voastre afurisite din Capitală. Sunt în regulă cu toate afacerile, așa că orice amenințare de genul celei făcute mai devreme mă lasă rece. În plus, am și acoperirea juridică a Casei de Comerț a Regatului, așa că orice problemă de genul acesta trebuie discutată mai întâi cu avocații ei.

Pentru Milovan era clar că individul era obișnuit cu amenințările și că își luase măsuri de precauție în această privință. Nici nu mizase prea mult pe asta, îi fusese suficient că nu-l aruncase din prima dincolo de ușă și că acceptase dialogul. În cele din urmă, ridică din umeri, trase unul din scaunele lipite de perete în fața biroului și încălecă pe el.

— Știți foarte bine că o acțiune polițienească se desfășoară în forță și că nu se anunță dinainte. Poate că aveți dreptate să nu vă temeți. Nu am venit aici să vă arestez. Și nici să scotocesc prin dosare. Doar să vă solicit un ajutor insignifiant. Și vă garantez că acțiunea Chesturii va îngheța înainte de a începe.

Bărbatul cu lornion clipi și pleoapa imensă se zbătu în spatele lornionului, ca o aripă de pasăre. Dădu mai într-o parte scrumiera cu trabucul, care părea un coș de vapor în miniatură, și fumul alb făcu o buclă mare, risipindu-se apoi în aerul încăperii.

— Nu ai venit tocmai de la București să-mi ceri *un ajutor insignifiant*. În fine, pentru că nu dă bine să te întâlnești cu oamenii legii, nici măcar atunci când nu mai merg pe drumul cel drept al legii, spune-mi, domnule comisar, cu ce te pot ajuta.

— Cu câteva informații privitoare la cele două nave din port.

— Nu am nicio legătură cu ele.

— Nici nu am afirmat asta, domnule Ivănescu.

Bărbatul se lăsă pe spătarul scaunului, împinse dosarul la care lucra până lângă scrumieră și bătu darabana cu degetele pe tăblia lucioasă a mesei. De afară răzbi sunetul grav al unui clopot de punte, chemând cartul la schimb. De undeva, de foarte departe, îi răspunse sirena unui vas care plutea nevăzut spre Bechet. Milovan știu că avea câștig de cauză și oftă abia simțit. Nu i-ar fi convenit dacă moșierul ar fi încercat să dea telefon la București, ca să i se confirme oficial prezența unui comisar de poliție în biroul său. Un comisar fără mandat, își preciză în gând.

— M-ai întrerupt din lucru, domnule comisar. Îmi ceri informații despre lucruri și oameni cu care nu am niciun fel de contact. Și care mi-ar putea face mult rău dacă ar afla că îi vând poliției. Eu cu ce mă aleg, la urma-urmei? Până și praful de pe tobă ar fi de preferat unei vizite a agen-

turii lui Moruzov, care va afla imediat că mi-am băgat nasul în afacerile sale.

Milovan șovăi o clipă. Era din ce în ce mai clar că omul deținea unele informații ce puteau fi valoroase, dacă reușea să le extragă de la el. Numai faptul că se temea de consecințe și spunea destul de multe. Cât de adânc era implicată Banca Corabia în această aventură?

— Sunt omul lui Moruzov, spuse încet, dar clar. Informatorul lui din Chestură. Pot să dau un telefon?

Se întinse și trase aparatul de ebonită spre el, fără să mai aștepte aprobarea celuilalt. Se scotoci în buzunarul drept al hainei și scoase șervetul mototolit pe care scrisese numărul direct al biroului lui Moruzov. Formă prefixul Capitalei, apoi numărul scris acolo și aștepta. După mai mult timp, aparatul de la celălalt capăt începu să țârâie. Radu Ivănescu întinse mâna stângă și apăsă furca în jos.

— Nu e nevoie de confirmare, domnule comisar. Cunosc numărul pe care l-ai format. Consider că nu are rost să-l deranjăm pe domnul Moruzov cu fleacuri din astea. Ce dorești să știi?

Milovan lăsă aparatul și își îndreptă spatele. În sfârșit, omul începea să cedeze. O picătură de transpirație îi alunecă pe tâmplă, apoi pe gât și dispăru sub gulerul cămășii. Simțea încordarea din aer ca pe o melasă groasă care-i acoperise pe amândoi. Dacă cel de la capătul celălalt al liniei ar fi apucat să spună chiar și numai un simplu „alo", habar n-avea ce ar fi avut de făcut mai departe. Era sigur că șeful CSI nu l-ar fi iertat, dacă ar fi aflat că s-a servit de numele lui pentru a întreprinde o anchetă personală.

— Mai întâi, câteva lucruri despre navele alea din dană.

„Kuroshivo" și „Nipon-ho" erau două nave de protocol imperial și călătoreau sub protecția celui mai rapid dirijabil din lume, „Fukushima-san", înzestrat cu patru tunuri rotative, rachete balistice cu dirijare radar și două avionete Mitshubishi A0, ai căror piloți sinucigași locuiau în nacelă pe tot parcursul misiunii, pentru a fi gata de lansare în orice moment din zi și din noapte. La bord, navele erau apărate de un detașament de asalt și de unul de pușcași marini. Ancoraseră de două zile și așteptau permisul de liberă descărcare pentru mărfurile din cală.

— Oficial, sunt trecute drept cadouri din partea împăratului Hirohito către Majestatea Sa regele Carol al II-lea, ca semn de înaltă prețuire pentru politica deschisă față de Imperiul Soarelui-Răsare.

— Și neoficial?

Ivănescu își scoase lornionul și îl curăță cu batista, suflând peste el de mai multe ori.

— Neoficial, nu poți decât să-ți pui întrebări la ce anume ar putea să folosească serviciile unei bănci, dacă e vorba doar de cadouri. Fie ele și imperiale.

— Să înțeleg că au fost solicitate serviciile băncii Corabia.

— Era vorba despre deschiderea unui cont curent, al cărei beneficiar urma să fie prințul moștenitor Akihito. Bărbatul se uită lung la sticla lornionului, în lumina puternică a becului de deasupra lor. Iar vărsător în respectivul cont este Abewhr, serviciul secret german. Cum îți sună combinația asta, domnule comisar?

— Interesant. Își privi o clipă vârfurile degetelor. Și în ce stadiu se găsesc lucrurile acum?

Moșierul își așeză monoclul în orbită și clătină din cap.

— Într-unul incipient. Numai Banca Națională a Regatului are legături cu băncile din Japonia. Am solicitat deja un mandat de intermediere, dar până ce se vor mișca lucrurile din punct de vedere birocratic va mai trece un timp. Fără nicio intervenție, cam două zile. Dacă se primește însă un telefon, să zicem de la ministrul de Finanțe, într-o oră banca „Corabia" ar putea să primească acceptul de a crea linii de conturi cu una dintre acestea. Până atunci, suntem în așteptare. Și japii la fel.

— Dar s-ar putea să nu primiți acest acord. Să fie oferit alteia, contra unui comision intern mai bun.

— S-ar putea. Nu avem altă soluție. Deoarece este vorba despre o afacere cu casa imperială a Japoniei, nu avem subterfugii. Numai dacă altcineva ar interveni pentru noi...

— E cumva o sugestie, domnule Ivănescu? În șah, s-ar numi mutare avansată în așteptare.

— Joci șah, domnule comisar?

— Uneori, răspunse Milovan, amintindu-și de partidele nesfârșite jucate în compania bunicului Eliad, care se dovedise a fi cel mai puternic adversar pe care-l întâlnise vreodată. Nu atât de des pe cât mi-aș dori, dar suficient cât să nu-i uit regulile de bază.

— Atunci știi că o astfel de mutare sacrifică, în majoritatea cazurilor, piesa pusă în joc, pentru a crea un avantaj ipotetic.

— Există o vorbă bătrânească: cine nu riscă, nu câștigă.

— Și ce ai vrea dumneata să câștigi în schimbul piesei sacrificabile?

— Accesul la bordul uneia dintre nave.

Radu Ivănescu se lăsă pe spătar fluierând ușor.

— Dar știu că ești nerăbdător, nu jucărie.

— De unde ați dedus asta?

— Păi din faptul că nici nu ai ajuns bine în orașul nostru și vrei să urci la bordul unor nave pe care mulți alții și-ar dori să le viziteze. Nu uita că japii sunt pentru Europa secolului nostru cam ce au fost arabii pentru Evul Mediu târziu – știi poveștile cu Sinbad Marinarul și cele din O mie și una de nopți, nu? Ei, bine, Imperiul Soarelui Răsare este ținutul fabulos de unde ar putea veni salvarea lumii de la Războiul Global. Sau cel puțin așa tălmăcesc unii și alții semnele politice ale vremii.

— Să spunem doar că sunt la fel de curios ca și Sinbad acela, mormăi Milovan, străduindu-se să nu lase să i se citească pe față amintirile. Pot să mai dau un telefon?

Moșierul îl invită cu o fluturare a mâinii. Ridică receptorul și formă numărul Comisariatului General. După câteva apeluri, răspunse o voce groasă de bărbat, care îl întrebă ce dorea.

— Să vorbesc cu Codreanu, de la Tehnic, răspunse.

— Ești nebun, domnule? Te-ai uitat cât e ceasul?

— Nu sunt nebun, sunt numai comisarul Milovan. Și chiar am nevoie urgentă să realizez această convorbire.

— Îmi pare rău, domnule comisar. Vocea de la celălalt capăt al firului se mai înmuiase puțin. Cred că l-am văzut pe Valer Codreanu părăsind sediul în urmă cu vreo trei ore.

— Iar tu cine naiba ești?

— Agent Postolache. Grigore Postolache de la Moravuri, să trăiți!

— Postolache? Băiatule, în cazul acesta, preiei tu însărcinarea. Va trebui să îl cauți pe Lipoveanu, de la Secretariat. Îl găsești la „Carul cu Bere", până la închidere, și îi transmiți următorul mesaj: Alexandru Milovan solicită intervenția urgentă a domnului Băineanu Vlad Gabriel, vicepreședintele Băncii Naționale, pentru înființarea unui cont personal, pe numele Akihito Showa, la Banca Corabia. Operațiunea trebuie să se petreacă în noaptea asta. Și, Postolache, e caz de viață și de moarte, să nu uiți asta.

— Domnu' comisar, nu am voie să părăsesc postul!

— Vrei cumva să rămâi fără pensie, Postolache? Misiunea în care mă găsesc este una comandată direct de Casa Regală.

Vocea celuilalt îngână câteva „ă"-uri și mai multe „î"-uri, până să se hotărască asupra unui răspuns.

— Pot să-l informez pe ofițerul de serviciu?

— După ce rezolvi însărcinarea, poți să-l informezi și pe comisarul-șef.

— Am înțeles, să trăiți. La ce număr să vă raportez rezultatul intervenției?

Puse palma pe microfon și întrebă cu voce joasă:

— Ce număr aveți aici?

— 221416. Interior 113.

Duse receptorul la ureche și repetă numărul, apoi îl așeză în furcă. Știa că bluf-ul nu avea să țină mai mult de

o jumătate de ceas, dar merita încercat. Oricum, altă acoperire nu avea.

— Nu ne rămâne decât să așteptăm.

— Să așteptăm, ridică celălalt din umeri.

— Care este comisionul băncii Corabia?

Radu Ivănescu se gândi câteva clipe. În lumina strălucitoare, sebumul de pe frunte apărea ca o peliculă de ulei.

— În mod normal, aceste informații constituie secret de serviciu. Dar dacă veți reuși să deblocați situația actuală, banca vă rămâne datoare. Așa că nu văd de ce ar mai constitui un secret: 14% din valoarea oricărei tranzacții efectuată prin intermediul său.

— 14% reprezintă o cifră bună. Chiar foarte bună. Pretind 0,2% din procesul acestei tranzacții.

Moșierul își pocni palmele și râse. Dar Milovan știa că mutarea era deja în terenul său. Restul nu era decât tocmeală pentru niște bani pe care nu avea să-i vadă niciodată. Dar care îi întărea poziția de jucător pe acest teren necunoscut.

— 0,2% este prea mult pentru cumpărarea unui serviciu a cărui realizare este deja garantată în proporție de 50%.

— Aveți o contraofertă gata pregătită?

— Să spunem 0,1%. Plus intrarea pe una dintre nave chiar în acest moment.

Comisarul se ridică și întinse mâna. Celălalt se ridică, la rândul său, după o clipă de șovăire. Întinse mâna și i-o strânse ușor.

— Nu ofer certitudini, spuse Milovan.

— Nu e vorba decât să uităm de procent, dădu celălalt din cap. Poți considera aranjamentul cu vizitarea navei ca pe un cadou oferit domnului Moruzov pentru bună înțelegere.

— Am să-i comunic, la încheierea misiunii. Mă însoțește cineva?

— Da. Eu însumi. Te asigur că japii nu au încredere în nimeni altcineva. Așa au primit indicații de la unitatea Wakamatsu, serviciul lor secret. Ca să fiu sincer, habar nu am cum au ajuns la mine. E posibil ca totul să se fi datorat celor 5000 de tone de grâu pe care Imperiul le-a cumpărat din Regat acum doi ani, prin intermediul Bursei Agricole. O parte din plăți au fost făcute prin banca mea.

Milovan dădu din cap. Din port se auzi sunetul ascuțit al unei sirene, însoțit după câteva clipe de țipetele încrâncenate ale pescărușilor speriați.

— Am să vă aștept afară, domnule Ivănescu.

— Sigur. Închei cu actele astea în câteva minute, îmi iau redingota și mergem.

După lumina strălucitoare a becului, afară noaptea părea pur și simplu catran topit peste fața cerului. Și parcă se mai răcorise puțin. Corul broaștelor se auzea asemenea unui fundal sonor îndepărtat. Strada era pustie și doar ferestrele luminate la alte două birouri, aflate ceva mai departe, îi dădeau de înțeles că nu era singur. Auzi un foșnet în stânga și mai mult îl simți decât îl văzu pe Mihăilă.

— Cum faci, domnule, de te strecori așa? Aproape că m-ai speriat, râse răsucindu-se spre el.

Umbra de alături făcu un gest nelămurit și vârful incandescent al unei țigări fulgeră prin aer.

— Ai reușit, coane?

Avea vocea groasă și Milovan bănui că mai fumase una sau două țigări, cât timp stătuse de vorbă cu moșierul.

— Ceva, ceva tot am făcut. Ascultă-mă cu atenție: îți mai dau doi poli peste ceilalți doi, dacă stai în preajma mea până în zori. Ce zici, te bagi?

— Pentru doi poli trag o zi întreagă la vâsle și nu sunt foarte sigur că o să-i iau. Mihăilă trase cu sete din țigară și vârful scânteie puternic. Iar dumneata îmi propui să stau și să mă plimb pentru aceiași bani. Cum să nu mă bag? Unde trebuie să mergem?

— Numai până în port. Dar nu merg singur, vine și boierul cu mine. Pe tine ar fi bine să nu te vadă, așa că vei veni în urma noastră. Acolo, vom urca pe una din navele japilor, iar tu mă vei aștepta în apropiere. Dacă mă vezi alergând, îmi ieși înainte și mă duci în afara portului, la un adăpost. Undeva unde să nu ne poată găsi nimeni. Poți?

Bărbatul fără chip din fața lui trase din nou din țigară, părând că se gândește.

— N-am făcut asta niciodată până acum. Și mai ales noaptea. Tuși în pumn, acoperind clipocitul apei care se izbea de malurile înalte. Cred că știu vreo două locuri unde nu ne-ar căuta nimeni. Dar e bine să îți spun, totuși, că portul și toată zona din jur sunt bătute de patrulele germane, mai ales atunci când sunt nave la ancoră. Dacă ne prind, eu mă aleg cu o săptămână de pârnaie și cu amendă: portul e interzis civililor, cu excepția docherilor.

Nu se gândise la patrule. De fapt, de-abia dacă realiza vag, în subconștient, că zona Corabiei se afla sub protectorat german și că legile din Regat funcționau numai parțial aici. Întinse mâna și îl bătu pe umăr pe omul din fața sa, încercând să pară calm.

— Stai liniștit, poate că nici nu o să fie nevoie de asta. Am pus problema ca să nu fii surprins dacă se va întâmpla. Acum, fă-te nevăzut, pentru că domnul Ivănescu s-ar putea să iasă în orice moment.

— Nu iese până nu stinge lumina. Mihăilă râse și dinții săi albi sticliră în întuneric. Face economie, boierul, chiar dacă el livrează curentul aici.

Mai stătură câteva minute, fiecare frământându-și gândurile în tăcere. Noaptea curgea pe lângă ei ca o apă lină. Pentru o clipă, Milovan resimți fiorul cald al nopților petrecute alături de colegul de bancă Murat Iugel pe malurile japșelor, când pescuiau somn și crap la lumina felinarului. La fel ca și atunci, aerul avea tresăriri de aripi de fluture scuturate de vânt. Apoi lumina se stinse brusc și se auzi sunetul scârțâit al unei uși care se deschidea.

Se răsuci spre însoțitorul său, dar lângă el nu se mai găsea nimeni. Făcu doi pași și se apropie din nou de scări. Umbra din capătul lor se opri și se scotoci în buzunarul hainei.

— Nu am luat foile de traseu. Și nici în birou nu sunt, fi-r-ar să fie! Cred că au rămas la conac. Mai ai răbdare, domnule comisar? Vreau, totuși, să verific prin sertare. E vorba de un transport care o să vină mâine și fără ele nu are voie să intre în port.

— O să merg încet către docuri, răspunse cu voce joasă.

— Nu te îndepărta prea mult, îl sfătui, celălalt. Riști să dai nas în nas cu vreo patrulă și nu ai permis de circulație în raza portului.

Dădu din cap, deși știa că celălalt nu-l putea vedea. Așteptă până când auzi din nou scârțâitul ușii, apoi porni încet în direcția luminilor, scrutând întunericul în căutarea militarilor germani. Oricât de lent se deplasă, în cele din urmă ajunse în apropierea gardului de sârmă, aproape de două ori mai înalt decât statura unui om. Două reflectoare, situate în colțurile opuse ale pătratului uriaș înconjurat de acesta, baleiau docurile, clădirile administrative și depozitele lungi, cu uși culisante. Un câine-lup lătră nevăzut și auzi tropăitul unor bocanci care alergau spre latura cea mai îndepărtată.

Se opri, cu toate simțurile încordate la maxim. Ce trebuia să facă? Și de ce întârzia atât Radu Ivănescu?

Se retrase câțiva pași cu spatele, până se lovi de trunchiul unui copac. Îl înconjură și se lipi de el, respirând precipitat. Dacă era capturat de vreo patrulă, îi va fi foarte greu să explice ce anume căuta un comisar al Poliției Regatului acolo, fără să fie mandatat cu un ordin scris. Și se îndoia destul de mult că șeful său va binevoi să dea un telefon Înaltului Comandament German din București, prin care să ofere motivația eliberatoare. Practic, aproape că risca un incident diplomatic și atunci toate atu-urile sale ascunse, printre care și cel cu Casa Regală, își pierdeau valoarea, lăsându-l descoperit în fața amenințărilor necunoscute.

O clipă socoti că ar fi fost mai bine să fi rămas la hotel și să-l fi așteptat pe locotenentul Petrescu. Ar fi servit masa și poate că ar fi adormit plictisindu-se, ceea ce nu ar fi fost rău deloc, la urma-urmei. S-ar fi trezit în zori și nimic din toată istoria asta nu ar fi avut loc. Poate că poziția de simplu gardian al ministrului Iorga l-ar fi solicitat mult mai puțin.

Tuși în pumn, apoi scuipă alături. Câinele-lup continua să latre, dar din ce în ce mai departe, pierzându-se în spatele depozitelor de cereale. O sirenă fluieră în largul Dunării și o alta îi răspunse din apele portului. Lama tăioasă de lumină a unui reflector izbucni din mijlocul apelor, mătură țărmul, apoi se stinse. Auzi o respirație gâfâită chiar în spatele său și se răsuci fulgerător, cu mâna pe tocul armei.

— Coane... șopti gâfâit vocea lui Mihăilă, repede! Ține-te după mine! Trebuie să părăsim imediat portul! Imediat, auzi?

Îl urmă instinctiv, fără să privească în urmă. Alergară o vreme pe lângă gard, strivind iarba uscată sub tălpi și făcând să troznească pietricelele. Pe aleile betonate dintre depozite trecea din când în când în fugă câte un conțopist, cu un dosar mare în mâini și cu cozorocul șepcii într-o parte. Ciocănea la o ușă și dispărea în spatele ei. Un camion apăru după un colț, ocoli încet o clădire cu etaj și opri sub balconul ei. Șoferul coborî din cabină și desfăcu oblonul din spate. Soldați în uniformă kaki, cu zvastica pe mâneca dreaptă a tunicii, începură să sară dinăuntru și să se alinieze de-a lungul aleii. Un căpitan se apropie din partea

— Nu am vândut niciodată pe nimeni, domnule comisar. Dacă te afli aici, înseamnă că ești în misiune, trimis de Regat. Sunt cetățean al Regatului, așa că nu văd ce motiv aș avea să te dau pe mâna friților. Stai liniștit, o să încerc să te scot de aici, așa cum am promis.

Întinse mâna dreaptă de-a lungul gardului.

— Dacă mergem pe aici și ținem strâns de marginea lui, ajungem în rada exterioară a portului, acolo unde avem bărcile de pescuit. Pe drum, vom întâlni câțiva boscheți și ne vom putea ascunde, dacă reflectoarele bat încoace. Ideea e să nu-ți lași fața și mâinile să lucească în lumină. Palmele le vâri sub dumneata, iar fața o îngropi în iarbă.

— Știi cam multe pentru un simplu pescar băutor de țuică.

Celălalt se răsuci într-o parte și, deși nu-l văzu prin întuneric, Milovan știu că se uita la el.

— Mde, mai știm și noi câte ceva, altminteri am muri proști. Respiră greu și continuă, șuierând: Crezi că numai o dată am stat culcat aici, pândind mișcările din port? Când a fost cazul, am făcut chiar cu schimbul, ca să ne lămurim ce coc nemțălăii ăștia afurisiți.

— *Să ne lămurim*? Asta înseamnă că sunteți mai mulți?

Bărbatul dădu din mână.

— Nu sunt poveşti de spus la picnic, coane. Acum vrem să-ți salvăm pielea, nu? Să mergem, dară.

Se ridicară și înaintară aplecați pe linia gardului. Lui Milovan i se împiedicară picioarele în smocurile de iarbă, călcă în câteva gropi și lovi în pietre cu bombeul pantofului, dar reuși să țină pasul. După câteva minute, se

cealaltă a mașinii și strigă un ordin. Ultimii doi soldați de lângă mașină se desprinseră din rând și o luară la fugă pe alee, cu armele în cumpănire.

Mihăilă se opri brusc și se aruncă la pământ.

— Jos, coane, că dacă ne văd am încurcat-o!

Milovan se trânti alături, cu fața pe jumătate ascunsă în spatele unei tufe țepoase. Pământul mirosea a praf și a secetă prelungită. Își apropie fața de capul celuilalt.

— Ce s-a întâmplat? întrebă, abia mișcându-și buzele.

Mihăilă își întoarse fața spre el.

— Boierul n-a închis ușa de tot la birou. Așa că m-am strecurat mai aproape și am tras cu urechea. A vorbit la telefon în germană cu cineva. Dacă îi avem pe frați pe cap de atâta timp, am mai prins și noi câteva cuvinte în limba lor. Cerea să trimită un pluton ca să aresteze un comisar de poliție român, care voia să se strecoare ilegal în port. Ești polițai, domnule?

Cum să-i spui cuiva care a avut încredere în tine că nu îl minți, că tocmai l-ai mințit? Alexandru Milovan respiră adânc de câteva ori, străduindu-se să se calmeze. Omul îl ajutase. Pentru bani, dar îl ajutase. Nu fusese tocmai în regulă din partea lui că îl mințise tot timpul, dar măcar avusese motivele. Acum însă ajunsese la capătul unui drum și nu știa cum să continue.

— Sunt comisar de poliție, da, răspunse, după câteva clipe. Dacă te ridici în picioare și strigi, poți să capeți o recompensă din partea statului german.

Celălalt respiră greu, apoi îl atinse pe umăr.

opriră în dreptul unei tufe și se trântiră pe burtă, răsuflând sacadat.

— De ce... niște pescari... ar pândi mișcările trupelor germane în port? reveni cu întrebarea Milovan. Vă plătește cineva... să faceți asta?

Mihăilă se frământă o clipă, părând că se scotocește prin buzunare.

— Fi-r-ar să fie! blestemă apăsat, apoi renunță și încetă să se miște. Cred că mi-am pierdut țigările.

— Doar nu voiai să fumezi chiar acum, sub ochii patrulelor!

— Sunt cel mai bun palmator de țigară din oraș, șefu', lămuri morocănos celălalt. Dar acum nu voiam s-o aprind, voiam numai s-o țin între buze, mă liniștește. Și ce-ar fi să nu mai pui atâtea întrebări, parc-ai fi polițai, zău așa!

— Da, parcă...

Milovan zâmbi și își umflă pieptul, respirând adânc. Deodată, un câine lătră atât de aproape încât tresări. Pescarul îl trase de mânecă. Se rostogoliră prin iarbă, apoi se ridicară în genunchi. Porniră din nou, mergând cu pași mărunți prin iarba din ce în ce mai deasă. Hămăitul câinelui rămase în urmă, semn că acesta își găsise alt punct de interes. Ocoliră un pâlc de pomi înalți și, dintr-odată, gardul dispăru, iar lumina tăioasă a reflectoarelor se pierdu în urmă.

— Mai avem nițel, șuieră sacadat Mihăilă. Să nu rămâi în urmă!

Alerga cu gura căscată și cu ochii la stele. Pe dinainte jucau o sarabandă dezordonată Mizar, cea de-a doua stea

din oiștea Carului Mare, și satelitul ei Alcor. Terenul cobora din ce în ce mai abrupt sub tălpi. O clipă, se temu că o să-și piardă echilibrul și o să se dea de-a berbeleacul. Nu-l impresiona atât căderea, cât mai ales zgomotul pe care urma să-l producă. Nu mai avu timp să-și pună întrebări, pentru că mâna celuilalt îl smuci de umăr, oprindu-l brusc.

— Bărcile sunt păzite, șopti Mihăilă, apropiindu-și capul de urechea lui. Nu putem să luăm niciuna. Trebuie că treaba e groasă rău. Ce-ai făcut, l-ai împușcat pe papa de la Roma?

— Nu încă, răspunse sumbru, amintindu-și ce personaje celebre aveau să umple foarte curând străzile orașului. Ce facem acum?

— Înotăm.

— Până unde?

— Până la insulă, răspunse și mai încet celălalt. Păpădia e la vreun kilometru și ceva de port. Chiar sub mal e un trunchi de plop adus de curent și înțepenit între niște ferigi. Ne agățăm de el și ne lăsăm în voia curentului. În mai puțin de o oră, ajungem pe malul dinspre apus al insulei.

— Zona e sigură?

— Numai lotcile noastre pot să acosteze acolo, pentru că țărmul e nisipos și adâncimea e foarte mică.

— Și cum revenim?

Pescarul își trecu mâna prin păr.

— Avem... avem acolo o lotcă ascunsă în păpuriș. Pentru cazuri din astea. Înainte de zori, o împingem la vale și

curentul o să ne ducă spre Dașova. Vom trage la mal, ca și cum am veni de la pescuit.

— Ai răspuns la toate, nu?

— Am trecut prin toate, coane, de când am ajuns sub cizma nemțească.

Deasupra capetelor lor, stelele sclipeau nepăsătoare și reci, reflectându-se întretăiat în undele tăcute. Parcă trăia un scenariu pus la punct de un regizor încă necunoscut, își spuse Milovan. Nu se întâmpla însă tot timpul așa cu fiecare?

— În regulă, oftă. Și acum?

— Ne scoatem încălțările, le legăm între ele cu șireturile și le atârnăm de gât. Apoi ne lăsăm să alunecăm pe fund, cădem în apă și ne agățăm de crengile plopului. Ești gata?

La urma-urmei, era vorba despre același fluviu în care se scăldase de atâtea ori pe când era elev, își spuse, punându-și pantofii în jurul gâtului. Era vară, iar apa era călduță. Călduță și aproape senzuală, se încurajă, lăsându-se să alunece pe iarbă. Valurile iscate de bufnitura trupului celuilalt îl izbiră peste față, făcându-l să pufnească. Dădu din mâini, se duse la fund, apoi reveni la suprafață fericit. Cumva, cercul pe care-l destrămase atunci când copilăria se încheiase și fusese nevoit să plece la Constanța, la liceu, se închisese din nou, iar el redevenise sufletul-morun care-și căuta perechea prin apele albastru-verzui. O creangă groasă răsări din unde chiar sub nasul lui și o înșfăcă cu amândouă mâinile, lăsându-se dus la vale. Carul Mare era chiar deasupra capului, risipind paiete albe pe apele licăritoare.

Capitolul 4
O misiune imposibilă și un pistol fără gloanțe

Ieșiseră din apă tremurând și cu fețele îmbrobonate de pișcăturile țânțarilor. Se întinseseră pe nisip, îngropându-și bărbiile în nisip.

— Nu mi-ai spus că sunt atâția țânțari, mormăi amărât și scuipă câteva fire de nisip care-i intraseră în gură.

— Nici dumneata nu mi-ai spus că ești polițai, coane. Și nici că te caută Wehrmacht-ul.

Dădu să răspundă, dar nu mai avu timp. O cizmă i se înfipse în coaste și auzi zgomotul metalic al unui percutor care introducea cartușul pe țeava unui pistol-mitralieră. O voce groasă strigă în germană, acoperind tropăitul bocancilor prin nisip:

— *Achtung! Steh langsam mit erhobenen Händen auf!*

— Ce naiba zice? întrebă Mihăilă în șoaptă.

— Să ne ridicăm, cu mâinile sus.

Când reușiră să o facă, se treziră înconjurați de șase soldați care-i amenințau cu țevile scurte ale unor MP-38. Două lanterne le luminau fețele, orbindu-i.

— *Spricht einer der Ochsen Deutsch?*

— *Ich.*

Lumina puternică coborî din ochi, fixându-i-se pe piept. Văzu tresele caporalului și înțelese că el trebuia să-i fi pus întrebarea.

— *Sind Sie Polizeikommissar* Alexandru Milovan?

— *Sogar er,* mormăi.

— *Ich habe Befehl, Sie zum Commander zu bringen. Comm mir nach!*

— Ce vrea frițul? întrebă tare Mihăilă.

— Să merg cu el la comandant.

— Și eu?

— *Was ist mit meinem Kameraden?*

Caporalul mută lumina asupra feței pescarului, apoi ridică din umeri.

— *Ich habe keine Befehle für ihn. Erschieß ihn!*

— *Wenn Sie das tun, weigere ich mich, zu Ihrem Kommandanten zu gehen,* spuse încet Milovan, pregătindu-se pentru ce era mai rău. Iar tu... dacă-ți spun să sari, aruncă-te-n Dunăre și încearcă să scapi. Vor să te împuște.

Caporalul se gândi câteva clipe, frecându-și țeava automatului de capelă.

— *Ich habe keine Befehle für ihn, also denke ich, dass wir ihn am Leben lassen können, solange er bis zum Morgengrauen hier bleibt.*

Comisarul se răsuci spre el și îi puse o mână pe braț.

— Am reușit să-l determin să te lase viu. Rămâi pe insulă, până în zori. Eu trebuie să mă duc cu ei.

Se scotoci în buzunarul de la piept. Imediat armele se îndreptară către el. Făcu semn cu mâna cealaltă și scoase portofelul. Extrase din el două hârtii și le întinse celuilalt.

— Doar cu atât pot să te ajut, prietene. Iartă-mă că te-am băgat în buclucul ăsta.

Pescarul se dădu un pas înapoi, urmărit de țeava unuia dintre pistoale.

— Crezi că am făcut asta neapărat pentru bani, coane? Sunt buni și ăia, dar mi-a plăcut să le-o trag fripților, oho, cum mi-a plăcut! – așa că am încercat, măcar. Ține-ți paralele, o să mai ai nevoie de ele. Și poate că ne-om mai întâlni undeva pe lumea asta, ca să apucăm să povestim ce s-a întâmplat.

Doi dintre soldați rămaseră să-l păzească pe Mihăilă, iar ceilalți patru îl înconjurară și porniră spre mijlocul insulei, printre copaci.

— *Wie heißt Ihr Kommandant?* încercă să-l tragă de limbă pe caporal, în timp ce înainta cu greu prin vegetația abundentă.

Dar acesta continuă să meargă fără să-i arunce nici măcar o privire.

Traversară repede terenul înclinat și ajunseră pe o plajă lată, de care se izbeau leneș valuri mărunte, al căror clipocit se pierdea în beznă. Două lumini roșii marcau prova și pupa unei nave de mici dimensiuni, ancorată la câțiva metri de mal. O barcă din cauciuc era păzită de un soldat care stătea lipit cu spatele de trunchiul unei sălcii. Când îi văzu apropiindu-se, se desprinse de el și azvârli țigara în apă. Aceasta descrise un arc scurt, împrăștiind o dâră subțire de scântei. Un stârc nevăzut țipă ascuțit, speriat de prezența oamenilor.

Caporalul dădu un ordin, apoi îi făcu semn cu arma să urce în barcă. Intră din nou în apă, înfiorându-se. Se cățără peste marginea moale de cauciuc și reuși să echilibreze la timp ambarcațiunea, atunci când caporalul făcu același lucru din partea opusă. Vâslele scurte zvâcniră, azvârlind o ploaie de stropi și ambarcațiunea se îndreptă către lumina de la pupa. Un capăt de funie atârna într-o parte, alături de o scară de metal cu patru trepte. Soldatul o prinse în pumn și trase de ea, aliniind barca de copastie. Legă funia de inelul din botul bărcii și arătă spre scară cu arma.

— *Steigen Sie ein!*

Se ridică în picioare și barca se clătină periculos. Se agăță cu mâna de o treaptă, apoi de copastie și urcă la bord. În spate auzi bufnetul sec al cizmelor subofițerului. În față, soldatul care stătea în postul mitralierei, îl măsură curios cu privirea, apoi reveni la veghea obișnuită. Se simți apucat de braț și împins spre una din cele două uși ale dunetei.

Cabina era atât de mică încât, în afară de două scaune și un fotoliu într-unul din colțuri, nu mai avea loc nimic. Pe acesta din urmă stătea picior peste picior un ofițer nazist, în ținută completă, cu stelele de aur strălucind pe epoleții cenușii, tiviți cu fir de mătase. Cozorocul șepcii arunca o dungă subțire de umbră exact deasupra nasului acvilin. Ochii codați, alungiți în jos spre tâmple, păstrau un luciu decolorat de safir. Doar buzele senzuale aveau un surâs răutăcios și amenințător, care amintea în mod straniu de fluturarea zvasticii pe drapelul nazist. Alexandru Milovan își îndreptă spatele, simțind un fior pe șira spinării.

— *Obergruppenführer Reinhardt Heydrich,* murmură, cu buzele foarte uscate.

— Nu știam că sunt un personaj atât de cunoscut în această parte a Europei, *mein Freund,* spuse neamțul, într-o română pe care numai accentul o împiedica să fie perfectă. Intră, te rog, și ia loc pe scaunul de lângă fereastră.

Păși peste prag, lăsând în urmă o dâră de apă. Se așeză pe blatul de lemn și abia atunci realiză cât de obosit era. Se întrebă, prostește, dacă trecuse de miezul nopții, dar nu știu ce să-și răspundă. Închise ochii și încercă să-și pună ordine în gânduri.

Știa că Reichsprotektor-ul Reinhard Tristan Eugen Heydrich, unul dintre cei mai înalți demnitari ai cancelariei naziste, urma să sosească la Corabia, dar credea că acest lucru avea să se petreacă de-abia a doua zi. De regulă, Heydrich se deplasa cu un dirijabil personal, „Das Große Deutsche Reich", pe care i-l pusese la dispoziție grupul industrial Krupp, imediat după transformarea întregii Polonii într-un lagăr de concentrare și purificare rasială. Dar deținea și un tren personal, ținut la dispoziția sa de către Oficiul Suprem al Securității Reich-ului, precum și un torpilor adaptat navigației fluviale, primit cadou de la amiralul Canaris, la sugestia lui Himmler, după lichidarea lui Ernst Rőhm. Așa încât cel mai dificil lucru cu care se confruntau serviciile secrete ale altor state în privința sa era să stabilească modul în care se deplasa acesta prin Europa, din protectorat în protectorat. Prezența sa pe insula Păpădia, la acea oră înaintată a nopții presupunea

faptul că sosise cu mult înainte de data și ora avansate de SSI și acceptate de Moruzov ca adevărate.

— Probabil că te întrebi ce naiba caută șeful SS-ului pe această insulă caraghioasă, la miez de noapte.

Heydrich avea o voce perfectă de tenor și Milovan se gândi că în perioada copilăriei tatăl său îl ajutase să și-o cultive. Acesta să fi fost omul asupra căruia rabinii evrei din Varșovia aruncaseră anatema pentru zece generații? O clipă se temu că *arhanghelul răului* era cu adevărat un trimis al celor mai întunecate forțe ale religiilor precreștine, fiind capabil să citească gândurile și emoțiile celor din jur. Apoi clipa trecu și realiză că, în realitate, juca într-o piesă de teatru ieftin, bulevardier, a cărei regie acesta o pusese la cale cu mult înainte, într-un birou din Berlin.

— Cu adevărat mă întreb cum de vorbiți atât de bine limba română.

Heydrich își linse buzele și își bătu tâmpla cu degetul arătător.

— Sunt sigur că ai aflat deja cu cine am fost bun prieten, până în urmă cu câțiva ani, domnule comisar. Știu că îți faci bine lecțiile înainte să accepți o misiune. Iar părintele Gamaliel a fost dintotdeauna un excelent profesor. Nu pot să mă înșel când afirm că întrebarea era, de fapt, una retorică, menită doar să-ți mai câștige câteva clipe de gândire. Evident că ai întrebări, dar instinctul dumitale îți spune că nu este bine să le formulezi chiar de la început. Că este mai bine să aștepți, pentru că ai putea să descifrezi anumite segmente de informație din discuția cu celălalt.

Milovan își împreună degetele deasupra genunchilor. Lumina din tavan nu era atât de puternică precum cea din biroul lui Ivănescu, dar tot făcea să îi lăcrimeze ochii, pe care nu mai reușise să-i închidă de mai bine de 18 ore. Dumnezeule mare, o cafea ar fi fost în acel moment mai bună decât ambrozia zeilor antici! Dar era sigur că nu va avea parte de ea, așa cum nici omenirea nu avusese parte de ambrozie. Iar cel mai îngrozitor personaj al conducerii Großartiges Deutschland, cel de care părea că însuși cancelarul Adolf Hitler avea a se teme, se găsea la doi pași în fața sa, cu un zâmbet dulceag și perfid pe figura sa pur ariană. Pentru o clipă, gândul că ar putea încerca să-l ucidă pe călăul miilor de evrei din subjugata Polonie îi trimise un fior de adrenalină prin vene și, involuntar, mâna dreaptă porni spre hamul de sub umăr. Zâmbetul rece al neamțului se accentuă, dezvelindu-i albul dinților. Cumva, realiză el, Heydrich semăna cu Moloch, celebrul zeu al răului, divinizat de fenicienii canaaniți.

— Nici să nu te gândești la așa ceva, spuse el, cu o voce straniu de ascuțită. Nu ești singurul care a încercat să mă omoare profitând de faptul că se găsea în apropierea mea. Sau crezi că este întâmplător faptul că am dat ordin să nu ți se confiște pistolul? Vei fi fiind destul de tânăr și de necopt, comisare, dar prost nu ești. Altfel, nu ajungeai aici, pentru această discuție. Lasă mâna jos, dacă vrei ca persoanele la care ții să nu pățească ceva oribil. Și, crede-mă, am oameni care chiar se pricep la asta.

Mâna se opri, dar nu coborî nici măcar cu un centimetru. Tentația era prea mare, realiză Milovan, trecându-și

vârful limbii peste buzele uscate. În mod clar, Reichsprotektor-ul nu putea să reacționeze la fel de rapid ca el. Pistolul de la șold era închis cu două capse, nu cu una, fiind o armă de protocol. Iar el se îndoia de faptul că bărbatul din fața sa, chiar și în condiții egale de confruntare, ar fi fost mai rapid decât el la extragerea armei din toc. Antrenamentul militar se baza mai degrabă pe forță și precizie, decât pe dinamism și vicleșugurile necesare supraviețuirii în orice condiții.

— Nu am pe nimeni apropiat prin care să fiu șantajat, răspunse, cu ochii la degetele convivului său.

— Și Cornelia Rebecca Manea? râse Heydrich și, în momentul acela, figura sa căpătă cu adevărat un aspect înfiorător. Evreii au avut dintotdeauna femei frumoase, nu domnule comisar? Poate că și acesta să fi fost unul dintre motivele pentru care Dumnezeu Iahve a ales poporul lor, ca să le fie zeu suprem și conducător spiritual. Ei bine, această domnișoară plină de nuri nu mai locuiește de ieri după-amiază în casa de la numărul 1189, de pe strada Sărarilor, ci se află sub paza vigilentă a două femei gardian, cu origine etnică ariană, în subsolul unei clădiri a cărei adresă îmi vei permite să nu ți-o comunic, până la îndeplinirea misiunii care ți-a fost destinată. Mai ai nevoie și de alte dovezi? Caută în cutia de pe raftul din dreapta capului dumitale. Dar te sfătuiesc să te miști cu multă grijă, altfel lunetistul care te pândește de dincolo de hublou ar putea interpreta greșit gestul și mi-ar părea rău să fi venit degeaba pe această insulă nenorocită.

Se uită cu coada ochiului spre direcția indicată. Pe peretele din dreapta sa se aflau două rafturi, unul deasupra celuilalt. Pe cel de sus stăteau teanc câteva cărți de navigație, în limba germană, un sextant și un binoclu Zeiss Jena, cu oculare extrafocalizate. Pe cel de jos, odihnea o cutie dreptunghiulară de lemn maroniu, lăcuit, cu intarsii negre. Întinse mâna, așa cum fusese sfătuit, adică încet de tot, și o prinse cu vârful degetelor. Era ușoară, ca și când ar fi fost goală. Cine ar fi putut așeza acolo o cutie goală, în ideea de a-l impresiona? O puse în poală și căută privirea celuilalt.

— Deschide-o, îl îndemnă acesta. Dacă nu va face explozie, atunci o să îți aducă dovada că nu te-am mințit.

Capacul se ridică fără zgomot. În lumina galbenă, foaia de hârtie, îndoită, lăsa să se întrevadă prin ea caracterele pe dos ale unei mașini de scris. O ridică și o deschise. Recunoscu imediat ștampila cu Strict Secret a Gestapoului german, dar documentul era scris în limba română. Era o notă informativă, semnată de un oarecare Hans Kropp, referitoare la biografia cetățenei Cornelia Rebecca Manea (fostă Isaac). Multe detalii îi erau necunoscute, cum era și firesc, pentru că nu își permisese să culeagă informații despre logodnica sa, așa cum făcea de regulă cu toate persoanele din anturaj. Le știa însă pe cele importante, ceea ce îi permitea să realizeze că, pe ansamblu, documentul era corect și, în același timp, primejdios pentru amândoi.

— Conform actualei legislații germane, care acționează și asupra protectoratului zonei Corabia, evreii nu pot să circule liber decât dacă au un permis special de trecere,

semnat de comandantul zonei, dacă au pe haine insemnele de recunoaștere specifice, respectiv steaua lui David și sigla cusută cu negru pe fond galben, pe care scrie cuvântul „iudeu" și dacă sunt însoțiți de un neevreu, care își asumă responsabilitatea acțiunilor acestuia. În caz contrar, evreul surprins de patrule este arestat și trimis în lagărele cu specific etnic din Polonia.

Milovan își încleștă și descleștă degetele de câteva ori, străduindu-se să rămână calm.

— Din câte știu eu, domnișoara Cornelia Rebecca Manea locuiește în capitala Regatului, care nu se află sub incidența legilor Reich-ului.

— Ai perfectă dreptate, domnule comisar. Buzele lui Heydrich se strânseră într-un rânjet rău. Nu încă. Dar vom avea grijă ca, pe viitor, această stare de fapt să se schimbe. Până atunci însă cred că ar fi bine să fac o notificare: când am spus că logodnica dumitale se găsește în subsolul unei anumite clădiri, nu am menționat și faptul că această clădire se găsește în Corabia și nu în București. Ei da, cetățeana română cu acest nume a fost surprinsă de o patrulă violând legile Protectoratului și a fost arestată. Depinde numai de dumneata dacă va fi eliberată, cu scuzele de rigoare pentru confuzie de persoană, sau dacă va fi trimisă în fața unui parchet militar, care o va judeca în numai un sfert de oră și o va expedia spre Auschwitz.

Alexandru Milovan se considera un om cu capul pe umeri. Și acest fapt îl ajutase, în trecut, să rezolve situații care păreau fără ieșire. Minții sale pătrunzătoare îi plăcea să despice firul în patru, în căutarea celui mai mic defect

de logică și, dacă existau argumente care să-l ajute să elucideze încurcătura, știa cu certitudine că avea să le găsească. Singurul element care se putea pune contra era timpul.

Fusese împins, din aproape în aproape, până ce ajunsese aici, fără să i se lase impresia că întreaga operațiune ar fi fost de fapt o vânătoare foarte bine organizată. Dar fusese. Cel puțin ultimele cuvinte ale Obergruppenführer-ului fuseseră foarte clare, în această privință. Dacă el fusese pregătit în privința lui Heydrich și acesta se pregătise în ceea ce-l privea. Era posibil ca totul să nu fie decât un bluf. O mână falsă, ca în jocul de pocher, care să-l determine să ia o decizie la care se aștepta celălalt. Cornelia putea să fie prizoniera lui sau, dimpotrivă, să se plimbe liberă prin București, surprinsă că nu a căutat-o la telefon. Pe de altă parte, nu înțelegea de ce s-ar mulțumi să blufeze cineva care înscenase o acțiune la asemenea scară și care se deplasase special ca să-l întâlnească, pe această insuliță pierdută în albia nesfârșitului fluviu. Într-un Reich care pusese tiparnița de bani să se învârtă la viteză maximă, 100.000 de mărci pentru o răpire nu însemna aproape nimic. Mai existaseră cazuri, el personal cunoștea unul – pe cel al lui Serghei Zaillian, prietenul și partenerul de afaceri al lui Sergiu Malagamba, bateristul care cucerise Parisul cu al său „Balet al tobelor", înainte ca izolarea terestră și aeriană impusă de Wehrmacht să închidă accesul în *orașul-luminilor*. Zaillian era însă un afacerist foarte cunoscut și foarte contestat, în vreme ce Cornelia era o necunoscută. Răpirea unui om care nu avea nimic

de oferit pentru eliberarea sa îi stârnea fiori de spaimă mai mult chiar decât un pistol îndreptat spre ochi. Deoarece nu înțelegea ce motivație atât de puternică ar fi putut determina un atare gest. Ce naiba voia, în fapt, de la el, călăul polonezilor?

— Consider că vă înșelați, domnule Obergruppenführer, se hotărî să răspundă într-un târziu. Domnișoara despre care tocmai ați făcut vorbire nu este logodnica mea. Mi-a fost numai colegă la un curs de filozofie susținut de profesorul Roșca. De altfel, nu este prea greu de verificat.

Reynhard Tristan Heydrich se mulțumi să-și împreuneze degetele și să-l privească fără să spună un cuvânt.

— Bănuiesc că nu ați venit până aici, bătând atât de mult drum, numai ca să mă informați pe mine că ați arestat o evreică pe care, cu totul întâmplător, o cunoșteam, ca student extraordinar, de la un curs oarecare la facultate.

Celălalt își drese glasul și zâmbi subțire.

— Bănuiam că vei răspunde în felul acesta, străduindu-te să salvezi o situație de nesalvat, domnule comisar. Și ai perfectă dreptate, nu pentru asta mi-am părăsit treburile pe care le aveam în Reich. Pentru că tot suntem însă la capitolul acesta, îmi vei permite să te întreb dacă o cunoști cumva pe această persoană.

Desfăcu clapeta buzunarului de la piept și scoase o fotografie cât palma, pe care i-o întinse. Milovan se uită la ea fără să întindă mâna.

— Accidentul din Caracal.

De pe cartonul lucios îl privea ușor întrebător fetița pe care nu o mai găsise în camera de la hotel. Era îmbrăcată

într-o rochie cu volănașe și avea părul împletit cu panglici colorate. În spatele ei stătea o femeie, cu fața pe jumătate acoperită de o pălărie cu boruri mari și îmbrăcată într-o rochie ușoară de vară. Milovan realiză că ar putea să fie bona acesteia.

— Accidentul cu trăsura, da. Doar nu credeai că a fost întâmplător. A fost nevoie de puțină regie și acolo. Fata trebuia neapărat să ajungă în custodia ta.

Heydrich răsuci fotografia spre el și o privi câteva clipe, cu ochii lui albaștri, decolorați, apoi o vârî la loc în buzunar. Ridică din umeri.

— Să presupunem că ne-am înșelat, deși Geheime Staatspolizei nu prea are obiceiul acesta. Dar, de dragul ideii, putem să presupunem asta și să admitem că această Cornelia Rebecca Manea, fostă Isaac, nu are nicio altă legătură cu dumneata decât faptul că, întâmplător, așa cum spui, ți-a fost colegă la Universitate. Nu ai deci nicio obligație morală față de ea, iar moartea sau supraviețuirea ei după această discuție nu te va impresiona mai mult decât aceea a unei pisici maidaneze. Dar fetița din fotografie te interesează cu mult mai mult, mein freund.

Deși simți amenințarea ascunsă din vocea celuilalt, Milovan se grăbi să sublinieze:

— Dacă pe femeia aceea, Cornelia, am văzut-o de câteva ori, în timpul cursurilor, pe fetița aceasta pot să jur că este pentru prima oară când o întâlnesc. Habar nu am cine este și, oricum, abia așteptam să scap de ea. Din Caracal, devenise o povară neașteptată și nedorită.

— Asta spui dumneata, în clipa asta.

Obergruppenführer-ul scoase un portțigaret din aur, îl deschise și îl întinse către el.

— Un fum, domnule comisar?

— Cred că ar fi mai bună o cafea, mormăi acesta, dar întinse mâna și luă o țigară.

Era un Pall Mall american, cu filtru auriu, fără îndoială de contrabandă. Heydrich se aplecă puțin și scăpără din piatra brichetei Krupp, făcută din oțel albăstrui, strălucitor. Milovan trase de două ori și aruncă fumul spre tavan. Germanul închise tabachera și o puse la loc, în buzunarul din dos al tunicii, fără să-și ia privirile de la el.

— Cred că știi cam ce fel de om este regele vostru.

— Regele Carol al II-lea provine din marea rasă germană, replică după câteva clipe, neștiind dacă făcuse bine alunecând pe noul făgaș al discuției. Orice reproș pe care i l-ați putea aduce se va referi și la aceasta.

— Sângele lui s-a amestecat prea mult cu acela al scursurilor de la porțile Orientului, pentru ca el să mai reprezinte *die große Arische Rasse*. Heydrich își strâmbă buzele în semn de dispreț. Dar nu despre puritatea sângelui său doresc să discutăm acum, ci despre moștenirea caracterului imprevizibil al bunicului său, Ferdinand.

— Ferdinand Întregitorul a fost un rege adevărat, repetă Milovan deviza pe care de atâtea ori o auzise de pe buzele bunicului său Buciuc Eliad. Un personaj integru, care merită toată stima poporului pe care l-a condus atâția ani.

Reinhard Tristan Heydrich aplaudă, cu un rânjet pe buzele albicioase. Își plesnea palmele una de alta, cu o eleganță studiată, ca și cum ar fi lovit două mănuși.

— Bravo! Încă o frază sau două și mi-ar fi dat lacrimile. Ferdinand de Hohenzollern-Sigmaringen ar fi putut să fie un monument de cinste și moralitate, da, dar nu a reușit decât să eșueze lamentabil în această întreprindere plină de riscuri – aceea de a își plia spiritul autentic german peste fățărnicia unei nații oarecare, de la poalele Balcanilor. Să nu-mi spui că nu ai aflat de relația amoroasă pe care bătrânul pezevenghi o avea cu Maria Mihăescu, poreclită și Mița Biciclista, căreia i-a făcut cadou, pe lângă sume mari de bani și bijuterii cumpărate de la Londra, Viena și Paris, și palatul de pe strada Amzei.

Orice ar fi crezut despre personajul cu privire sinistră din fața sa, Milovan știa cu certitudine un singur lucru: că își făcuse foarte bine temele și că venise hotărât să câștige neînțeleasa dispută pe care i-o propusese. Se hotărî să nu mai răspundă nimic, pentru a nu-i mai oferi celuilalt noi motive de confruntare.

— Aici, în Regat, reluă neamțul, prefăcându-se că nu îi ia în seamă tăcerea, aveți un proverb care spune că așchia nu sare departe de trunchi. Ei bine, Carol al II-lea nu face nici el excepție. Pe lângă principesa Elena a Greciei, a mai fost căsătorit și cu Zizi Lambrino și toată Curtea, parlamentul și camarila politică de care s-a înconjurat cunosc legătura sa extraconjugală cu Magda Lupescu.

Milovan își drese vocea, în timp ce își sprijinea palmele pe genunchi.

— Și ce legătură am eu cu toată această... cu toate aceste lucruri pe care mi le-ați prezentat, fără să aduceți măcar o singură dovadă a realității lor?

Heydrich râse uscat și înclină din cap.

— Una mai mare decât crezi. Prin jurământul pe care l-ai depus, în calitate de comisar al poliției Regatului, te-ai legat să aperi din toate puterile tale statul român și pe regele său. Implicit, familia acestui rege. Ioana-Maria Magda Falk, fetița pe care ai adus-o cu automobilul regal de la Caracal la Corabia, este copilul lui Carol și al Magdei Lupescu. A primit numele de fată al bunicii dinspre mamă, pe care o chema Elise Falk. Acest jurământ te obligă, domnule comisar, să-ți dai chiar și viața pentru a o salva pe fiica neligitimă a regelui tău.

Alexandru Milovan căscă gura să spună ceva, apoi o închise și își strânse mâinile împreunate în poală, până când acestea se albiră. Respiră de mai multe ori adânc, străduindu-se să-și potolească bătăile inimii. Țigara i se desprinse dintre degete și căzu pe podeaua dată cu ceară. O strivi în grabă cu vârful încălțării, străduindu-se să evite privirea de pește mort a celuilalt.

— Și, domnule comisar, dețin chiar și o dovadă a acestor afirmații. O dovadă care demonstrează, negru pe alb, că viața unuia dintre membrii Casei Regale a României depinde exclusiv de acceptul sau de refuzul dumitale de a lucra pentru mine în zilele următoare. Mai deschide o dată cutia aceea de pe raft. Ai grijă, însă, să te miști foarte încet, așa cum ți-am mai spus.

Se ridică și luă din nou sipetul de lemn. Îl așeză pe genunchi și săltă capacul.

— Nu văd decât nota informativă a acelui Kropp.

— Arunc-o! Oricum, există destule copii. Apoi apasă chiar pe mijlocul fundului cutiei.

Mototoli foaia și o aruncă sub hublou, apoi apăsă cu palma dreaptă pe locul indicat. Fundul de lemn se ridică într-o parte, dezvăluind un interior secret. Două fotografii alb-negru, foarte clare, făcute din unghiuri diferite sub o lumină puternică, prezentau un act de naștere pe numele Ioanei-Maria Magda Falk, înregistrat la Oficiul Stării Civile a Primăriei Bucureștilor. În dreptul numelui tatălui trona inconfundabila semnătură a lui Carol.

— Sper că înțelegi că nu este vorba despre vreun trucaj. De altfel, informatorul nostru a plătit bani frumoși pentru ca să facă aceste poze. Iar un om de serviciu a trebuit să moară, ca totul să rămână strict secret.

Milovan își linse buzele uscate. Dacă ar fi avut țigara în mână, ar fi tras cu sete din ea.

— De ce ar recunoaște regele un copil a cărui existență i-ar putea aduce o grămadă de necazuri mai târziu?

— Avem semnale că Majestatea Sa intenționează să divorțeze de regina Elena. Probabil că recunoașterea paternității fetei a fost una dintre condițiile doamnei Lupescu pentru un viitor mariaj. Heydrich râse uscat și adăugă: Toată lumea știe despre priapismul său, cât și despre faptul că această femeie este singura care i-a suportat toate capriciile sexuale. Este clar că va face orice nebunie pentru a o păstra.

Îl prinsese. Cumva, satanicul personaj care devenise până la un punct sinonimul lui Torquemada pentru tulburatul secol al XX-lea, reușise să fie cu câțiva pași în fața

lui, pe dificilul tărâm al ipotezelor. Avea să cedeze. Trebuia să cedeze. Și asta nu pentru că i-ar fi fost teamă de mânia lui Carol, și nici de consecințele legale cu care-l amenințase Obergruppenführer-ul. Singurul lucru care-l făcea să-și muște buzele până la sânge era onoarea sa: jurase credință și obedință Coroanei Regale. Se simțea obligat să își respecte jurământul chiar și cu prețul vieții.

— Cine îmi garantează că după ce voi asculta de ordinele dumneavoastră, mica principesă va ajunge înapoi la părinții ei?

Reynhard Heydrich își duse mâna la cozoroc și îl ridică puțin. Se uită la el, cu aceeași curiozitate cu care un entomolog ar examina o insectă pe care nu o mai văzuse niciodată. Și chiar așa se simțea, realiză el, străduindu-se să suporte nemișcat privirea de gheață – o insectă prinsă în acul curiozității celuilalt.

— În țara asta nu e de ajuns cuvântul unui înalt demnitar al Reich-ului?

Deși întrebarea avea în ea un aer aproape retoric, Milovan se hotărî să riște un răspuns.

— Trăim într-o lume unde faptele vorbesc, iar cuvintele sunt doar niște măști pentru marele public din sala de spectacol.

— Foarte bine, comisar Milovan! exclamă ofițerul, aplecându-se spre el. Dacă ai fi lucrat sub ordinele mele, un astfel de răspuns ți-ar fi adus o decorație.

Sau un glonț, reflectă bărbatul, scărpinându-și obrazul. Nu comentă, însă, și nu-și luă privirile de la el. Heydrich lăsă mâna în jos, pe lângă fotoliu, apoi o ridică și scutură

din clopoțelul de aramă, pe care-l ținea între degetul mare și arătător. Ușa din dreapta sa se deschise și un bărbat pătrunse înăuntru aproape fără zgomot. Stătea în contra luminii becului, dar Milovan reuși să recunoască uniforma armatei române.

Locotenentul Stelian Petrescu îl salută pe ofițerul german, apoi își scoase șapca și o puse la subraț.

— Domnule Obergruppenführer...

— Fii binevenit, domnule Petrescu! Reinhard Heydrich salută cu un deget la șapcă. Cum stau lucrurile în acest moment?

Locotenentul zâmbi rece în direcția lui Milovan și arătă spre puntea de afară cu bărbia.

— Fata este în paza unui soldat german, într-una din încăperile de sub punte.

— Ți-am spus, domnule comisar... Nici măcar nu e vorba de cuvântul meu, ci de un fapt palpabil. Îndeplinești misiunea, iar micuța prințesă va fi înapoiată mamei sale în cursul zilei de mâine.

Îl prinsese, își repetă. Nu exista nicio cale de scăpare din capcană. O capcană pusă la punct cu mult timp înainte ca el să-și fi putut imagina că administrația lui Hitler avea să năvălească în viața sa, călcând totul sub tălpile bocancilor lor militari. O capcană pusă la cale între SS-ul german și SRI-ul românesc, în cadrul căreia el fusese doar un simplu pion, lipsit de inițiativă. Prezența lui Petrescu la numai doi pași de el sublinia destul de clar această colaborare. Nu înțelegea prea bine prezența lui Urdăreanu și a părintelui Gamaliel în această afacere, dar acest lucru

deja nu mai prezenta vreo importanță. Pionul fusese deja mutat pe locul prestabilit, pe imensa tablă de șah a Europei, iar jocul continua să se desfășoare mai departe, neînțeles de umila sa persoană. Ridică din umeri, uitându-se cu un vag reproș la ofițerul român.

— Cam prea multă regie și efort, domnule locotenent, pentru a mă aduce pe puntea acestui vas, nu vi se pare? Cred că era mai simplu să-mi fi spus de la bun început, la barieră, ce misiune aveați. Am fi scutit timp și efort.

— Și ai fi colaborat, comisare? Petrescu zâmbi șters. Conform profilului psihologic întocmit de psihanaliștii Gestapo-ului, ai fi încercat să scapi cu orice preț și să te întorci la București. Nu era o alternativă de dorit.

— Mda, poate că așa s-ar fi întâmplat. Dar să răpești un membru al Casei Regale reprezintă un fapt dincolo de orice închipuire. Am bănuiala că, după ce mă voi întoarce cu micuța Ioana-Maria Magda Falk la București, Majestatea Sa nu va întârzia să pună toate agențiile pe urmele dumitale. Este posibil să primească ordin ca mai întâi să tragă și abia apoi să te someze să te predai.

— Îmi asum riscurile, rânji bărbatul de lângă ușă.

— Domnul Petrescu a solicitat cetățenie germană, declară Heydrich, sprijinindu-și bărbia în podul palmei stângi. Dosarul său a trecut de toate comisiile și așteaptă numai aprobarea lui Himmler pentru a deveni funcțional. Probabil că în cursul zilei de mâine, după ce totul se va fi încheiat, domnul Petrescu va putea să zboare spre Berlin pentru a-și lua în primire noua funcție, în cadrul secției politice a Geheime Staatspolizei. Dar nu problema sa ar

trebui să te preocupe acum, ci statusul misiunii pe care urmează să o îndeplinești. Domnule Petrescu, mulțumesc pentru colaborare, te rog să aștepți afară până ce vei primi ordinele pentru dimineața care urmează să vină.

Locotenentul se înclină, pocni călcâiele și părăsi încăperea fără să spună nimic. Heydrich împunse aerul cu degetul arătător, în direcția sa.

— Sunt convins că ai câteva întrebări pentru mine.

Cel mai sigur era să aștepte, așa că se hotărî să aștepte. Oricum nu avea altceva mai bun de făcut. Tăcerea se prelungi nefiresc, lăsând sunetul stins al valurilor care loveau carena să devină predominant. Milovan aruncă o privire scurtă prin hubloul din dreapta și zări lumina argintie a lunii sticlind pe undele tremurătoare. Își aminti de nopțile petrecute la pescuit, în compania fraților Ivan, de felinarele atârnate de un băț lung deasupra apei pentru a atrage puii de somn, de corcodeii care își scoteau brusc ciocurile pe lângă plutele făcute din pene de gâscă, făcându-le să tresară, ca și cum peștii din adâncuri ar fi început să tragă la momeală. Ar fi vrut să poată să dea timpul înapoi, dar știa că felul de a fi al copilului de atunci nu avea să se mai întoarcă vreodată.

În același timp, instinctul îi spunea că în ochii Obergruppenführer-ului Heydrich erau cu toții simple gunoaie din Est, a căror înlăturare ar fi permis dezvoltarea rasei ariane pe întregul continent, pregătind astfel calea către războaiele intercontinentale. Viața sa, a micuței Ioana-Maria, chiar a locotenentului Petrescu nu prezenta nicio importanță, iar ștergerea lor din catastiful statistic al Re-

gatului putea începe imediat după încheierea misiunii. O misiune care...

— Probabil că te gândești la misiunea pe care vreau să ți-o încredințez.

Își strânse buzele, hotărât să nu scoată un cuvânt. Brusc lumina becului clipi de două ori, apoi se auzi icnetul pistoanelor împingând în tuburile de vacuum. Torsul îndepărtat și uniform al motorului făcu puntea să i se clatine sub picioare.

Plecăm, se gândi și știu că misiunea tocmai începuse. Undeva, la capătul drumului, îl aștepta necunoscutul și moartea. Gestapo-ul nu ierta nicio persoană care intra în vizorul său. Și nu exista nicio posibilitate să-l anunțe pe Urdăreanu și pe Moruzov despre capcana în care picase fără voie.

— Nu vrei să întrebi nimic. Heydrich se ridică și se opri în fața hubloului. Ești mai inteligent decât pari, domnule Milovan. Mult mai inteligent, da. Ai o înfățișare atât de comună încât ai reușit să îi păcălești pe mulți. O înfățișare care îți va servi mâine. Când îl vei împușca pe Papă.

Tresări atât de puternic, încât scaunul scârțâi sub el.

Pius al XI-lea era cunoscut drept un om al păcii și al concordiei. Nu o dată întinsese mâna celor mai aprigi dușmani ai săi, căutând calea spre lumină. „Magna Carta a misiunilor" ajunsese să fie cunoscută și printre creștinii ortodocși, de care pontiful se arătase interesat, în mod special. Sosirea lui la Corabia în ziua următoare fusese prezentată de către patriarhul Miron Cristea drept un semn al lui Dumnezeu, adresat poporului român, pe care papa îl nu-

mise într-o enciclică *cel ales*, iar Regatul *grădina Edenului*. Posibil ca vizita aceasta să fi avut mai multe scopuri, dar printre ele se va fi aflat, cu siguranță, și acela al deschiderii unui nou capitol în relația dintre catolicism și ortodoxie. Un capitol pe care avea să-l reteze el cu un glonț. Devenind primul apostat din secolul XX. Rebelul român care a ucis un papă, venit cu mâna întinsă spre împăcarea celor două religii creștine. Acesta să fi fost planul secret al lui Himmler?

— Credeam că Vaticanul a acceptat colaborarea cu Mussolini și, implicit, pactul dintre fascism și nazism. Dorește Marele Reich un motiv ca să rupă acest pact și are nevoie pentru asta de serviciile mele?

Reynhard Heydrich se întoarse încet și își fixă privirea asupra sa. Arăta înspăimântător de calm și de sigur de sine. Și cine n-ar fi, se întrebă comisarul, dacă ar ține în mână destinele locuitorilor din mai mult de o treime din Europa? Niciun monarh din secolul trecut, nici măcar împăratul acela al francezilor, Napoleon Bonaparte, nu avusese parte de atâta putere lipsită de limite. Era de ajuns ca nazistul din fața sa să ridice un deget și o parte din populația orașului nu avea să mai vadă zorii. Putere fără margini și o inteligență perversă, iată cele două ingrediente ale coctailului care te făcea stăpânul apocaliptic al lumii. O lume care își merita soarta, dacă le permitea unor astfel de brute să trăiască și să conducă.

— Marele Reich își dorește ca biserica aceasta perfidă, care l-a impus pe Dumnezeul evreilor, în locul zeilor străbuni, pervertind sufletele credincioșilor la o credință de

sclavi și de oameni slabi, să fie desființată și înlocuită cu dreptele credințe de odinioară.

Obergruppenführer-ul dădu din mână și se răsuci iar cu fața spre hublou, ca și când spectacolul nopții ar fi fost cu mult mai interesant. Bătu cu arătătorul în geamul gros și adăugă:

— Acolo, sub unde, spiritul bătrânului zeu Danubius așteaptă să fie dezlegat de lanțurile în care Dumnezeu i-a legat pe toți predecesorii lui, neputând să-i învingă. Lupta titanilor cu zeii, mai ții minte? Numai că, de data asta, cei înlănțuiți sunt zeii. Când papa va fi mort, vom avea grijă ca Vaticanul și puterea lui vicleană să dispară pentru totdeauna de pe eșichierul politic al lumii. Vom ști cum să-i învrăjbim pe ortodocși împotriva catolicilor, pe protestanți împotriva luteranilor, pe hamiși împotriva mormonilor. Un război religios va începe și va fi mai adevărat decât acesta al armatelor, care se confruntă acum pe harta lumii. Va fi suficient să apeși pe trăgaci, domnule comisar, și vei intra în noua istorie și ordine mondială. Și, cine știe, poate că îți vor ridica și statui. S-ar putea să devii premergătorul Noii Lumi de după Apocalipsă. Cum îți surâde ideea?

Nu îi surâdea deloc, dar nu i-o spuse. Cum să-i surâdă să devină un ucigaș de papi? Un om al cărui gest să declanșeze o adevărată anticruciadă? Întinse mâna, prefăcându-se că se scarpină, și pipăi patul rece al armei. De asta i-o lăsaseră, va să zică. La o expertiză balistică, să poată fi dovedit faptul că el, comisarul Alexandru Milovan, l-a împușcat pe papă, declanșând Apocalipsa răzbunării zeilor încătușați. O adevărată nebunie, își spuse. Și, ca orice

nebunie, inexplicabilă și irațională. Urma să se transforme într-un Hernando Cortez modern, care avea să provoace un genocid doar pentru a înlătura un zeu din Pantheonul nesfârșit al acestora.

— Treaba dumitale se va desfășura mâine, peste zi, imediat după sosirea Papei în Corabia. Un oraș cu un nume predestinat, după cum vezi: va fi luntrea lui Charon, care îl va duce peste Styx-ul care ne leagănă acum.

Heydrich se răsuci din nou spre el și lucirea din ochii albaștri părea aproape spectrală.

— Vom avea grijă ca ministrul dumitale, Iorga, să se afle pentru câteva minute în preajma lui, în momentul coborârii de pe torpilorul „Sicilia". Fiind omul din gardă, îl vei însoți îndeaproape. Cu *passberechtigung* pe care îl vei primi de la noi prins în piept, vei avea acces peste tot. Îl vei împușca în gât, atunci când domnul Iorga se va apropia să rostească formula de bun venit. În învălmășeala care va urma, te vei preda imediat celui mai apropiat SS-ist. Soldații noștri vor primi consemnul de a nu folosi armele în apropierea Papei, așa că nu vei risca să fii împușcat, la rândul tău. Vei fi transportat către zona militară a portului într-o mașină închisă, iar SS-istul te va elibera înainte de intrarea pe drumul principal. Va fi înscenat un schimb de focuri, după care vei fi preluat de o șalupă germană și dus pe malul bulgăresc, unde vei fi așteptat de un comando, care te va escorta până la Berlin. Reichsführer-ul Heinrich Himmler în persoană te va primi în cancelaria sa din Reichstag și îți va oferi cetățenia germană, plus un post de comandă în SS. După cum vezi, Reich-ul știe să îi răsplătească

pe aceia care îi servesc interesele. Ai înțeles, domnule comisar?

Reich-ul avea să-i ofere drept cadou un glonț în cap, pe drumul spre port. Știa asta, dar capcana era mai mult decât eficientă, era perfectă: îl determina să stea în ea din propria-i voință. Din clipa în care acceptase propunerea lui Urdăreanu, devenise sclavul voinței altora. Dacă ar fi refuzat, fiica nelegitimă a monarhului său avea să fie omorâtă, iar ucigașii săi vor avea grijă să îl informeze pe acesta și, astfel, să îl transforme într-un exilat în propria sa țară. Dacă accepta, viața sa nu mai valora nici cât o ceapă degerată și nu putea nici măcar să presupună cum avea să își trăiască ultimele clipe cu conștiința că și-a trădat jurământul față de Rege. Dar poate că acel Dumnezeu la care se referise Heydrich, dacă exista pe undeva, pe acolo, dincolo de cortina norilor și de radiația stelelor, îl supunea numai unui test de credință. Dacă îl trecea cu bine, poate că avea să-i întindă o mână de ajutor.

În cele din urmă dădu din cap, ca și cum ar fi acceptat toate explicațiile.

— Foarte bine, domnul Milovan. Neamțul zâmbi rece, doar o ușoară încrețitură a buzelor, apoi dădu din cap. Foarte bine, ai făcut alegerea perfectă. De fapt, dacă ai fi refuzat, degetul de pe trăgaciul puștii cu lunetă ar fi apăsat ușor și eu aș fi părăsit cabina asta, lăsând în urmă un cadavru. De altfel, nu pot decât să mă bucur că ai trecut și ultimul test, ceea ce-mi dovedește că ești un om rațional, care judecă mai întâi și abia apoi acționează.

— Ultimul test? se bâlbâi, străduindu-se zadarnic să înțeleagă.

Obergruppenführer Heydrich își strânse și mai mult buzele, care deveniră doar o linie subțire.

— Ei da, nu te mai preface, știu că joci teatru, dar nu ai găsit spectatorul credul, care aplaudă doar pentru că se află în sală. Ai observat, evident, că am obturat hubloul, așezându-mă în dreptul lui, și că, dacă ai fi vrut cu adevărat, ai fi putut să încerci să mă împuști. Faptul că nu ai făcut-o a fost ultima dovadă că ai acceptat misiunea și că o vei duce la îndeplinire.

Adevărat, realiză Milovan, Heydrich acoperise vreme de aproape două minute fereastra rotundă, din metal, cu pieptul său plin de medalii. Dacă s-ar fi gândit fie și numai o clipă să-l lichideze...

— Domnule Obergruppenführer, nu vă consider un incompetent, cu atât mai puțin un prost. În mod sigur, undeva, bine ascuns, există și un al doilea lunetist.

— Nici nu mă așteptam să nu-ți dai seama. Neamțul părăsi oberlicht-ul și se apropie de el. Tot timpul ai avut două cruciulițe pe tine, una în față și cealaltă în spate. Dacă numai ai fi întins mâna să te scarpini, în secunda următoare ai fi fost mort. Ai vreo întrebare?

— Numai una: ce se va întâmpla cu mine pentru restul nopții?

— Vei părăsi nava cu o barcă cu motor și te vei întoarce la hotel. Vei încerca să te odihnești, pentru ca mâine să fii în formă fizică maximă. Pe măsuța de toaletă vei găsi o

ciocolată germană, pe care te rog să o mănânci înainte de a părăsi camera.

— Un drog?

— Pervitin. O substanță medicală care crește precizia și iuțeala mișcărilor. Wehrmacht-ul o folosește de doi ani, cu rezultate excelente. Te va focaliza pe țintă și te va ajuta să nu ratezi lovitura.

Milovan se ridică încet de pe scaun. Își simțea picioarele tremurând ușor. În urma sa, blatul lemnului se impregnase cu apă. Toate hainele de pe el erau ude și se mira că nu începuse încă să tremure. Era posibil ca a doua zi să răcească. Își aminti cât de sensibil fusese în copilărie la guturaiuri și la răceli și de câte ori își petrecuse serile cu săculețul cu sare caldă petrecut în jurul gâtului. Apoi, brusc, zâmbi: care a doua zi? Aceea în care urma să devină ucigașul Papei? Realiză că, din acel moment, nimic personal nu mai conta.

— De ce eu? întrebă atât de încet, încât buzele aproape că nu i se mișcară.

Obergruppenführer-ul îl privi cu capul aplecat ușor într-o parte.

— Cei din neamul dumitale ar numi-o, probabil, soartă. Poate că, odată și odată, vei avea dreptul să soliciți această lămurire. Dar nu acum. Ești liber, domnule comisar.

Dădu din cap, ca și cum s-ar fi așteptat la un astfel de răspuns, apoi porni spre ușă. În spate, auzi zgomotul arcurilor fotoliului.

— Hei, domnule Milovan!

Răsuci capul. Heydrich vârî mâna în buzunar și scoase un pumn de gloanțe pe care i le azvârli la picioare. Metalul lucios sună straniu pe lemnul lăcuit.

— Ia-le! O să ai nevoie de ele. Doar nu credeai că o să fii lăsat în apropierea mea cu o armă încărcată, nu?

Se aplecă și le culese, unul câte unul, întrebându-se când fusese momentul în care Stelian Petrescu le extrăsese din încărcător. Probabil la bariera militară, când îi ceruse arma. Se ridică, le vârî în buzunar, deschise ușa și ieși pe puntea care se clătina ușor. Noaptea, fluviul cerului, îl învălui în mantia ei răcoroasă și strănută.

Fi-r-ar să fie, până la urmă avea să răcească!

Capitolul 5
Sfântul Andrei și izvorul tinereții veșnice

Soarele se ițise în colțul ferestrei și îi atinsese fruntea, ca o mângâiere interzisă. Tresări prin somn și încercă să-și ferească ochii cu dosul palmei. Mișcarea îl trezi de tot și se foi, aruncând cearșaful într-o parte. Deși noaptea adusese cu ea o undă de răcoare, zorii tremurau sub căldura zilei care avea să urmeze.

Se sculă în fund pe marginea patului și rămase cu ochii închiși pentru următoarele clipe, ca și cum ar fi încercat să prindă visul între gene. Era însă doar o înșelăciune, știa că nu-și va mai aminti nimic din el, în fapt nu dorea nimic altceva decât să iasă din somn cât mai ușor, ca o rățușcă ce își înmoaie tălpile roz în apă mai înainte de a intra. Comparația era complet aiurea, nu văzuse niciodată vreo rățușcă procedând în felul acesta, dar îi plăcea să și-o imagineze, ca într-o bandă desenată pentru copii.

Deschise pleoapele, în cele din urmă, și recunoscu încăperea în care fusese cazat, cu o seară înainte. Pe covorașul ros mai existau încă urme ale trecerii celui care o răpise pe Ioana-Maria, fie că fusese vorba despre Stelian Petrescu, fie că nu: câteva steluțe argintii din colanul de la gâtul fe-

tiței, o filă îndoită dintr-un dosar al său despre Nicolae Titulescu și o urmă de scrum de țigară grosolană, fără filtru.

Se ridică, merse până la ușă și răsuci comutatorul. Apoi se duse la chiuvetă și își examină obrajii nerași, în lumina galbenă. I se năzări că avea culoarea unui cadavru. Scutură din cap și se întrebă care ar fi fost cel mai bun gând cu care să-și înceapă ziua. Poate că un „Astăzi rezolv totul" era cel mai bun început de zi.

Căută trusa de bărbierit în sacoșă și îi așeză conținutul pe marginea de faianță. Luă pămătuful, îl frecă bine de săpunul rotund și se uită în oglindă. Chiar în clipa aceea, cineva bătu puternic în ușă. Strânse din dinți – afurisitul de Heydrich nu îi lăsa niciun moment de singurătate. Puse pămătuful lângă trusă și se duse la ușă. O deschise smucit. În prag aștepta un bărbat sfrijit, puțin adus de spate, cu o pereche de ochelari mari, cu sticle groase, așezați pe ochii miopi. Părul blond și rar era pieptănat cu grijă într-o parte și lucea stins din cauza briantinei. Costumul de twed avea manșetele dublu răsucite, iar în mâna dreaptă ținea un baston cu măciulie de os, cu care tocmai se pregătea să lovească iar în tăblia de lemn.

— Bună dimineața. Sunteți domnul Alexandru Milovan?

Dădu din cap, holbându-se la el.

— Mă numesc Dima. Elefterie Gregorian Dima. Sunt secretarul particular al domnului Iorga. Pot să intru?

Șovăi o clipă, apoi își aminti că fusese trimis aici pentru a-l proteja pe președintele Senatului Regatului. Avusese parte de o adevărată avalanșă de peripeții într-un timp atât de scurt, încât aproape că uitase de Iorga. Se trase

într-o parte și îi făcu semn din cap celuilalt. Când trecu pe lângă el, observă că trăgea ușor de piciorul drept. Elefterie Gregorian Dima se așeză pe scaun și examină cu ochi critic spațiul chiuvetei.

— Îmi cer scuze, spuse după câteva clipe, în timp ce Milovan se rezemase de ușorul ușii, în așteptare. Credeam că v-ați făcut deja toaleta. Din păcate, lucrurile se precipită și nu mai avem timp să respectăm convențiile. V-a fost înmânat desfășurătorul traseului domnului Iorga?

— Desfășurătorul traseului?! făcu uluit.

— Ei da, am pus pe băiatul de la recepție să vi-l înmâneze încă de aseară. Sau, dacă nu avea să vă vadă, să vi-l lase în cameră. Este vorba despre traseul domnului Președinte, de întâlnirile pe care urmează să le aibă, de locurile și de orele din planul de lucru. Să nu-mi spuneți că nu l-ați văzut!

— Nu l-am văzut, replică apăsat.

Apoi, brusc, își aduse aminte de camera răscolită și de urmele găsite pe podea. Va să zică, asta căutase oricine va fi fost el, necunoscutul. Dacă furase desfășurătorul, însemna că punea ceva la cale în legătură cu cel pe care trebuia să-l protejeze. Stelian Petrescu? El fusese, în mod limpede, cel care o luase pe micuță din camera lui, altfel Obergruppenführer Heydrich ar fi avut un comentariu de făcut, când era de față. Însemna că mai exista încă un vizitator al camerei, care putea să fi lucrat mână în mână cu locotenentul sau putea să fi sosit separat și independent de acesta pentru... cum îi spusese nesuferitul de Dima? Ah, da, desfășurătorul traseului...

— În fine, cred că l-am văzut pe undeva și l-am luat cu mine, neștiind exact ce reprezintă. Am impresia că l-am uitat la ultima locație în care am fost noaptea trecută.

— În ultima locație... repetă neîncrezător secretarul particular al lui Iorga.

Fusese o explicație simplistă și lipsită de credibilitate, își dădea seama de asta, dar alta mai bună nu se simțise în stare să inventeze. Realiza ceea ce trebuia să creadă despre el ca paznic de corp Gregorian Dima, dacă rătăcea planul de deplasare al celui care trebuia protejat. Nu se simțea însă în stare să contracareze efectul deja stabilit în mintea celuilalt.

— V-aș rămâne îndatorat, rosti după câteva clipe, dacă ați relua pe scurt principalele puncte ale traseului.

Secretarul se uită lung la el, iar Milovan se întrebă dacă nu cumva îl evalua pentru a-i propune patronului său o înlocuire de urgență. Putea să o facă? Era de ajuns o cerere la comandantul german al Zonei de Protecție pentru o gardă militară. Nimeni n-ar fi refuzat o solicitare din partea Președintelui Camerei Deputaților. Atunci prezența sa aici ar fi devenit superfluă și ar fi fost obligat să plece. Planurile lui Heydrich ar fi luat pesemne o altă întorsătură, din care el ar fi fost exclus. Probabil că ar fi fost urmărit pentru a fi redus la tăcere. Mai rău ar fi fost, însă, că fetița aceea, prințesa nerecunoscută de Hohenzollern, ar fi avut de suferit, poate ar fi fost răpită pentru un șantaj ulterior sau chiar ucisă. Merita să riște? Pentru că, dintr-o altă perspectivă, tocmai i se oferea o șansă elegantă de a ieși cu fața sus dintr-o situație extrem de periculoasă.

— Am spus ceva ce nu trebuia? întrebă cu voce groasă, împingând puternic cu spatele în zid.

Secretarul își aranjă cu grijă pliul hainei, apoi se ridică în picioare, cu o mână pe spătarul scaunului.

— Domnule comisar, nu cred că mai avem timp pentru asta. Domnul Președinte a plecat de la hotel de acum o jumătate de oră, pentru plimbarea matinală obișnuită. Vă rog să vă echipați cu maximum de rapiditate pentru a-l ajunge din urmă mai înainte de a ieși din oraș. Voi încerca să vă informez pe drum.

Milovan înjură și se repezi spre dulapul cu haine. Până ce smulse haina de pe umeraș și scoase pistolul din sertar, Elefterie Gregorian Dima coborâse deja scara și pornise pe coridor, către ușa de la intrare. Înhăță cu un gest reflex „Pervitin"-ul de pe noptieră și îl vârî în buzunar. Trânti ușa în spate, lăsând-o cu cheia în broască, și o luă la fugă, făcând să se ridice fuioare de praf în razele pătrunse prin ferestrele protejate de perdele îngălbenite.

Îl ajunse din urmă chiar în momentul în care acesta făcea semn cu bastonul și oprea o birjă de piață la care trăgea un cal costeliv. Coborî treptele în fugă și îl prinse de braț. Gregorian Dima se întoarse spre el cu o față uimită.

— Da, domnule?

— Credeam că domnul Iorga a plecat la plimbare pe jos.

— Pe jos, da, răspunse celălalt și își scutură un fir de colb închipuit de pe manșeta hainei. Dar e la plimbare de aproape o oră și habar nu aveți cât de repede merge domniasa. E posibil să nu-l ajungem din urmă nici cu brișca asta.

— Știți pe unde intenționează să se deplaseze?

— Dacă știu? reluă întrebarea celălalt cu un aer din ce în ce mai uimit. Dar, dragă domnule, sunt secretarul său praticular de 22 de ani! Ar fi culmea să nu am habar despre plimbările, întâlnirile și întrunirile sale. Domnul Iorga se plimbă în această dimineață în direcția piciorului de pod roman.

— Piciorul de pod roman... repetă Milovan, simțindu-se pierdut în spațiu.

— Da, cel din cartierul Celei, răspunse secretarul ridicând din umeri. Am fost acolo încă de aseară, de când am sosit în Corabia, dar se întuneca și nu a fost mare lucru de văzut. Domnul Președinte pare interesat în mod deosebit de ruina asta, a făcut câteva cercetări la Biblioteca Națională, înainte de a veni încoace.

Încercă să-și aducă aminte fie și numai o frântură de informație despre acel pod construit peste Dunăre de către romani, în zona Corabiei, dar nu reuși. Dădu din mână și se cățără pe scara cealaltă în trăsurică. Lemnul maroniu scârțâi sub greutatea sa și mișcarea spre înainte a vehiculului îl făcu să se lase pe spate. Bărbatul cu ochelari ca două funduri verzi de sticlă îi dădea indicații muscalului cu mustăți lungi, pe oală, printre zvâcnirile brațului cu biciul și ploaia de scântei care venea dinspre țigara lungă și groasă, din foaie de ziar ce-i atârna în colțul gurii.

— Când a sosit domnul Iorga în oraș? întrebă Milovan când secretarul se lăsă, în sfârșit, pe spătar, alături de el.

— Ți-am mai spus, domnule comisar, răspunse acesta cu un început de iritare în voce, fără să se uite la el. Aseară, după apusul soarelui. Să fi fost orele douăzeci și un pic.

Ne-a adus un amic de-al domniei-sale cu mașina, conu' Dimitrie Sturdza. Și tot el ne-a repezit mai apoi până la locul unde mergem acum, dar începuse să se înnopteze și nu a fost timp pentru observații mai atente. Deci ne-am întors la hotel, am făcut câte un duș și ne-am pus la somn.

Brișca se legăna ca o barcă pe valuri. Lăsară în stânga o biserică mică, aproape pierdută printre crengile pomilor, ocoliră o fântână cu lanț și ciuturi mari de lemn, apoi o apucară pe o uliță de pământ, printre două rânduri de case, ale căror garduri erau înclinate aproape toate în direcția curților. Câțiva câini lătrau anemic, acoperiți de cârâitul găinilor și de gâgâitul gâștelor. Un bărbat voinic, cu o pălărie de pai pe cap, bătea cuie într-un stâlp, cu o teslă veche. Le aruncă o privire scurtă, apoi își văzu mai departe de treabă. În spatele unui gard, o femeie cu părul despletit și mânecile suflecate până dincolo de coate, întindea rufe la uscat.

Locul nu era decât un sat oarecare, pe care orașul hulpav îl înghițise, în lăcomia sa fără margini, realiză Milovan, atent la detaliile călătoriei. Un sat de a cărui forță de muncă avuseseră nevoie samsarii din port, care determinaseră administrația să îl alăture orașului vechi, fără ca măcar să-i consulte pe locuitori despre doleanțele lor.

Brusc, strada coti pe după o biserică veche, cu acoperiș din solzi de lemn, mâncați de negreala ploilor și de mucegai. Dincolo de gard se vedeau crucile unui cimitir, apoi începea bărăganul plini de ciulini, de rogoz și de isop înalt, cu flori albastre. Brișca mai înaintă câteva zeci de metri și se opri.

— D-apoi, boierule, cam asta ar trebui să fie. Eu nu cunosc, că merg numai prin orașul vechi, dar aici e marginea satului Celei, iar ruina aceea... o fi și ea, pe undeva...

Coborâră, iar Elefterie Gregorian Dima se apropie de muscal și îi plăti cursa. Acesta își tufli pălăria pe ceafă, slobozi un fum gros pe nări și întoarse trăsurica în loc, trăgând de hățuri cu îndemânare. Îi salută pe boieri ridicând biciul, apoi porni la pas pe drum înapoi, să-și reia așteptarea la umbra castanilor bătrâni din centrul orașului.

— Și acum?

Secretarul dădu din mâna în care ținea geanta de piele.

— Sunt sigur că domnu Președinte a ajuns de ceva vreme și se învârte prin împrejurimi. Oricum, nu l-am întâlnit pe drum.

— Nu e posibil să fi pățit ceva?

— Domnul Iorga? Cred că glumești, comisare. Dacă s-a întâlnit cu vreun răufăcător, la ora asta pesemne că acesta stă cuminte în fund și ascultă pasionat o lecție de istorie.

Milovan ridică din umeri. Ori se înșela el din plin, ori cei doi trebuie că se asemănau perfect – ca turcul și pistolul său, după cum spunea proverbul acela, vechi de mai mult de o jumătate de secol. Nu-l cunoștea pe Nicolae Iorga, iar ceea ce auzise despre el era numai ceea ce mediatizaseră ziarele și înflorea gura răuvoitorilor, la marginea unei mese încărcate cu clondire de țuică și cu cârnați prăjiți. Știa doar că fusese mai bine de un an prim-ministru, dar și președinte al Camerei Deputaților, al Senatului și al Consiliului de Miniștri. Cu alte cuvinte, o persoană publică, foarte vizibilă în toate publicațiile Capitalei.

— Cred că ar trebui să începem să...

Secretarul nu apucă să-și ducă vorba până la capăt. Ușa bisericuței se deschise cu un scârțâit și un cap de bărbat, împodobit cu o barbă lungă, sură, și cu o pălărie neagră de fetru așezată peste părul tuns scurt, își făcu apariția în cadrul ei.

— Domnule Dima, poftește dacă ești amabil și fă-mi o vizită aici, înăuntrul acestei comori străvechi, împreună cu însoțitorul dumitale.

Milovan îi aruncă o privire cercetătoare, iar secretarul dădu din cap și porni spre curtea plină de bălării.

— Ți-am spus că trebuie să fie pe aproape, șopti el, când Milovan îl ajunse din urmă. Acum iar a descoperit vreun ceaslov putregăit și o să ne facă să pierdem toată dimineața suflând praful de pe foi, în loc să fim la hotel și să ne pregătim să-l întâmpinăm pe Papă așa cum se cuvine. Și nu mai sunt decât două ceasuri și un sfert până când vasul va acosta în port.

— Te-am auzit, bubui din interior vocea groasă a lui Iorga. Întotdeauna cârcotești, domnule Dima, noroc că nu te prea iau în seamă.

— Mda, mare noroc pe capul meu, bombăni încă și mai încet secretarul. Am un așa noroc, că nu știu ce să mai fac cu el.

Urcară treptele și se opriră în fața ușii sculptate cu motive florale. Lemnul se înnegrise de ploi, de zăpezi și de arșiță, dar ochiul ager al comisarului tot izbuti să vadă că erau un lucru de valoare deosebită. Cum le spunea bunicul Eliad – uși împărătești. Ce căutau însă asemenea minunății în acest colț uitat de lume?

Nicolae Iorga era un bărbat înalt și corpolent. Mai văzuse câțiva bărbați înalți la viața lui, ba chiar unul se întâmplase să-i fie coleg de liceu, Florin Haidamac, cel alături de care jucase în echipa de baschet a școlii. Nici el nu era un om scund, dar Iorga îi depășea cu mult pe amândoi. Văzută mai de aproape, barba părea îngrijit pieptănată și dată cu ulei de păr, pentru că sclipea ușor și mirosea a levănțică. Bărbatul corpolent era îmbrăcat într-un costum maro, cu manșetă dublă la pantaloni și cu eternu-i ceas de argint în buzunarul de la piept al jiletcii.

— Bună dimineața, domnule comisar Milovan. Iorga se trase un pas înspre linia de întuneric a pronaosului. Poftiți, amândoi, vă rog, avem o discuție de purtat și cred că este mai bine să fim supravegheați de ochiul Domnului decât de ochii altor persoane, care s-ar putea dovedi interesate.

Se strecurară pe lângă el, Gregorian Dima înainte. Ușa se închise cu un altfel de scârțâit decât cel anterior și Milovan avu surpriza să constate că nu se găseau în întuneric: mai multe lumânări sfârâiau în strachini de lut așezate pe lângă pereți. Picturile afumate de deasupra lor înfățișau sfinți, arhangheli și mucenici foarte încruntați și nefericiți. Iorga se apropie cu mâna întinsă.

— Îmi pare bine să-l cunosc pe acela care a fost desemnat să se ocupe cu protecția mea. Pentru că trebuie să-ți spun, monsieur Milovan, că de regulă insist să fiu lăsat în pace cu astfel de chițibușării ale administrației regale. De data asta, însă, chiar Majestatea Sa a insistat să te recomande și aproape că mi-a interzis să deschid mai mult gura, când am vrut să refuz. Așa că am închis-o și am fost

curios să văd de ce și-a dorit atât de mult Carol ca să te am în preajma mea. Îmi dai voie să te examinez?

Se răsuci în jurul său, prin luminile alungite și pâlpâitoare ale lumânărilor. Secretarul se ținea într-o parte, cu brațele strângând geanta la piept.

— Mda, nu îmi pari chiar un tip primejdios. Scuză-mă că fac astfel de comparații, dar am cunoscut și astfel de indivizi. Unii, apropiați de-ai lui Corneliu Zelea Codreanu: Ion Moța, Ilie Gârneață, Corneliu Georgescu, Radu Mironovici. Erau asemenea unor lupi tineri cărora le-a mirosit prima oară sângele. La dumneata nu văd sticlirea aceea a ochilor atunci când s-au fixat pe pradă.

Se opri în fața sa și îl privi de sus.

— Nu am niciun dușman declarat, domnule. Iar cei invizibili stau deoparte și bine fac. Așa că nu văd de ce ai fost nominalizat de Rege ca să-mi dai târcoale. Poate doar ca spion, dar aici are pe alții cu mult mai buni. Nu-i văd niciodată, nu-i cunosc, deși îi simt uneori cum îmi bântuie visele. Cred că este inutil să-ți spun că ai liber din partea mea să te întorci la București, nu?

Alexandru Milovan zâmbi și înclină din cap. Președintele Senatului Regatului Român i se părea de o naivitate surprinzător de copilărească. Mai ales chestia aceea cu „eu nu am dușmani declarați" îl dăduse gata.

— Nu îl cunosc personal pe Rege, spuse, profitând de pauza pentru respirație a celuilalt. Așa că mă veți ierta dacă afirm că habar nu am că a insistat personal pentru ca eu să fiu numit pe post de protector al dumneavoastră, domnule Președinte. Iar faptul că o aflu chiar de la dum-

neavoastră nu face altceva decât să mă onoreze. Și să mă determine să îmi doresc să fiu extrem de eficient în perioada cât o să mă găsesc în preajma domniei-voastre.

— Și bla-bla-bla... și bla-bla-bla... Iorga râse ușor, apoi se îndepărtă de ei mergând către o măsuță de lemn acoperită cu un ștergar vechi, cu culori aproape șterse. Apropiați-vă amândoi, vă rog, domnilor. Da, amândoi, iar dumneata, Dima, te rog să lași naiba servieta aceea pe undeva, că doar nu ai vreo comoară în ea.

— Doar un pistol, mormăi celălalt, pentru că trebuie să vă păzesc, nu? I-am promis asta soției dumneavoastră, când am plecat din Capitală, mai țineți minte?

Dar puse geanta pe o băncuță de lemn și se apropie de măsuță cu pași măsurați.

— Da, da, doamna mea vede legionari peste tot, răspunse Iorga, cu o voce plictisită. Cred că și în dulapul cu vase a descoperit unul, pitit în spatele polonicului. Să lăsăm, însă, poveștile astea, pentru că ne așteaptă unele încă și mai vechi. Poftiți încă și mai aproape, vă rog, iar dumneata, Dima, ia și una din lumânările de pe podea, ca să vedem mai bine.

Secretarul ridică una dintre strachini și o așeză pe masă, în timp ce Iorga se aplecă, la rândul său și scoase de sub masă o lădiță de lemn, închisă cu un zăvor de metal. Îl trase într-o parte și puse amândouă mâinile pe ea, ca un magician la circ, înainte de a săvârși vreunul din trucurile care urmau să uimească publicul.

— Ei bine, domnilor, mă tot întreb, de aproape trei luni, de când Papa și-a anunțat intenția de a veni la Corabia să se întâlnească personal cu individul acela de tristă repu-

tație care este Obergruppenführer Reynhard Tristan Heydrich, în scopul demonstrării validității pretenției Reichului nazist asupra acestei zone, pe care ei insistă să o numească Protectorat... mă tot întreb, repet, ce fel de dovezi ar fi putut să dețină Biserica Catolică, în pivnițele de sub palatul papal, atât de solide încât să ne facă pe noi să acceptăm, fără ripostă, această preluare de teritoriu. Întâmplarea sau norocul, cum i-ar zice aceia care cred în el, m-au pus în legătură cu un călugăr bătrân, care trăiește într-o chilie, undeva prin sihăstriile munților Vâlcei. Iar el mi-a trimis o scrisorică prin care mi-a făcut vorbire despre bisericuța asta, care poartă hramul Arhanghelului Gavril.

Milovan simți cum îl trece un fior înghețat.

— Un călugăr... repetă el cu jumătate de voce.

Iorga se răsuci și îl fixă preț de câteva clipe.

— Ei bine, s-ar putea spune că lumea e foarte mică. Un călugăr, da, domnule comisar. Părintele Gamaliel, dacă numele acesta îți spune ceva.

Milovan tăcu, neștiind dacă era bine sau nu să dezvăluie care erau relațiile sale cu acesta.

— Părintele mi-a scris că în satul Celei, de lângă Corabia, există o bisericuță creștină străveche. În opinia sa, ar putea data chiar din vremea apostolului Andrei, al cărui hram se pare că l-a și purtat, la început. Dacă cele scrise în ceaslovul închis în lăcrița asta (și bătu cu palma în lada de lemn) sunt adevărate, atunci cu adevărat că aceasta e cea mai veche biserică din țară, iar acel demult răposat Andrei a fost trimis pe aceste meleaguri cu un țel bine definit.

— Să-i creștineze pe daci, rosti clar secretarul.

— Asta a spus În Evanghelia sa Ioan și nimeni n-a avut curajul să-l contrazică. Iorga ridică un deget în aer, ca și cum ar fi susținut o lecție de la catedră. Dar Ipolit Romanul, în lucrarea sa „Despre apostoli", face o precizare în legătură cu prezența acestuia în Dacia romană: Andrei le-a adus celor de aici cuvântul lui Iisus, dar și posibilitatea de a se întâlni cu el. Înțelegeți, domnilor? La vremea când propăvăduia asta, Iisus fusese crucificat de aproape patruzeci de ani.

— O metaforă, ca și aceea cu mersul pe apă, rosti cu răceală Gregorian Dima. Evangheliștii sunt cunoscuți pentru lipsa lor de acuratețe a exprimării.

Iorga ridică din umeri fără să-l ia în seamă, săltă capacul lăcriței și scoase o carte groasă, cu coperte de lemn, împodobite cu vignete roșii, galbene și albastre, șterse de trecerea timpului. Era doar ceva mai mare decât o palmă cu degete întinse și părea neatinsă de foarte mulți ani. Când o așeză pe masă, un val de praf se ridică în razele soarelui care pătrundeau printr-una din ferestrele ogivale.

— Este o psaltire scrisă în chirilică, care a copiat texte dintr-un encomion redactat în latină, care, la rândul său, a fost copiat după o lucrare religioasă în elină. Pare halucinant (Iorga râse gros și clătină din cap), dar și acesta provine dintr-o traducere a unui text în aramaică. Sau cel puțin așa afirmă acel Ipolit de care făceam pomenire mai înainte. Dragii mei, dacă ar fi numai atât și se cheamă că avem aici o comoară inestimabilă, un manuscris care, la începuturi ar fi putut să fie scris chiar de mâna acelui apostol Andrei, considerat patronul religios al vechii Dacii. Dar Ipolit ne asigură că este vorba despre mult mai mult.

Trase de legătura de aramă și deschise volumul. Milovan observă că făcuse acest lucru cu dexteritate, ceea ce presupunea faptul că îl mai deschisese cel puțin o dată mai înainte ca ei să ajungă acolo. Oare vizitase biserica și în noaptea anterioară, fără ca Dima să știe ceva?

Iorga răsfoi foile groase, căutând un semn. Îl descoperi, în cele din urmă, o așeză pe masă și puse alături o strachină în care pâlpâia o jumătate de lumânare. Din apropierea pronaosului, secretarul se uita la amândoi cu o privire circumspectă. Oare la ce se gândea? Milovan strecură spre el o privire furișă. Probabil că își cunoștea mult prea bine patronul pentru a mai fi interesat de felul lui de a se comporta sau de afirmațiile intelectuale pe care le emitea. Și atunci? Cumva îi făcea un „portret de infractor", așa cum realizau analiștii și psihologii criminaliști pentru răufăcătorii care reușeau să-și păstreze anonimatul, chiar și după ce ancheta polițienească se epuiza?

— Aici. Nicolae Iorga sublinie cu degetul ceva ce semăna a paragraf, al cărui rând de început se pierdea printre miniaturile înfățișând frunze de viță-de-vie, ciorchini de struguri, păsări fantastice cu ciocuri coroiate și porumbei cerești, cu ramuri de măslini în cioc. Hagiograful a menționat titlul operei din care a făcut citarea: „Philosophoumena". Este un lucru mai mult decât rar pentru vremurile acelea, așa încât mi-a atras imediat atenția.

— O întrebare, domnule Președinte... Milovan ridică mâna, de parcă ar fi fost un student, solicitând atenția la curs. Ați mai fost aici, în biserică, înainte sau după miezul nopții?

Iorga își duse mâna la piept, luă pice-nez-ul și îl așeză pe nas. Dacă și-ar fi agățat degetele de buzunarul vestei ar fi semănat perfect cu caricatura semnată de Ion Theodorescu-Sion și publicată în ziarul „Furnica", în care înfățișa Foișorul de Foc drept singura clădire din Capitală suficient de înaltă pentru a se raporta la înălțimea fizică a istoricului.

— Domnule comisar, îți admir perspicacitatea, dar socotesc că plimbările și cercetările mele nu sunt de competența poliției Regatului, ca să spun așa.

Avea o nuanță de duritate în vocea care își păstra totuși un calm politicos. Alexandru Milovan percepu cu coada ochiului umbra unei mișcări și înțelese că secretarul se trăsese doi pași înapoi.

— Îmi cer scuze pentru această... ăăă... intruziune în viața dumneavoastră... de cercetare, se bâlbâi, surprins parcă de direcția dialogului. Vă reamintesc faptul că mă aflu aici pentru a vă proteja de orice posibil atacator, iar pentru a face eficient asta am nevoie să știu unde vă deplasați, de ce și, mai ales, cu cine vă întâlniți. V-ați întâlnit cu cineva aici, în timpul vizitei de azi-noapte?

Nicolae Iorga tresări și se dădu un pas înapoi. În biricuță, luminile firave ale lumânărilor de pe podea se alungiră brusc și pâlpâiră gata să se stingă.

— Domnule, ai fost trimis aici să mă spionezi, cumva? Primisem altfel de referințe despre dumneata de la Rege. Îmi închipuiam că Moruzov are agenți mai subtili.

— Am fost trimis aici să vă protejez, sublinie încă o dată bărbatul, străduindu-se să înțeleagă de ce secretarul Dima

nu se mai găsea în raza sa vizuală. Vă pot spune, domnule Președinte, dacă asta prezintă vreun interes pentru dumneavoastră, că am fost instruit pentru această misiune chiar de către acel călugăr despre care ați pomenit mai înainte. L-am părăsit pe părintele Gamaliel chiar în această dimineață, pe insula Ostrov, la Călimănești.

Umerii bărbatului din fața sa se coborâră câțiva centimetri.

— Părintele mi-a scris, într-adevăr, că o să încerce să-mi trimită pe cineva care să mă ajute la descoperirea izvorului.

— Nu înțeleg. Milovan clătină din cap, uitând pentru un moment de secretar. Am primit misiunea de a-l proteja pe delegatul trimis de Majestatea Sa să-l primească pe Papă și să poarte discuțiile diplomatice care privesc Protectoratul Corabiei cu Obergruppenführer Heydrich. La început, mi s-a spus că era vorba des...

— Despre domnul Titulescu, nu?

Vocea lui Elefterie Gregorian Dima răsună neobișnuit de tare și de clar sub bolțile afumate. Lumânările pâlpâiră încă o dată, semn că acesta se deplasa în spatele său. Mâna dreaptă a lui Milovan se mișcă încet dinspre buzunarul hainei spre rever și îngheță când simți împunsătura țevii armei între omoplați.

— Mai bine ar fi rămas totul cum fusese programat, continuă Dima, cu răceală. Dumneata l-ai fi păzit pe diplomatul ăla ipocrit și încrezut, acesta s-ar fi tocmit de formă cu amicul său Heydrich cu privire la bucata asta afurisită de pământ, iar Papa și-ar fi dat binecuvântarea asupra

tratatului, indiferent de ce ar fi adus cu el, din beciurile Vaticanului, și mai ales indiferent de statutul acestui Protectorat.

Împunsătura din spate spori, în timp ce ochii lui Iorga se făceau tot mai mari, în spatele pice-nez-ului.

— Așa, însă, dintr-o cauză minoră, pe care nu o înțeleg, lucrurile au luat această turnură nefavorabilă, iar eu voi fi nevoit să vă ucid pe amândoi și să vă îngrop în bolnița acestei biserici, pentru ca nimeni să nu-și pună întrebări. Măcar o vreme.

— De ce-ai face așa ceva? În mod surprinzător, vocea lui Iorga își păstrase neutralitatea. Și de ce umbli înarmat, domnule Dima? Doar pentru că i-ai promis soției mele că o să mă protejezi?

— Nu chiar, rânji nevăzut bărbatul din umbră. Am avut o subtilă îndoială în privința cercetărilor pe care le-ați făcut la bibliotecă, așa că mi-am făcut temele. Azi, ca urmare a pregătirilor globale pentru război, armele de foc se găsesc pe toate drumurile. A fost un fleac să-l achiziționez. Îmi pare rău, domnule Iorga... domnule comisar... cine știe, poate că ne vom revedea într-o lume mai bună. Nu așa propăvăduiește religia creștină?

Brusc, bărbatul făcu un pas mare în lateral, ridică pistolul și întinse brațul spre Iorga. Mâna lui Milovan își termină traseul, smuci reverul într-o parte și degetele i se încurcară în protecția de deasupra patului Bayard-ului. În timp ce blestema în gând, străduindu-se să nimerească poziția corectă pentru a o deschide, ochii i se holbară în direcția savantului, care ridicase cu o remarcabilă iuțeală cutia de

lemn de pe masă și o azvârlise spre secretarul său. Unul dintre colțuri îl atinse în tâmplă și arma se descărcă în direcția unuia dintre pereți. Fragmente de tencuială și cărămidă roșie zburară în toate părțile. Milovan se feri din calea câtorva, aplecându-se în față. Reuși să smulgă pistolul din ham și îl răsuci în direcția trupului alunecat la podea al secretarului, dar pe locul respectiv nu se mai afla nimeni. Se întoarse într-un unghi de 180 de grade, dar biserica era pustie. Iorga se lăsă să alunece într-o strană care scârțâi puternic sub greutatea sa.

Se repezi în direcția ușii deschise, dar în pridvorul bisericii nu era nimeni. Dincolo de îngrăditura din lemn, vântul dimineții făcea ierburile înalte să-și plece capul spre pământul uscat. Reveni în biserică și se așeză în dreapta celuilalt, așezând arma pe mâna de lemn, fără să-și ia degetele de pe patul ei.

— Avem de rezolvat o situație dificilă, spuse el, încă gâfâind. Un apropiat al dumneavoastră tocmai a încercat să vă ucidă. Asta chiar înainte de a-l întâlni pe Papă și de negocierile care urmează să aibă loc, probabil către prânz. Habar n-avem unde a fugit secretarul dumneavoastră, dar se poate presupune că va încerca să vă împuște din nou. Nu știu cum aș putea să fac, ca să vă păzesc, atâta vreme cât nu cunosc nimic despre locul întâlnirii și despre oamenii care se presupune că vor participa la ea.

— Întâmpinarea Sântului Părinte ar trebui să aibă loc la orele unsprezece, pe pontonul al doilea al portului, în prezența lui Reynhard Heydrich, a generalului Heinrich Kreipe, a primarului Soicec și a reprezentantului oame-

nilor de afaceri locali, Radu Ivănescu. Garda militară și oamenii Gestapo-ului. Plus persoanele din staff-ul lui Pius al XI-lea, trei cardinali, secretarul său particular și doi elvețieni din garda papală.

Milovan se uită la el uluit.

— Cunoașteți o mulțime de amănunte.

Iorga își puse pice-nez-ul în buzunar și își încrucișă mâinile pe genunchi. Dintr-odată, avea o figură obosită, iar barba îi dădea aura unui sfânt.

— Natura m-a înzestrat cu o memorie bună, domnule comisar. Poate la fel de bună ca aceea a lui Alexandru Macedon sau ca a lui Caesar. O listă cu nume și funcții, oricât de lungă, nu prezintă nicio greutate pentru mine în a o memora. De ce spuneai că avem de rezolvat o problemă dificilă?

Fiorul spaimei de necunoscut îl învălui din nou, la fel de acut ca atunci când se găsise în preajma părintelui Gamaliel. Era doar un om cu un pistol și zece gloanțe, care ar fi trebuit să împiedice o tragedie. Iar pentru asta, să provoace o alta. Viața unei prințese pentru cea a unui papă. Sau cea a unui savant de reputație mondială pentru... pentru ce, oare?

— Pentru că... începu el, dar nu avu curaj să-și ducă explicația până la capăt.

La urma-urmei, înțelegerea avusese deja loc între persoana sa și cea a Protectorului Corabiei. Iar ea nu făcuse nicio referire la cea a lui Nicolae Iorga.

— Cât timp a mai rămas până la întâlnire?

Iorga scoase ceasul din buzunar și îi sălță capacul.

— Aproape trei ceasuri. Dar se presupune că peste maximum două ar trebui să fim la ponton, pentru o discuție preliminară cu Obergruppenführer-ul.

— Două ceasuri, repetă Milovan. Să încercăm să profităm de ele. Ar trebui să aflu întreaga poveste care se ascunde în spatele drumului Papei către Regat. Și ce legătură ar putea să existe între el, apostolul Andrei și acceptarea ideii de Protectorat la Corabia de către Rege. Credeți că veți reuși să mă faceți să înțeleg toate misterele astea, în mai puțin de... un sfert de oră, domnule Președinte?

Nu existau garanții în această privință, iar asta o știa și el. Profesorul Nicolae Iorga era mai degrabă un analist, decât un om al sintezelor, dar nu exista o altă soluție. Așa că se așeză mai bine în strana tare și îngustă, pregătindu-se să asculte. De afară răzbătea stins mugetul unei vaci însetate.

Miturile și legendele din întreaga lume făcuseră vorbire dintotdeauna despre locuri minunate, aflate în ținuturi îndepărtate și misterioase. Unele erau pline cu aur, asemenea fantasticului Eldorado, care ar fi avut chiar și străzile pavate cu prețiosul metal. În altele, precum Țara preotului Ioan, mișunau animale ciudate, iar ea se învecina cu însuși Raiul. Și în multe dintre ele se găsea *fântâna tinereții veșnice*.

— Lumea a fost obsedată de această apă magică, spuse Iorga, clipind asemenea unui miop. Ultimul personaj care a căutat-o, în mod oficial, având misiune de la însuși regele Spaniei, în secolul al XVI-lea, a fost conchistadorul Juan Ponce de Léon, care aflase de la indigenii din Lumea Nouă că acest minunat lichid s-ar fi găsit pe insula Bimini.

Nu o găsise însă nici el. Mai mult, sfârșise rănit de o săgeată, într-un conflict cu sălbaticii amerindieni. Dar mitul îi supraviețuise. Se părea că Fernando Magellan se afla și el în căutarea apei magice, când murise, la rândul său, într-o încăierare cu indigenii din insula Mactan, din arhipelagul Filipinelor. Printre ultimii căutători rămași în istoria oficială fusese navigatorul olandez Abel Tasman, care căuta în plin secol al XVII-lea un așa-numit *continent sudic*, plin de miracole.

— Un pământ necunoscut, virgin în ochii europenilor, și care să conțină printre alte miracole, imaginate de cupiditatea omenească, pe acela al *izvorului* sau *fântânii tinereții veșnice*. Iorga își împreună palmele în față, părând că ascultă o tainică voce interioară. Și toate, dar absolut toate aceste visuri au pornit în lume după instaurarea creștinismului ca religie globală, înțelegi, domnule comisar?

Ridică din umeri. Nu înțelegea. Era sigur, însă, că avea să o afle cât de curând. În același timp, se gândea că toți cei care-i vorbiseră despre profesorul Iorga avuseseră dreptate: era fascinant, atunci când începea să vorbească, răspândind un fel de vrajă sonoră căreia nu i te puteai sustrage.

Mitul *tinereții veșnice* nu existase înainte de creștinism. Nici măcar cel al *vieții veșnice*. Apăruse din momentul în care, prin persuasiune sau cu sabia, acesta începuse să cuprindă întregul glob. Un singur loc fusese exceptat de la regulă – teritoriul vechii Dacii. Pentru că aici existaseră dintotdeauna povești despre *tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte*.

— Așa că apostolul Andrei a găsit terenul gata pregătit atunci când a ajuns în Dobrogea, căutând el însuși, asemenea celorlalți unsprezece echipieri ai săi, izvorul magic.

— Apostolii au căutat *izvorul tinereții veșnice*?! exclamă uluit Milovan, iar vocea sa răsună clar în interiorul afumat al bisericii. Eu credeam că au pornit în lume ca să răspândească vorbele lui Iisus și să întemeieze o nouă religie.

— Așa scriu cronicarii religioși care le-au urmat, precizează profesorul. Cei ale căror texte au devenit canonice, în urma Conciliului de la Niceea, din anul 325 după Hristos. În realitate, așa cum arată Ipolit, în „Despre apostoli", ei căutau locuri cu *izvoare* magice. Locuri în care realitățile multiple ale lumii se întrepătrund și te lasă să treci în cea cu care se învecinează. O lume în care Iisus nu a fost crucificat, o alta în care a devenit unicul dumnezeu al tuturor popoarelor ș.a.m.d.

— Tot nu înțeleg care e legătura lui Iisus cu apa magică.

— Locurile acelea speciale, pe linia cărora se întrepătrund realitățile, sunt marcate prin existența unui izvor a cărui apă face minuni medicale, vindecând boli considerate incurabile.

— Un astfel de loc a descoperit sfântul Andrei în Dacia?

— Două. Nicolae Iorga tuși, apoi își drese vocea. Unul în Dobrogea, în peștera care-i poartă numele, și altul aici, la Corabia, pe locul vechiului castru roman Sucidava. Adică exact în acest loc, numit în zilele noastre Celei.

— Nu am auzit de nicio peșteră apărută în malurile nisipoase de aici.

— Nu pe malul bătrânului Istros trebuie căutată peștera. Ci aici, unde a și găsit-o Andrei. Dar și romanii care au construit castrul, atunci când au săpat pentru a scoate piatra necesară drumurilor interioare. Pentru ziduri, Justinian a adus, atunci când l-a refăcut, după distrugerea sa cvasicompletă de către hunii lui Attila, în 442 era creștină, blocuri de calcar de pe fundul Mării Sarmatice.

Douăsprezece izvoare tămăduitoare cunoscuseră getodacii, dar taina lor fusese ascunsă cu multă îndemânare de sfinții părinți care îi urmaseră lui Andrei la conducerea noii religii. Cu mult mai multe decât în tot restul lumii, fapt care adusese teritoriului carpato-dunăreano-pontic denumirea de Grădina Paradisului. Iar cel mai important dintre ele țâșnea într-o grotă uriașă, din măruntaiele muntelui sfânt Kogaion.

— Pe acela nici măcar apostolul Andrei nu l-a văzut, fiind închis în adâncuri de aprigul blestem al lui Zamolxis, cel mai pitagoreic zeu pe care l-a cunoscut antica Europă. Dar mai atrăgător decât acela a rămas izvorul de la Sucidava, pentru care bazileul Constantin cel Mare a construit cel mai mare pod peste Istros din toate timpurile. Poate o să te întrebi ce treabă avea împăratul cu colțul acesta uitat al imperiului său.

Milovan s-ar fi întrebat, dacă ar mai fi avut întrebări pe care să le pună. Dar uluitoarea împletire de informații istorice și mitologice, povestite cu atâta har de bărbatul bărbos cu înfățișare doctă din fața sa, îl făcuse să cadă în starea de visare a copilăriei, când îl asculta pe bunicul Eliad, cu o parte a minții pe jumătate desprinsă de realitate, pu-

nând elemente noi, imaginare, peste cele care îl înconjurau din toate părțile.

Constantin urmase în toate visul religios al mamei sale, o vestală druidă din insulele Britanice. Încă de când era copil, aceasta îl îndoctrinase în privința noii religii, creștinismul, care avea să cuprindă întreaga lume și avea să rezolve toate problemele acesteia și să stingă toate războaiele. O urmase pretutindeni pe carismatica sa mamă și pusese să-i fie urmate toate instrucțiunile. Chiar și aceea de a construi un pod la capătul lumii civilizate, pentru a apăra mai bine colțul acesta de imperiu de atacurile barbarilor. Pentru că aici i se arătase în vis că se găsea un *izvor magic*. Unul ale cărui ape te pot trece peste zidurile dintre Realități, ajutându-te să rămâi mereu tânăr.

Alexandru Milovan își scutură capul, străduindu-se să se desprindă de farmecul acelor lucruri demult apuse. Iorga se uita la el, cu brațele încrucișate, așteptând parcă o reacție din partea sa.

Cel mai ușor i-ar fi fost să se ridice de pe banchetă, să îndese Bayard-ul înapoi în ham și să plece cât mai repede și cât mai departe de nebunia de aici. Ar fi pornit-o de-a dreptul peste câmpuri și, în mai puțin de un ceas ar fi ieșit de sub incidența legilor germane aplicate în Protectorat. Iar în interiorul Regatului ar fi reușit să se descurce, într-un fel sau altul, pentru a ajunge la un telefon. În urmă-i ar fi rămas o prințesă nelegitimă condamnată la moarte și un Președinte al Senatului asupra capului căruia plutea amenințarea cu moartea făcută chiar de secretarul său.

Dacă rămânea, posibilitatea de a interveni pentru a întrerupe cursul nefast al derulării evenimentelor era una foarte scăzută. Ce să fi făcut? Să-l fi împușcat pe Papă? Chiar dacă i-ar fi provocat doar o rană ușoară, ar fi fost vânat ca o fiară și împușcat mai înainte să deschidă gura. Ioana-Maria Magda Falk ar fi fost mai mult ca sigur lichidată și aruncată în Dunăre, iar Iorga ar fi rămas la bunul plac al secretarului său, neavând nicio posibilitate să ceară protecția Gestapo-ului sau a Wehrmacht-ului, nefiind cetățean german.

— Și dumneavoastră, domnule profesor? Chiar credeți în existența acestui... acestui *izvor al tinereții veșnice* aici, sub picioarele noastre?

— Adică mă întrebi, de fapt, dacă mă încred în mitologie așa cum mă încred în istorie. Nu ți-a spus nimeni, niciodată, domnule comisar, că mitologia nu e nimic altceva decât o istorie străveche adaptată la modul de a vedea și de a înțelege al locuitorilor de atunci?

— Nu, nu mi-a spus nimeni, bombăni, enervat din senin pe sine însuși, pentru că nu reușise să prevadă o astfel de evoluție a discuției. Nu mi-a spus nimeni că ar trebui să cred, fără probe, în existența unui Zeus, a unei Afrodita, Gebeleizis, Quetzalcoatl sau Horus și în faptele lor minunate, din ceruri și de pe pământ.

Bărbatul cu barbă lungă și sură, îmbrăcat pedant, ca un mărunt profesor de provincie, îl privi lung, clătinând din cap. Umbra alungită pe care i-o desena lumina lumânărilor pe peretele din spate părea că se mișcă în contratimp. Mirosul de fum devenise apăsător și Milovan se în-

trebă cum se țineau marile slujbe ale Paștelui și Crăciunului fără ca atmosfera să nu devină sufocantă. Poate că lăsau deschise toate ferestrele și ușa, dar iarna trebuie că era un frig de crăpau pietrele, iar viscolul i-ar fi zidit de vii înăuntru pe credincioși.

— Dar în Dumnezeu-Tatăl și în Fiul Său Iisus crezi? Ți-a adus cineva vreo probă referitoare la existența lor? Alta decât niște simple cuvinte pe care le bălmăjesc preoții între aceste ziduri, cu prilejul slujbelor? Ei bine, dragul meu, toate astea nu sunt decât mitologie... povești despre un trecut îndepărtat... consemnări primitive ale unor fapte și evenimente de care altfel nu am fi ajuns să luăm aminte. Istorie preantică. Mintea umană este cea care trebuie să decanteze faptele de umplutura verbală și să decidă ce a existat sau nu cu adevărat. Dacă ne găsim acum aici este pentru că, într-un trecut îndepărtat, cineva a făcut un gest ce a căpătat relevanță peste timp. I-a modificat cursul normal, transformându-l în istorie. Adică în evenimențial cu însemnătate pentru societatea umană. Ai observat că noi nu încadrăm în istorie evenimente care nu au tangență cu evoluția noastră socială? Nu consemnăm nașterea stelelor și nici apariția vreunui nou vulcan pe glob, decât dacă evenimentele astea se intersectează, tragic, cu viața noastră de membri ai unei colectivități.

Comisarul trase adânc în piept aerul îmbâcsit de fum cu iz de ceară și își impuse să numere în gând până la zece.

— Să presupun, deci, că adevăratul scop al vizitei dumneavoastră la Corabia, domnule Președinte, este acela de a descoperi *izvorul* magic? De aceea ați obținut înlocuirea,

în ultima clipă, a domnului Titulescu, în această misiune diplomatică?

Iorga râse uscat, ca un bătrân uitat de timp într-un portret de Rubens. De altfel, dacă se uita bine, constata din ce în ce mai mult că avea ceva din liniile bătrânilor pictați de celebrul olandez.

— Titulescu n-a constituit niciodată o opțiune pentru această misiune delicată, în ochii lui Carol. Era prea implicat sentimental, ca să spun așa. Petrecuse o perioadă de timp în compania lui Heydrich, în urmă cu ceva ani, și deveniseră prieteni. Ar fi cedat unui șantaj sentimental, oricât de bun patriot s-ar fi dovedit. Și nici nu era în grațiile Majestății Sale, sunt convins că știi asta. Numirea lui a fost acceptată de formă, doar pentru ca Obergruppenführer-ul să nu facă presiuni prin Cancelaria Reich-ului. Și, ca să răspund punctual întrebării puse, da, am acceptat această misiune delicată și periculoasă și pentru a verifica adevărul câtorva izvoare istorice pe care le-am consultat în anii din urmă. Dacă regiunea Corabia devine Protectorat și în acte, nu numai în fapt, cum este acum, nu aș mai putea să fac altcândva astfel de cercetări. Cu atât mai mult cu cât germanii se pare că sunt și ei interesați de problemă.

— Germanii?!

Abia atunci realiză că uitase cu totul de vapoarele japoneze pe care ar fi trebuit să le cerceteze în timpul nopții. Dacă ele conțineau orice lucru care ar fi putut avea legătură cu discuția lor actuală, atunci în mod clar trebuia făcut ceva care să împiedice semnarea protocolului pentru care Președintele Senatului fusese trimis aici. Și, dintr-o-

dată, găsindu-și scopul imediat, mintea lui știu cum trebuie să acționeze.

— Găsiți vreun loc prin împrejurimi unde ați putea să fiți în siguranță vreme de un ceas? întrebă, dar cunoștea deja răspunsul și se ridică, vârând pistolul în ham. Am de făcut o verificare și mă întorc să vă preiau ca să vă duc la întâlnirea cu Papa. Sau cu oricine altcineva veți stabili că trebuie să vă întâlniți.

Savantul îl privi curios.

— Ce vreți să faceți?

— Să reiau o discuție pe care am purtat-o aseară cu un moșier local care mi-a promis un favor. Trebuie să vizitez una dintre navele japoneze care trebuie să descarce în port o marfă nespecificată pentru armata germană. S-ar putea ca elementele să se lege și, astfel, Wehrmacht-ul să confirme fără voie toată istoria asta. După ce voi avea răspunsul, voi ști exact ce am de făcut.

— Și dacă nu se confirmă?

Milovan își închise nasturii la haină. Apoi luă un ciot de lumânare și îl vârî în buzunarul hainei.

— Există această posibilitate, evident. Dar prea s-au potrivit câteva bucățele importante în mozaicul de ansamblu pentru ca posibilitatea asta să prezinte greutate. În fine, dacă nu se confirmă, nu-mi rămâne decât să vă trimit cumva la București, iar eu să urmez comanda lui Heydrich. Adică să-l împușc pe Papă și astfel misiunea pentru care ați fost trimis aici să rămână fără obiect. După cum vedeți, domnule Președinte, căile Domnului sunt tare încurcate. Chiar dacă El face parte sau nu din istoria noastră umană.

Capitolul 6
Între podul lui Constantin cel Mare și cetatea sucilor

Orice oraș vechi e ca o femeie frumoasă peste care a trecut patina vremii. Adică a îmbătrânit. Dar frumos, cu riduri abia vizibile și cu conturul buzelor încă ferm, capabil să mai atragă priviri admirative. Și ca orice femeie, gata să treacă peste linia celor cincizeci de ani, în care mai poate să fie atractivă și să cucerească inimi, orașele vechi își păstrează casele frumoase și străzile umbroase, mărginite de ronduri de flori și de fântâni arteziene numai pentru cei care vor să vadă și altceva, în afară de hotelul la care se cazează pentru noapte și de restaurantul unde urmează să își ia masa.

— A văzut, mă, vreunul dintre voi Gimnaziul Ștefan Popescu pe dinăuntru? Casa aia mare, cu un turn pătrat la stradă, alături de care e farmacia Sănătatea. Cred că nici la gard nu v-ați oprit vreodată, ca să admirați ce minunat e alcătuită. Trei intrări și patru balcoane, mă, a avut gust boierul Georgian Popescu, tatăl lui conu' Ștefan, atunci când a pus să fie construită după planurile sale. Om subțire, mă, nu ca de-alde voi, de puțiți a pește și a scoici. Cu studii la Paris și la Viena, om care a ținut la orașul lui, că

de-aia s-a și întors acasă. Putea să rămână acolo, nu? Că bani avea berechet.

Mihăilă vorbea repezit și făcea gesturi largi pe deasupra capetelor celorlalți trei bărbați așezați la aceeași masă. Pe mijloc odihnea un urcior cu vin negru, a cărui urmă se vedea pe fundul paharelor.

— Da' știu că ești poet, domnule! Și încă unul plin de imaginație. Nu am auzit încă pe nimeni până acum să compare un oraș cu o femeie. Alexandru Milovan râse, deschise portița de la terasă și se apropie de ei. Azi mi se pare că am noroc: doar ce m-am gândit la tine, Mihăilă, și mi-ai și ieșit în cale.

Numitul Mihăilă sări în picioare, răsturnând scaunul pe care stătuse.

— Doamne, coane, da' știu că m-ai speriat, nu glumă! Credeam că te-au împușcat friții ăia și te-au aruncat în Dunăre. Că așa fac atunci când nu vor să se obosească cu îngropatul.

— N-au ei norocul ăla, să scape de mine așa de repede și fără să se chinuiască. Milovan se sprijini de masă. Băieți, păi vin negru beți voi de dimineață? La ora asta, când soarele e de-abia de două sulițe pe cer, stomacul fin cere vin alb. Crâșmarule, adu-le două oale de vin alb la oamenii ăștia de treabă!

Trecu de gărduț, se apropie și așeză două monede de cinci lei pe masă. Unul dintre pescari se uită la ele dintr-o parte.

— Da' ce e azi, coane, pomană pentru vreun sfânt? Dacă o începurăm așa, se cheamă că până la chindie tot într-un

chef o s-o ținem și nu ne mai primesc muierile în ogradă, o să zică că ne-am dat cu friții și am stat să le frecăm cizmele.

— Ce, mă, Culai, friții nu sunt și ei tot oameni? Bărbatul mustăcios, așezat în colțul cel mai îndepărtat al mesei, își scoase ochelarii cu cadru de sârmă și îi puse cu grijă în buzunarul de la piept. Adică nu trebuie să le lustruiască și lor cineva boatele din picioare? Lasă-l să vorbească, coane, așa-l ia gura pe dinainte dimineața, când s-a întors cu luntrea goală. Și dacă tot ți-ai făcut pomană cu niște sărăntoci ca noi, spune cu ce te putem ajuta?

Milovan zâmbi și își împinse mai spre ceafă borul lat al pălăriei.

— Nu am nevoie decât să-l mai faceți încă o dată pierdut pe fratele Mihăilă, iar voi să stați aici și să beți în sănătatea noastră. E bine așa?

— Cum să nu fie, coane? Mustăciosul ridică paharul cu vin, îl înclină în direcția lui și îl dădu pe gât dintr-o sorbitură. Păi nu e minunat să stai la taifas și să-ți plătească altul băutura? Din partea mea, poți să-l ții pe guralivul ăla toată ziua și toată noaptea care vine. Cel puțin n-o să mai bea din vinul pe care n-ai avut inima să ni-l refuzi.

Mihăilă își luă haina de pe spătar și o trase pe mâneci.

— Să mergem, atunci, coane, până nu se arată vreo patrulă. Le făcu semn celorlalți trei. Să nu vă pună sfântul să beți tot, m-ați auzit? La urma-urmei, eu muncesc aici, așa că se cuvine să am și eu parte de ceva.

— Mihăilă, băiatule, dacă reușesc să duc la capăt ce mi-am propus, nu mai ieșiți din crâșmă trei zile și trei nopți, chit că or să dea nevestele divorț de voi.

— Da' ce, coane, ne-ai pus gând rău la familii? Ori poate că tălică nu știi cum e cu familia oltenilor?

Milovan râse și îi făcu semn să iasă. În spatele lor, bărbații ciocniră, iar ușa dinspre cârciumă se deschise și se închise cu un pocnet ușor, semn că hangiul venise cu comanda. În stradă, soarele dimineții punea rotocoale de lumină pe pavajul de cărămidă. Coroanele copacilor păreau bonete verzi, trase pe frunțile unor uriași împietriți cu fruntea în pământ. Dinspre Dunăre, urcau grăbite sirenele mai multor vapoare, care treceau prin dreptul portului.

— Și, acum, domnule comisar?

— Acum trebuie să vorbesc neapărat cu boierul tău, cu Radu Ivănescu. Cât mai repede.

La câțiva pași de ei, două gospodine cu șorțuri albe trase peste fustele lungi până la călcâie, se opriseră în drum și discutau, cu coșurile de răchită lipite unul de celălalt. Din când în când, le aruncau câte o privire curioasă, apoi reveneau la prețuri și la calitatea brânzei de vacă.

— Dacă pentru asta m-ai scos dintre băieți, apoi, coane, rău plan ai avut. Pentru că eu unul nu știu cum să dau de boier. Și chiar dacă l-aș găsi, tot nu m-aș pricepe cum să-l aduc până la domnia-ta. Mihăilă își drese glasul și scuipă pe caldarâm. Zău că nu te mint, aș vrea să te ajut, dar n-am idee cum s-o fac.

— Știu eu, răspunse Milovan și se uită atent la femeile care continuau să vorbească. Iar boierul tău musai că este acasă la ora asta, doar nu a plecat la moșie chiar în ziua în care Papa de la Roma vine în orașul său. Spune, Mihăilă, dacă ai fi în locul lui, tu unul ai pleca?

— Eu? Pescarul scuipă din nou o flegmă maronie, pe care o șterse cu talpa. Nici măcar în vis nu l-am întâlnit pe papă. Cum să plec atunci când am ocazia să-l văd, fie și de la o sută de metri?

— Iar dacă ai avea banca lui Ivănescu, nici atât. Ce bancă poate oferi garanții mai solide decât una aflată în grația lui Dumnezeu?

— Nu m-am gândit la asta. Mihăilă își șterse buzele cu mâneca. Și ce-ai vrea să fac, coane?

— Mai întâi să iei banii ăștia. Milovan îi întinse o hârtie de 100 de lei. Cu ei sper să-ți asiguri răscumpărarea păcatelor în ochii nevestei. Pentru că nu am de gând să te pun rău cu familia. Apoi să te duci la el la birou cu un bilet și să aștepți să-ți dea răspunsul. Iar dacă acesta va fi da, atunci să-l conduci, pe un drum ferit, până în locul unde o să vă aștept eu. E bine așa?

— De, o fi, cum zici, că matale ești omul cu carte, eu sunt doar un biet pescar, de cele mai multe ori lipsit de noroc.

— Ei, haide-haide, nu mai fi atât de pesimist, că nu-ți stă în fire. Milovan se scotoci și își scoase o țigară din pachetul mototolit, o aprinse și se jucă prin aer cu flacăra chibritului. Te duci sau nu?

— Dacă-i vorba numai de o scrisorică, mă duc, cum să nu. Și, dacă vrea să vină, unde ne întâlnim?

— În biserica cea mare din centru.

— La catedrala Sfânta Treime?! se miră bărbatul. Aia e chiar lângă Comandamentul German și...

— Tocmai de-aia nu or să mă caute acolo. Milovan îi făcu un semn din ochi. Ceea ce e prea vizibil nu e nicio-

dată bănuit. Dar tu ești atent și la dus și la întors, să nu fii urmărit. Și, mai ales, să nu-i permiți să ia legătura cu vreo patrulă sau cu vreun oficial german. Crezi că poți să-l aduci până la 09:30?

Mihăilă ridică din umeri.

— Dacă și-a băut cafeaua și vrea să te vadă...

— O să trebuiască să vrea. Vino după mine, te rog.

Merseră de-a lungul străzii, trecură de cele două gospodine și ajunseră într-un scuar. Două bănci erau fixate în stânga și în dreapta unei mici fântâni arteziene prin care nu mai curgea apă de mulți ani. O mulțime de frunze, de pene și de gândaci morți umpleau bazinul din piatră de sub țâșnitoare. Milovan se așeză pe banca din stânga, scoase carnețelul de la serviciu, cu creionul chimic fixat la cotor, îi petrecu vârful pe limbă și începu să scrie.

În principiu, amenințarea trebuia să fie simplă și de efect: soția sa, Maria Ivănescu fusese arestată de către agenții lui Mihail Moruzov, pentru complicitate la trădarea intereselor Regatului de către soțul ei, și se găsea sub pază într-unul din adăposturile secrete, aflate sub protecția SSI; dacă domnul Radu Ivănescu dorea să-și mai revadă soția, atunci trebuia să se întâlnească cu domnul comisar Alexandru Milovan, într-un loc prestabilit, fără să încerce să ia legătura cu armata germană sau cu unitatea Gestapo detașată în Protectorat. Dacă domnul Radu Ivănescu nu dădea curs invitației sau încerca să tergiverseze lucrurile, SSI își aroga dreptul de a acționa așa cum considera de cuviință și prima acțiune la care avea să recurgă era să

pună poprire pe toate conturile Băncii Corabia, dar și pe cele personale ale cetățeanului Ivănescu.

Scoase lumânarea din buzunar, topi o picătură de ceară peste îndoitura biletului și apăsă pe ea sigiliul inelului. I-o întinse bărbatului de lângă el, care aștepta respectuos, în picioare.

— Mihăilă... du-o repede și încearcă să te întorci cât mai degrabă. Aici nu sunt în joc numai interese financiare, ci și viața unui membru al familiei regale. Nu avem voie să dăm greș, înțelegi?

— Nu mi-ați zis nimic despre asta. Bărbatul își linse buzele și se încruntă. M-ați vârât într-un joc prea mare pentru puterile mele, coane.

— E prea mare chiar și pentru mine. Dar trebuie să reușim. Altfel, vor muri mulți, foarte mulți oameni. Mai ții minte ce-mi spuneai despre predicția Elefteriei tale? Ei bine, s-ar putea ca țiganca să nu fi greșit prea mult. Acum fugi și nu te uita în urmă!

Așteptă până ce bărbatul se îndepărtă cu pași grăbiți, pierzându-se printre pietonii matinali. O trăsurică acoperită cu un coviltir peticit tăie scuarul în două și dispăru în direcția unei clădiri îndepărtate, cu coloane monumentale în partea de sus a scărilor din piatră, pe care o bănui a fi clădirea Judecătoriei. Apoi, ca ieșită din pământ, o motocicletă cu ataș își făcu apariția din dreapta și trecu la câțiva pași de el, împroșcându-l cu fum albăstrui. Soldatul german, acoperit până la gât cu pelerina kaki utilizată de furierii Wehrmacht-ului, îi aruncă o privire fugară prin ochelarii mari și dispăru în spatele unor castani.

Alexandru Milovan se ridică de pe bancă și porni în direcția catedralei, al cărei turn central se decupa foarte clar în lumina clară a dimineții.

Întotdeauna simțise o mare plăcere să se plimbe singur printr-un oraș străin. Îl simțea altfel când mergea cu mâinile îndesate în buzunare, printre rarii trecători care se grăbeau la treburile lor. Îi plăceau porumbeii care coborau din seninul de sticlă, vâjâind din aripi și așezându-se la câțiva pași de el, ciugulind tot timpul ceva. Se entuziasma de vrăbiile gureșe care se scăldau în praf și de pisicile care le pândeau încordate de pe vreun pervaz plin cu mușcate roșii și albe. Provincia rămânea pretutindeni aceeași, chiar dacă locurile se numeau altfel. Până și praful mirosea la fel, chiar dacă nicio gospodină n-ar fi recunoscut asta, în timp ce-și scutura cârpele cu care făceau curățenie.

Strada coti prin spatele unui grup statuar, despre care crezu că-l mai văzuse și în seara precedentă, dar din direcția opusă. Poate că era cel închinat Războiului de la 1877. Știa că de aici fuseseră bombardate căile de comunicații turcești de către armata română, într-o demonstrație de forță, mai înainte ca trupele aflate sub comanda generalului Alexandru Cernat să treacă fluviul și să înceapă marea bătălie de la Plevna. În apropiere de clădirea impunătoare a Pieții de Pește, auzi tropăitul bocancilor unei patrule și intră grăbit în gangul îngust dintre două case cu etaj. Așteptă până ce soldații se îndepărtară, ieși dintre pereții muceziți și porni cu pas grăbit către catedrală.

În biserică era răcoare și liniște. Abia reuși să se strecoare printre babele care stăteau în genunchi în pronaos,

ascultând rugăciunile, închinându-se și lovindu-se cu frunțile de podeaua de piatră. Glasurile împletite ale celor doi preoți cu bărbi lungi, care țineau slujba, răsucind cădelnițele cu tămâie în jurul centrului bisericii, aminteau din când în când de numele sfinților mucenici Adrian și Natalia și a celorlalți 23 de mucenici chinuiți împreună cu ei și care de sabie s-au săvârșit. Înaintă până la cel de-al treilea rând de bănci, se așeză și își aplecă fruntea spre spătarul scaunului din față, prefăcându-se concentrat la rugăciune. Fumul de tămâie era atât de puternic, încât începea să-l amețească. Se gândi că ultima oară când intrase într-o biserică se întâmplase să fie într-una turcească, geamia de la Cernavodă nefiind închisă nici ziua, nici noaptea. Se strecurase cu amicul Iugel, să prindă porumbei, în turnul înalt și zvelt, abia remarcându-l în goană pe imamul așezat pe covorașul de iută, cu ochii pierduți în lumina filtrată de geamul cu vitralii albastre. În mod ciudat, bunicul Eliad nu îl dusese la biserica ortodoxă decât cu ocazia Paștilor și a Crăciunului.

Apoi ușa se deschise încă o dată și printre rândurile de bănci se auzi zgomotul sec al unor pantofi cu talpă tare.

— Ah, domnul Milovan! șopti o voce clară, chiar în stânga lui. Ce ciudat, nu știam că poliția Regatului este drept-credincioasă...

— Nici eu că bancherii din sudul țării sunt buni colaboratori cu Wehrmacht-ul, replică el, fără să ridice capul. Luați loc, domnule Ivănescu, Dumnezeu vă vede oricum, chiar de stați în picioare, chiar de sunteți așezat.

Auzi foșnetul frecării hainelor celuilalt de bancheta de lemn, dar nu întoarse capul. Unul dintre preoți rosti o formulă în limba greacă și celălalt zornăi clopoțeii cădelniței, spunând de mai multe ori „amin".

— Și cată, Doamne-Dumnezeule, la toți aceia care ți-au ridicat numele în slavă și au crezut în tine, mai presus de propriul suflet, cântă din nou preotul.

— Amin... amin... amin... reluă celălalt.

— Amin, murmurară femeile, atingând podelele cu fruntea.

— Înainte de a spune orice, reluă vocea de alături, vreau să te asigur, domnule comisar, că am avut timp să dau telefon acasă și să constat că soția tocmai își pregătea cafeaua. Deci varianta cu arestarea nu reprezintă o strategie viabilă, pentru...

— Nici nu mă așteptam să fie așa. Milovan ridică fruntea și îl privi pe celălalt drept în ochi. Trebuia să scriu ceva pe biletul acela, nu? Cu atât mai mult cu cât el ar fi putut să cadă în mâinile unei patrule. Până ce domnul Heydrich ar fi verificat loialitatea dumneavoastră față de Reich, mi-ar fi rămas suficient timp să încropesc ceva.

— Dar nu a fost să fie așa. Ivănescu clipi și își șterse mustața cu dosul palmei. Așa că va trebui să ai ceva serios de oferit, domnule comisar, ca să nu mă ridic în clipele următoare și să părăsesc lăcașul, dându-te pe mâna germanilor.

O improvizație de geniu. De asta avea nevoie în aceste momente tulburi. Milovan se hotărî să mizeze totul pe o singură carte.

— Te întorci la birou și dai un telefon. La biroul lui Moruzov. Verifici povestea pe care ți-am spus-o. Apoi, dacă se confirmă, îl dai pe următorul. La Palatul Regal. Ceri să vorbești cu mareșalul Urdăreanu și îi vei spune că prințesa Ioana-Maria Magda Falk se află în custodia dumitale, cu acceptul comisarului Milovan. Apoi te rogi ca Majestatea Sa Regele Carol al II-lea să nu îți vrea capul pe butucul politicii naționale.

— Prințesa Ioana-Maria? Habar nu am despre ce este vorba!

— Perfect de acord, rânji bărbatul, ridicând fruntea de pe spătarul de lemn. Dar Regele știe deja că fiica sa bastardă ți-a fost încredințată de aliatul german și vei plăti cu viața ta și cu aceea a membrilor familiei tale orice atingere i se va aduce. Și i se va aduce, dacă nu colaborezi. E ca un blestem, domnule Ivănescu, de care nu poți să scapi pentru că ți-a fost aruncat cu mult înainte de a te naște.

— Chiar nu înțeleg... se bâlbâi bărbatul, iar Milovan ar fi putut să jure că vârfurile mustăților i se lăsaseră în jos.

— Va fi cumplit când vei înțelege, șarjă el și se ridică. Te-a urmărit cineva, domnule Ivănescu?

— Nnu... sau, cel puțin, așa cred.

Tonul vocii era unul șovăitor, departe de cel cu care-l abordase în urmă cu câteva minute. Bărbatul știa, cel puțin, că mâna SSI-ului era mai lungă decât aceea a Gestapoului, pe acest tărâm, ceea ce constituia un avantaj. Minim, dar avantaj.

— Ce vrei de la mine?

— Ce am vrut și cu o seară înainte. Nimic mai mult. Să ajung la bordul unuia dintre cele două vase japoneze. Și, pentru că avem de-a face cu alte condiții, nu mă deranjează să renunț la comision.

Radu Ivănescu își șterse chelia lucioasă cu podul palmei și oftă.

— Și eu cu ce mă aleg din toate astea? se smiorcăi, suflându-și nasul pe podele. Dacă suntem prinși, dumneata s-ar putea să scapi, ținând cont de ce protectori ai deasupra capului, dar pe mine mă vor spânzura, cu siguranță.

— Te vor împușca, rectifică Milovan și răsuci fruntea spre el, lăsându-l să-i vadă zâmbetul triumfător. Spânzurătoarea este acordată numai înalților demnitari germani care-și trădează Führer-ul. Mulțimea obscură, care face exact același lucru, este împușcată. Dar, dacă te vor împușca, se cheamă că îți vor face un bine, în raport cu jupuirea, cu unsul cu catran și cu arderea de viu, la care te vor supune călăii lui Carol. Vecinii tăi vor uita chiar că vei fi existat, de teamă să nu pățească și ei ceva asemănător. Vei fi șters cu totul din istorie, domnule Ivănescu, în ciuda protecției pe care Gestapo-ul se laudă că ți-o poate asigura. Nu uita că zona aceasta nu este în mod oficial recunoscută ca Protectorat, chiar dacă germanii se poartă aici ca la ei acasă. Dar se află, încă, la noi acasă, iar Regele le va reaminti asta, la momentul potrivit.

Bancherul își șterse fruntea cu o batistă mare, cadrilată, cu un monogram auriu la unul din colțuri. Alexandru Milovan nu se îndoia că îl trecuseră toate transpirațiile, cu toată răcoarea din biserică. Cădelnița unuia dintre preoți

împunse aerul în direcția lor, întinzând o dâră de fum albăstriu în urma ei. Celălalt murmură cuvintele unei rugăciuni, care se încheie cu „Kirie eleison". Chiar că, în acea clipă, cu toții aveau nevoie de milă, își spuse el, urmărind mișcările bancherului cu coada ochiului.

De fapt, totul se mișca conform unei ecuații necunoscute a hazardului. Bancherul putea să-i întindă mâna, în semn de supunere, și să-i asculte ordinele. Sau putea să părăsească biserica, să dea un telefon de la birou sau de acasă și să-i pună toată militărimea pe cap. Între ceea ce-și dorea să se întâmple și ceea ce avea să se întâmple exista o linie despărțitoare atât de subțire, încât cel mai adesea era invizibilă. Între trecut și viitor nu există decât legătura cauză-efect, așa încât predictibilitatea timpului ce stă să se transforme în istorie consumată este dată de cât de bine cunoști cauzele ce urmează a genera efectele viitorului, repeta adesea profesorul D.D. Roșca, la cursul său de filozofie. Cunoștea foarte bine și foarte clar teoria, dar aplicabilitatea ei în practică nu se putea realiza în secolul în care trăia.

Radu Ivănescu vârî batista în buzunar și se ridică în picioare. Avea o privire de om care tocmai a văzut moartea trecând pe lângă el, la brat cu viitoarea victimă, remarcă Milovan, neștiind cum să reacționeze.

— Am la mine un permis de liberă trecere, un *furīpasu kyoka*, semnat de căpitanul Ioshiko, de pe nava „Nipon-ho". În el se specifică faptul că am dreptul de a fi însoțit. Probabil că japii s-au gândit la soția mea, pentru o vizită de protocol. Putem urca oricând la bord, până când se va

însera. Te avertizez, însă, că există un protocol și un traseu fix, de la care nu avem voie să ne abatem.

— Știu, răspunse și se ridică la rândul său, cu gesturi stăpânite. De aceea, eu voi rămâne în cabina de protocol, ca să beau o cafea, iar dumneata vei urma traseul oficial, cu ghidul pe care ți-l vor pune la dispoziție. Le vei spune că sunt secretarul dumitale și că am de lucru la niște acte care vor facilita tranzacțiile făcute prin intermediul Băncii Corabia.

În fața bisericii se adunaseră câțiva oameni pentru slujbă, îmbrăcați în haine de duminică. Printre ei, fumând cu țigara ascunsă în podul palmei, Mihăilă părea că se holbează la crucea aurită care se înălța deasupra domului central al bisericii. De fapt, Milovan știa că se uită fix la el și își face calculele cum să se apropie ca să poată vorbi.

— Du-te și caută o birjă, îi porunci bancherului. Te urci în ea și mă aștepți. Îți recomand ca nici măcar să nu te uiți în urmă, ai înțeles?

Bărbatul de alături dădu din cap fără să-l privească. Își puse pălăria cu boruri înguste pe creștetul neted ca-n palmă și plecă. Se strecură prin mulțime, răspunzând absent la saluturile celor care îl recunoșteau.

Milovan ocoli un grup de trei femei care discutau aprins și gesticulau din mâinile în care țineau lumânări subțiri. Se apropie fără grabă de Mihăilă și se opri, căutându-se după o țigară. În timp ce se străduia să o aprindă, îl întrebă, aproape fără să miște buzele:

— Ați fost urmăriți?

— Da. Pescarul se răsuci spre el și scăpără un chibrit. Unul care ne toarnă la friți. Am încercat, dar nu l-am putut pierde pe drum.

— E aici?

— Stă rezemat de zidul bisericii și aruncă firimituri la porumbei.

Milovan privi ca din întâmplare într-acolo. Un bărbat zdrențăros vâra mâna într-o pungă de hârtie, apoi făcea un gest larg de aruncare pe deasupra. Avea părul încâlcit și pungi vinete sub ochi. Tipul clasic de informator, care te-ar vinde pentru o mastică și un pahar de sifon, își spuse, apoi se îndepărtă, făcându-i semn celuilalt să-l urmeze.

— Urcă-te într-o birjă și mergi la biserica din Celei. Te ascunzi pe undeva, pe afară, și mă aștepți să vin. Nu ieși din adăpost decât dacă mă vezi singur.

— Și el? întrebă Mihăilă, arătând cu bărbia spre bărbatul care vârâse punga în buzunar și se uita după ei, ridicându-se în vârful picioarelor.

— Ar fi bine să te urmărească până acolo. Apoi să se plictisească și să plece. Nu contează unde, dar să plece. Poți să faci asta?

— Râzi de mine, coane? Cum să nu pot să merg cu o trăsură? Cât despre prostul ăsta, lasă-l pe mâna mea, îl învârtesc eu, de nu o să mai știe pe ce lume se află. Și, când o să se plictisească să mă caute, o să-și ia bucuros tălpășița, încotro o vedea cu ochii.

Se despărțiră fără să se privească. Milovan ocoli două bătrâne care veneau dinspre centru cu două coșuri mari de răchită la subraț, apoi merse glonț către trăsurica în

care Radu Ivănescu aștepta, cu fața sprijinită în mâini. Sări peste treptele de metal, se așeză alături, pe bancheta tare, de lemn, și îi făcu semn vizitiului să pornească.

— Du-ne în port, îi comandă. Ne lași cât mai aproape de antrepozite.

Brișca se puse în mișcare chiar îl clipa în care mai multe patrule intrară simultan în piața din fața bisericii, împrăștiind mulțimea cu lovituri de baston. Ocoliră un camion cu prelată, având pictată zvastica armatei germane pe ambele copertine, care trase chiar lângă trotuar, iar soldații începură să sară din el la comanda unui căpitan.

— Spuneai că nu te-a urmărit nimeni, domnule Ivănescu.

— Credeam că nu m-a urmărit nimeni.

— Și soldații ăștia?

Ivănescu ridică din umeri, privind cum locul era înconjurat de un lanț de trăgători.

— Jur că nu știu nimic, domnule comisar! Dacă voiam să te dau pe mâna lor, le comunicam unde puteau să te găsească și nu mai veneam la întâlnire. Dar mai înainte îl împușcam pe nemernicul ăla de Mihăilă. Asta trebuie să fie mulțumirea pentru binele pe care i l-am făcut cândva.

— Nu are rost să strici glonțul, îi răspunse, răsucindu-se să vadă ce fac soldații. Nu are decât vina de a-și fi vândut serviciul de ghid unui necunoscut.

Bancherul nu comentă, mulțumindu-se să-și sufle nasul în batista mare, cu monogram. Trăsurica coti pe după o clădire pătrată, cu gard din fier forjat vopsit în verde strălucitor, și biserica împreună cu civilii și soldații dispărură.

— Să presupunem că reușim să urcăm pe navă. Radu Ivănescu se lăsă pe spătar, cu palmele pe genunchi. Vei rămâne într-o cabină, sub supravegherea unui matelot. Cum crezi că vei ajunge să vezi ce te interesează?

— Habar nu am, răspunse cu sinceritate. O să văd cum și ce se poate improviza pe moment. Dar asta deja nu mai e treaba dumitale. Singura grijă pe care urmează să o ai va fi aceea de a-i face să te țină la bord circa 40 de minute.

Bărbatul dădu din cap și nu mai adăugă nimic. Strada lungă și îngustă se termină într-un părculeț semisălbăticit, plin de buruieni și de scaieți. Birjarul se întoarse spre ei și le spuse că portul se găsea dincolo de pâlcul de mesteceni și arini.

— Acolo e linia dealului care s-a prăbușit acum vreo zece ani. Dar e o cărare care coboară pieziș și ajunge în spatele antrepozitelor. Doi franci.

— Ce anume doi franci?

— Atâta face cursa, rânji birjarul, trăgând ușor de frâu.

Plăti, coborâră din cupeu și Milovan îi făcu semn celuilalt către linia copacilor.

Ajunseră aproape în același timp și se adăpostiră după trunchiurile groase. La vreo 20 de metri sub ei, dincolo de gardul de sârmă electrificată, aleile dintre clădirile lungi, cu acoperișuri din olane mâncate de ploi, erau pline de oameni care se deplasau în fugă și de militari care stăteau la intersecții cu armele în cumpănire, în poziție de drepți. Dinspre dane urcau până la ei glasurile ascuțite ale sirenelor, iar pe fluviu, dincolo de insula Păpădia, se zăreau mai multe nave care așteptau la ancoră permisiunea de a

intra în port. Pe una dintre ele, Pius al XII-lea își aranja pesemne hainele de gală, gândindu-se la cel mai bun început pentru primul discurs pe care un papă catolic avea să-l țină într-o țară ortodoxă.

— Cum facem? întrebă în șoaptă Radu Ivănescu, ștergându-și chelia cu batista. Dacă ne văd coborând dealul, ne arestează fără să ne întrebe nimic.

— Știu, spuse comisarul, străduindu-se să zărească vreo posibilitate de a intra în viesparul acela fără a fi remarcați. Cred că cel mai bine ar...

Nu apucă să-și ducă gândul până la capăt. Mai întâi simți arsura în umărul drept, iar urechile i se înfundară din cauza pocnetului prea apropiat al armei. Auzi, ca prin vată, glasul celuilalt înjurând îndepărtat, apoi căzu în genunchi, alunecă într-o parte și închise ochii.

Nu mai fusese împușcat niciodată, își spuse, încercând să nu leșine. Și nici nu împușcase pe nimeni până în acel moment. Așa că nu realiza de ce Heydrich îl alesese pe el pe postul de călău al Sfântului Părinte. Umărul nu îl durea prea tare, dar știa că arsura se va transforma foarte curând în coșmar atunci când endorfinele emise la comanda creierului pentru a contracara șocul se vor fi epuizat. Se simți smucit într-o parte și durerea îl năpădi ca o apă clocotită. Deschise ochii și se holbă la cel de deasupra sa. Elefterie Gregorian Dima îl examina cu curiozitatea unui entomolog care a dat peste o insectă rară.

— Nu trebuia să intri în afacerea asta, domnule comisar, îi spuse, împungându-l cu țeava armei în umăr. Când a aflat cine urma să devină paznicul domnului Președinte,

domnul Sima mi-a cerut în mod expres să te împușc în camera de hotel și să te arunc în Dunăre. Înclin să cred că am greșit când nu i-am executat ordinul, dar am scuza de a fi fost extrem de interesat să aflu cine te-a introdus în joc. Căpitanul a spus întotdeauna că niciun dușman nu trebuie lăsat în urmă, pentru că de la el ni se va trage pieirea. Îți promit o moarte curată și ușoară, dacă ești de acord să-mi spui numele persoanei aflate în spatele dumitale.

— 'Te-n mă-ta! reuși să hârâie și încercă, fără succes, să-l scuipe.

Secretarul întinse arma în direcția bancherului, care se uita nemișcat la ei, cu batista tremurând în mâini.

— Să nu miști, tataie, că altfel vor fi două cadavre în loc de unul, ai priceput?

Reveni spre el și îi puse arma pe stomac.

— Dacă apăs pe trăgaci, vei avea parte de o moarte lentă, dureroasă și chinuitoare. Îți va fi din ce în ce mai sete și, în final, îl vei ruga pe domnul acesta să te strângă de gât sau să-ți zdrobească capul cu o piatră, numai să nu te mai chinuiești. Fii înțelegător, domnule Milovan, și spune-mi ce doresc să aflu. Înjurătura aceea... Flutură din mâna liberă. E ca și când aș fi șters-o cu buretele.

— Eu... – apucă să spună, apoi durerea îi întunecă privirile.

Când deschise ochii din nou, constată că se găsea într-un spațiu răcoros, în semiîntuneric. Zidurile înalte păreau afumate și avu nevoie de câteva clipe până să realizeze că lângă el se aflau alte două persoane.

— Unde mă aflu? gâfâi, simțind pe limbă gustul dulce-sărat al sângelui.

— Acolo de unde ai plecat, răspunse Nicolae Iorga și se aplecă deasupra feței sale, mângâindu-l cu perii moi ai bărbii. În biserica din Celei. Domnul acesta de treabă, care a binevoit să te salveze, te-a adus cu o trăsurică până aici, iar asta i-a luat o bună parte din dimineață. E trecut de ora 13, domnule comisar. Nu am reușit să ajung în port, iar întâlnirea mea cu Sfântul Părinte a fost compromisă. Ți-ai încălcat toate promisiunile: ai întârziat și te-ai întors rănit, deci nu mai poți să-mi asiguri protecția.

— Sunt sigur că domnul Milovan a făcut tot ce i-a stat în putință ca să...

— Domnule Mihăilă, nu îi mai căuta scuze, mai bine i-ai căuta un doctor.

— În timp ce veneam încoace, am lăsat vorbă unui amic, care e asistent veterinar. Sunt sigur că o să ajungă aici în cel mai scurt timp. Până atunci, cel mai bine ar fi să nu-l obosim cu întrebări pe domnul Milovan și să-l lăsăm să se odihnească. I-am spălat și i-am curățat rana, așa că nu o să se infecteze până ce va fi pansat.

— Cum... cum ai reușit...? se bâlbâi și tăcu, nemaiștiind la ce se gândise.

— Să te salvez, coane? Păi mi-ai zis să iau o brișcă și să vin aici, la biserică. Numai că, de data asta, nu te-am ascultat. Mi s-a părut de-a dreptul ciudat cât de repede au aflat frații de prezența dumitale în biserică. Pentru că, în mod clar, pe dumneata te căutau. Domnul Ivănescu nu avusese cum să-i anunțe, fiindcă am fost tot timpul lângă

dumnealui. Așa că am bănuit că a făcut-o cineva care te-a urmărit îndeaproape. Și că, de fapt, scopul lui nu era să fii capturat de armata germană, ci să te determine să fugi și să faci o greșeală. Așa că, în loc de biserică, am plecat în urma voastră și, înainte de părculeț, l-am văzut cum alerga pe Viilor, către voi. Am oprit brișca și i-am spus muscalului să aștepte. Dar deja întârziasem, pentru că am auzit împușcătura mai înainte de a intra printre copaci. M-am repezit ca un berbece spre spatele celui cu arma și ne-am rostogolit în râpă. Dar a reușit să fugă până să mă ridic. Dacă aveam o armă, îl prindeam.

— Dacă ai fi avut o armă, atunci toate patrulele din port ar fi năvălit peste tine, îl atenționă Iorga.

Mihăilă tăcu și își aprinse o țigară. Apoi realiză că se afla într-o biserică, sudui încet, o frecă de tocul încălțării și o puse la loc în pachet. Oftă și ridică din umeri.

— Tare aș fi tras o mahoarcă! Dar, de... la război, ca la război, trebuie să înveți să-ți stăpânești viciile.

— Încă nu e război, mormăi Iorga.

— Nu încă. Vocea lui Mihăilă era foarte sigură. Dar o să fie, domnule, o să fie, cum mă vezi și cum te văd. De ce credeți că friții își doresc cu orice preț un Protectorat aici, la malul Dunării? Pentru că vor să pună Regatul în imposibilitate de a încheia un pact de neagresiune cu rușii. Iar dacă, totuși, Regele se lasă ispitit și semnează unul secret, atunci aici va fi un cap de pod pentru invadarea țării.

— Asta... Alexandru Milovan tuși și scuipă pe podea. Asta discutați... voi... acolo, la... crâșmă? Printre țuici? Scuipă din nou și hârâi din piept. Puneți țara... la cale?

— Suntem... ăăă... un grup, ca să zic așa. Un grup de camarazi, care... De data asta, bărbatul nu mai păru chiar atât de ferm. Am văzut ce le-au făcut friții localnicilor, acolo unde au înființat Protectorate. Alături de orașul stabilit ca bază de operații pentru Wehrmacht, au înființat câte un lagăr de concentrare. Care a funcționat fără oprire de atunci încoace. Gestapo-ul este prima organizație a puterii care s-a instaurat peste tot, iar Heydrich și-a întins imediat deasupra locului aripile negre de înger al morții. Nu vrem ca asta să se întâmple și aici.

Iorga se aplecă înainte, cu ochi scânteietori.

— Să înțeleg că faci parte dintr-un grup organizat, domnule Mihăilă? Că aveți un scop, un plan, o strategie de pus în practică pentru a împiedica instaurarea unui Protectorat la Corabia?

— Poate că n-ar fi trebuit să spun asta, bătu celălalt în retragere.

— Nu există trădători aici, domnule. Dar ceea ce încercați să puneți la cale ar putea să însemne o trădare a intereselor Regatului. Deja fenomenul semnării unui protocol inițial a fost perturbat, chiar dacă din alte cauze. Dacă organizația voastră... e bine să o numesc așa? – intervine și evenimentele o apucă pe o cale... să-i zicem negativă pentru interesele țării, atunci presupun că veți fi vânați din două direcții – și de Gestapo, și de SSI.

Mihăilă tăcu, cu mâinile încrucișate pe piept. În cele din urmă, scoase din nou pachetul de „Regale", trase țigara stinsă și o anină între buze. Milovan îi remarcă tremurul ușor al degetelor.

— Organizația noastră, domnule Președinte Iorga, se numește „Liga Arhanghelilor" și a fost înființată în 1934, la Corabia, de către Gheorghe Clime, unul dintre apropiații lui Corneliu Zelea Codreanu. Încă de la început, regulamentul după care a funcționat aceasta a fost cel al unui cuib legionar, iar scopul pe care l-a urmărit a fost cel exprimat direct de Căpitan, când l-a numit la comandă pe domnul Ivănescu: *Neamul este o entitate care își prelungește viața și dincolo de pământ. Neamurile sunt realități și în lumea cealaltă, nu numai pe lumea aceasta.* Atunci, niciunul dintre noi nu a înțeles prea bine ce a vrut să zică, dar când profesorul Dumitru Tudor a făcut publică lucrarea sa despre podul lui Constantin, lucrurile au început să capete un sens.

— Dumitru Tudor? întrebă Nicolae Iorga, cu glasul încordat. Deputatul acela cu viziuni mistice asupra istoriei neamului?

— Habar n-am. Nu am citit cartea domniei-sale, dar a citit-o domnul Ivănescu. El ne-a cerut să găsim capul de pod de pe malul acesta, așa cum au făcut-o domnii Tocilescu și Polonic, în urmă cu aproape 40 de ani. În peretele său de cărămidă se găsește o ușă care deschide intrarea într-un coridor secret, iar acesta conduce la un izvor minunat, cu ape vindecătoare.

— Apa magică a sfântului Andrei! Nicolae Iorga se ridică dintr-un salt din strană și se apropie de Mihăilă. Lucrurile încep să capete sens, într-adevăr, așa cum ai afirmat dumneata. Deci misiunea „Ligii" era să păstreze taina izvorului?

Alexandru Milovan simțea că umărul începe să i se încingă, ca și cum dedesubtul său ar fi mocnit niște cărbuni aprinși. Gemu și își linse buzele uscate și crăpate. Mihăilă se aplecă deasupra lui și-i potrivi haina sub cap.

— Căpitanul voia ca Regatul să ajungă pe locul ce i-a fost hărăzit de însăși Maica Domnului. Iar minunile pe care aceasta le-a plantat aici să rămână numai ale poporului român. Știa că războiul european urma să izbucnească și că germanii aveau să încerce să descopere intrarea secretă de aici, apoi pe cea din Dobrogea și pe cea de sub Ceahlău. Himmler primise din partea Papei o listă cu ele și voia să deschidă lumea misterelor pentru poporul arian, epurând populațiile locale. Voia să regăsească drumul pierdut către Vechii Zei.

— Vechii Zei, repetă bărbatul, mângâindu-și barba sură. Am crezut că totul nu era decât propagandă politică perversă, menită să reducă puterea bisericii, nu să o excludă complet de pe scena istoriei.

— Himmler a aflat despre planul lui Codreanu și a pus la cale întemnițarea sa, prin intermediul SSI-ului. Domnul Moruzov s-a mișcat repede și eficient. Când ni s-a comunicat despre arestarea sa, deja era prea târziu pentru cuiburile legionare să se miște. Așa că am rămas în umbră și ne-am străduit să împiedicăm planurile friților.

Milovan se văietă atât de tare, încât geamătul său rezonă sub bolta bisericuței, asemenea mugetului unui zeu rănit. Mihăilă îi puse mâna pe frunte.

— A început să ardă deja, iar Văetiș nu a ajuns încă. Pesemne că nemții au închis întreaga circulație în oraș, ca

să pună mâna pe el. Nu știu ce ar trebui să facem. Dacă mai așteptăm mult, dă în septicemie și fără sulfamidă moare în câteva ore.

Iorga se aplecă, la rândul său, și îl privi preț de câteva clipe. Apoi se ridică și își aranjă pălăria pe cap. Merse la ușă și se uită afară, prin spațiul de câțiva centimetri, prin care intra o dungă tăioasă de lumină.

— Știu eu, spuse, într-un târziu, închizând ușa. Dacă povestea voastră legionară este adevărată, pot să vă conduc la locul unde se găsește ruina piciorului de pod construit de bazileul Constantin.

Mihăilă se trase un pas înapoi.

— Știți unde se află piciorul podului!

— Da. Nici nu e prea greu să afli, dacă știi cum să citești textele din arhive. Iorga arătă spre rănitul de pe podea. Te-ai gândit cum o să-l cărăm până acolo?

— Să-l cărăm?! se împotrivi celălalt. Dacă-l mișcăm de aici, îi grăbim pierderea de sânge. Ar trebui să-l așteptăm pe Văetiș.

— Dacă povestea e adevărată, repetă Iorga, atunci acolo vom da peste izvorul cu ape miraculoase, care l-ar putea vindeca. Ceea ce, deocamdată, niciun doctor n-o poate face, nu?

Cei doi bărbați mai discutară o vreme, cu glas scăzut, în timp ce Milovan simțea cum pierde treptat contactul cu realitatea. Interiorul întunecos din jurul său se transforma încet într-o beznă caldă și atrăgătoare, în care voia să se cufunde cu totul. Se simți scuturat de umăr.

— Domnule comisar... te simți în stare să faci câțiva pași? Afară ne așteaptă o cotigă trasă de un măgar. Cât ai fost

leșinat, am vorbit cu baba Smaranda să ne-o aducă. Te întindem pe ea și plecăm. Cât trebuie să mergem până acolo, domnule Președinte?

— Cam un kilometru, spre vest.

— Cred că o să fie suportabil. Hopa, sus, herr Komissar!

Un braț i se strecură pe sub umăr și se ridică în picioare. Gambele îi tremurau, dar cumva reuși să-și mențină echilibrul. Se lăsă greu pe umărul lui Mihăilă și porni spre ușă. Flăcările lumânărilor pâlpâiră și se alungiră într-o parte. Afară, lumina soarelui avea ascuțimea unei lame de cuțit. Se opri în prag și clipi de mai multe ori. Mihăilă îi spuse chiar în ureche că trebuie să coboare treptele și să meargă în spatele clădirii.

— Am vorbit cu bătrâna să tragă căruțul acolo. Norocul nostru că stă chiar alături și că nu a trebuit să treacă cu ea pe la bariera instalată de friți, la capătul străzii.

Coborî treptele, mușcându-și buzele, ca să nu geamă. Iorga o luase înainte, să verifice dacă nu îi urmărește cineva. Dincolo de perdeaua de pomi se zăreau zidurile albe ale caselor. O găină cotcodăcea supărată, într-o arie nevăzută. Milovan simți cum ochi curioși îi urmăreau mișcările din spatele zăplazurilor aplecate.

Ocoliră bisericuța și se oprirră chiar lângă primele cruci ale cimitirului bătrân. O căruță pe două roți, la care era înhămat un măgăruș trist, aștepta într-o parte. O bătrână îmbrăcată în negru, cu o broboadă de aceeași culoare înfășurându-i fața, ținea frâul și alunga mușteie cu o creangă.

Se lăsă ajutat de cei doi, ca să fie întins pe paiele foșnitoare. Umărul îl durea de parcă un cuțit înroșit în foc i s-ar

fi răsucit continuu în rană. Se temea să nu leșine din nou, așa că își concentră atenția asupra respirației. Încet-încet, durerea păru că se diminuează, iar ochii începură să vadă mai clar. Cotiga porni și coroanele pomilor se mișcau pe deasupra lui, rămânând în urmă. Lătratul îndepărtat al unor câini îi atrase atenția pentru câteva clipe, apoi leșină din nou. Îl trezi o mână care îi atinse rana din greșeală, făcându-l să geamă surd.

— Scuze, mormăi vocea lui Mihăilă, credeam că ai adormit.

Se ridică în șezut, ajutat de pescar, apoi se săltă fără vlagă în picioare. Era amețit și totul se învârti o clipă în jurul lui. Întinse brațul și se agăță de gâtul celuilalt. Abia atunci îl văzu pe Nicolae Iorga, care examina cu atenție o parte dintr-un zid de piatră cubică, înalt de aproape doi metri.

— E piciorul podului împăratului Constantin cel Mare, ridicat aici pe la anul 328 după Hristos, spuse el, fără să se întoarcă. Domnul Tocilescu a avut ambiția să facă săpături în această zonă, acum mai bine de 30 de ani, și a determinat că bucata asta de zid a constituit capătul de pe malul românesc al podului. Dacă există un izvor în adâncuri, atunci aici ar trebui să se afle intrarea în subteran.

Mihăilă se apropie de zid și începu să-l pipăie. Apoi se aplecă, luă o piatră colțuroasă și bătu cu ea în cărămizile roșii. Într-un târziu, aruncă piatra și ridică resemnat din umeri.

— Dacă există vreo intrare într-un tunel, precis că nu se găsește aici. De altfel, nici nu văd rostul ascunderii unui tunel într-un picior de pod.

— Dă-mi voie să nu fiu de acord, domnule Mihăilă. Nicolae Iorga îl prinse de braț și îl privi drept în ochi. Avem cel puțin două exemple care contrazic afirmația dumitale: piciorul podului construit de Caesar peste Rin, pons Neronianus, precum și podul din Pergam, în Turcia, au astfel de uși ascunse, care se deschid în tuneluri subterane. Acestea constituie avangarda unei adevărate rețele subterane, folosite pentru retragerea conducătorilor militari și a suitelor lor, în timpul asediilor. Multă vreme s-a crezut că astfel de construcții, care permit accesul la o sursă de apă subterană ar fi o invenție romană, dar la începutul secolului s-a descoperit că asirienii și grecii dețineau asemenea locații subterane. Undeva, între cărămizile acestui picior de pod, ar trebui deci să se afle o intrare în subteranul magic. Este suficient numai să fim inteligenți și să o descoperim. Propun să-l așezăm pe domnul comisar într-o poziție cât mai comodă și să începem să examinăm sistematic locația.

Milovan nu auzi răspunsul celuilalt, dar trebuie să fi fost unul afirmativ, pentru că îl rezemară cu spatele de cărămizile calde, cu suprafața acoperită de mușchi uscat. Își șterse ochii de lacrimi, cu dosul palmei. Durerea era atât de puternică, încât nu găsea nici măcar puterea să mai geamă. Își simțea umărul ca pe un obiect străin, atașat la corpul său cu forța.

— Mai bine mă lăsați aici, murmură, cu ochii închiși.

— Dacă există un izvor magic aici, apele lui te vor vindeca, îi spuse Mihăilă, lângă urechea dreaptă. Ai răbdare, coane, și să sperăm că domnul Iorga nu se înșală.

Nu putea decât să aibă răbdare, altceva nu îi mai rămăsese. Își aminti de senzația de oboseală extremă care îl cuprinsese în dimineața în care îl aștepta pe mareșalul Urdăreanu, pe banca din fața hotelului Pavilionul Central. De dorința sa de a bea o gură de cafea. Și de neputința care-l încercase atunci când îl privise pe Marcel Costache pe când sorbea din cană lichidul fierbinte. Aceeași neputință îl învăluia și acum, când resimțea din nou dorința aproape dureroasă de a bea o gură din lichidul înviorător. Clipi de mai multe ori, străduindu-se fără să reușească să își limpezească privirile și întrebându-se ce se alesese de omul de pază al lui Urdăreanu. În cele din urmă, rămase nemișcat, cu palmele sprijinite pe pământ, urmărindu-le mișcările.

Spiritul pragmatic al pescarului preluase inițiativa și cei doi împărțiseră zidul gros în patru sectoare, fiecare ocupându-se de câte două: Iorga de cele de la nord, iar Mihăilă de cele de la sud. Cu o piatră colțuroasă izbeau în fiecare cărămidă, încercând să determine care dintre ele suna diferit. Dacă mai multe păstrau aceeași sonoritate seacă, era posibil ca în spatele lor să existe un gol. Milovan era însă destul de sceptic, deja loviseră în mai mult de jumătate din cărămizi, fără să obțină vreun rezultat. În cele din urmă, închise ochii și ațipi. Visă că se rostogolea pe panta unui deal și că se lovește cu umărul de trunchiul unui copac și durerea care-l cuprinse se dovedi atât de puternică, încât deschise ochii. Se răsucise în somn și atinsese cu umărul de zid. Cei doi stăteau rezemați de cotigă și vorbeau cu voce scăzută. Soarele se ridicase până

aproape de crugul bolții, iar căldura devenise copleșitoare.

— Nu am descoperit încă nimic, spuse Nicolae Iorga, răsucindu-se spre el. Domnule comisar, te rugăm să ai răbdare și să mai suporți până ce îi vom da de cap. Oricum, în tot orașul nu vom reuși să găsim niciun doctor dispus să te trateze, acum când ești una dintre cele mai căutate persoane din Protectorat.

— Nu am... nu am altă dorință decât să lâncezesc... la soare, șopti și închise ochii din nou.

Dar nu reuși să adoarmă. Auzea, ca prin ceața deasă a unui vis, cum cei doi loveau zidul tot mai aproape de el, apoi cum sunetul izbiturilor se îndepărtă treptat. O ciocârlie cântă în înaltul cerului, acoperind sunetul strident al cosașilor pitiți în iarba aproape uscată. O muscă i se așeză pe obraz și o alungă cu mâna. Mișcarea îl făcu să deschidă ochii. Mihăilă își scutura palmele de praf și se uita la el printre gene.

— N-avem noroc, coane, spuse, văzându-l clipind. Poate că e, totuși, numai o legendă. Analele bisericești nu au pomenit niciodată de vreo vizită a sfântului Andrei pe aceste meleaguri.

— De unde știi dumneata asta? Nicolae Iorga își pieptăna barba cu degetele. Stătea la câțiva pași, în umbra zidului și părea că dorește să se identifice cu ea. Un pescar de Dunăre care să studieze analele bisericii din localitate mi se pare un lucru tot atât de rar ca și un cuib de cuc. Sau poate că nu ești doar un simplu pescar...

— Aș vrea eu, râse celălalt. Tatăl meu a fost cântăreț la strană și și-a dorit ca băiatul lui să ajungă preot. A făcut singurul gest la care s-a priceput: m-a dat pe mâna preotului Arcadie, să mă învețe meserie. Așa am ajuns să citesc toate cele douăsprezece cărți din biblioteca bisericii, ba pe unele am fost nevoit să le recitesc de mai multe ori, însă mare lucru nu s-a lipit de mine. Dovadă că am ajuns pescar, asemenea fratelui mamei. Pescar, dar nu unul de suflete, ca sfântul Petre.

— Ei bine, pescarule, analele ortodoxe locale nu pomenesc, într-adevăr, despre vreo vizită a lui Andrei pe coclaurile acestea. Dar Epifanie Monahul face trimitere la Sucidava, în cel mai vechi calendar al goților dunăreni, scris pe la mijlocul secolului al IX-lea, menționând faptul că Andrei și-a luat ucenicii și a venit până aici, unde s-a îmbarcat pe o corabie bizantină, în drum spre Phrygia Pacatiana, din Laodiceea. În mod clar, trebuie să fi stat o vreme și pe aici. Așa că istoria cu tunelul și apa magică rămâne în picioare.

— Bine, dar atunci unde am putea să mai căutăm? Mihăilă își aprinse o țigară și slobozi un fum către cerul albastru. Dacă a fost pe aici, nu a lăsat niciun semn pentru urmașii lui.

— Cetatea... șopti rănitul și se lăsă pe spate, gemând.

— Ce spui, coane?

— De ce... ar fi construit cei vechi un tunel... pornind de la pod? Podul lui Constantin... a fost construit mult mai târziu decât cetatea. Tunelurile servesc locuitorilor permanenți ai unei localități. Îi apără... de invadatori.

Iorga fluieră a mirare.

— De ce nu m-am gândit la asta? Normal că așa trebuie să fi fost. Locuitorii cetății, romanii din garnizoană și sucii, aveau nevoie să se ascundă și să reziste în fața atacurilor barbare. Ar fi fost peste mână să fugă din cetate până la pod, ca să se ascundă. Repede, domnule, Mihăilă, cetatea se găsește la mai puțin de un kilometru de aici. Putem, încă, să descoperim tunelul la timp. Domnule comisar, crezi că poți să rămâi singur aici un ceas? Te ducem sub coroana unui copac, la umbră, și îți lăsăm ulcica cu apă a babei.

Dădu din cap că da, dar mai mult nu se mai simți în stare. Ce dacă murea la umbra unui copac sau în întunericul umed al unui tunel? Trecerea din viața asta către lumea de apoi trebuie că era pretutindeni la fel. Pe vremea lui Andrei, a bazileului Constantin și Obergruppenführer Reynhard Tristan Heydrich. Cum spunea poetul acela al țărănimii, Coșbuc: *C-o moarte toți suntem datori.*

Se lăsă ridicat în picioare și târât către un pâlc de corcoduși de lângă marginea drumului. Ținea ochii închiși și, pentru prima oară după multă vreme se gândi la necunoscuta sa mamă. Chiar dacă bunicul Eliade nu-i vorbise niciodată despre ea, și-o imagina, pornind de la fotografia veche și îngălbenită descoperită pe fundul unei casete de pe șifonierul din dormitorul acestuia, ca pe o femeie blândă, cu trăsături distinse, cu ochii verzi, ușor încercănați, și cu buzele strânse într-un veșnic surâs trist. Se trezi brusc la realitate atunci când simți cum cineva îi șterge fruntea cu o batistă udă și îi așează degetele pe gura rotundă a ulciorului.

— Ne întoarcem cât putem de repede, îi promise Mihăilă și îi lipi batista de frunte. Să nu-mi faci vreo figură, coane, cât lipsim, mă auzi? Ține-te bine, mai e puțin...

Se ridică și plecă în fugă, să-l ajungă pe savant, care se îndepărtase pe drumul de pământ, cu pași mari.

Stătea culcat pe spate, cu o haină făcută sul sub cap, și privea în adâncurile sinilii de deasupra. Vedea punctele mișcătoare ale uliilor porniți la vânătoare și zvâcnirile scurte ale lăstunilor la numai câțiva metri de sol. Era un cer al naibii de înalt și de frumos, se gândi, străduindu-se să nu ia în seamă umărul prin care îi trecea un fier înroșit. Numai bun de murit sub el.

Capitolul 7
Legiunea și Revoluția

Dunărea curgea departe, licărindu-și valurile în lumina orbitoare, asemenea solzilor unui șarpe uriaș aflat în mișcare. Sunetele ascuțite ale unor sirene îndepărtate păreau că fac parte din fundalul sonor, acoperite de zgomotul strident al cigalelor și cosașilor. Lui Milovan i se părea că acestea se apropiau, în loc să se îndepărteze, cum ar fi fost normal, și se întreba, prostește, dacă asta nu cumva se datora oglinzii apei, care le reflecta în mod ciudat. I se părea că răspunsul este mai important chiar și decât locul spre care se îndrepta cotiga în acea clipă. Mihăilă trase de dârlogi și măgarul ihăi nemulțumit, încetinindu-și înaintarea. Îi simți mâna pe umăr și se strădui să-și întoarcă fruntea spre el.

— Aproape am ajuns, domnule comisar. Se vede deja zidul dinspre vest, cel cu poarta constantiniană. Chiar nu înțeleg cum de nu ne-a trecut prin minte că intrarea ar fi trebuit să se găsească în incinta cetății.

— Unde... era?

— În zid, chiar lângă poarta care dă spre ruinele podului.

Mihăilă mergea pe lângă cotigă, potrivindu-și pașii cu înaintarea sa lentă.

— Am ciocănit cărămizile. Unul de la est, altul de la vest și domnul Președinte a descoperit una care suna diferit. Am scrijelit un semn pe ea, cu o piatră ascuțită, și am început să lovim cărămizile alăturate. Toate sunau a sec. În cele din urmă, am văzut că mortarul care le lega era de fapt pământ roșu, întărit de căldura soarelui. Din acela din care se fac la noi țesturile de copt pâinea, coane. L-am îndepărtat cu un briceag și am scos cărămizile una câte una. Un singur rând, iar în spatele lor am dat peste o ușă din lemn masiv de cedru. Spre norocul nostru, nu era închisă. Am împins-o spre interior și am intrat.

— O încăpere goală și o scară cufundată în întuneric.

— De unde știi, coane?!

Pescarul trase de frâu și măgarul se opri, cuminte. Cotiga se zgâlțâi puțin, făcându-l să geamă de durere.

— Ai văzut intrarea înaintea noastră? Ai mai fost și altădată la Corabia?

Clătină din cap și își duse mâna la bandajul improvizat de la umăr. Degetele i se umplură de sânge.

— În vis, spuse încet, cu buzele crăpate de fierbințeală. Așa trebuia să fie... o încăpere mică... pătrată... și o scară care coboară în „V"-uri, până... până la nivelul cel mai de jos. Putem să pornim? Simt... că nu mai am putere... nici să respir.

Mihăilă lovi frâul de spinarea animalului și cotiga porni din nou.

— Chiar așa este: o sală mică, pătrată, și o scară. N-am coborât decât puțin, pentru că s-a terminat lumânarea. Și pentru că știam că e musai să te aducem acolo cât mai

degrabă. Așa că m-am întors, am luat toate lumânările din biserică, te-am pus în teleguță și am pornit la drum. Domnul Iorga ne așteaptă la intrare.

În fine, drumul îngust coti pe lângă un dâmb și rămășițele unui zid lung, din blocuri de calcar albicios, apărură ca din senin. Milovan se ridică în coate și se uită la turnul de ardezie care se ridica deasupra porții de intrare.

— Cred că și asta am visat, cândva, spuse cu voce răgușită.

— Poate că nu a fost chiar un vis.

Mihăilă trase de unul din hățuri și măgarul porni mai departe. Vara trecea grăbită pe lângă ei, stârnind fuioare de praf, asemenea unei cohorte romane de auxiliari. Dacă își forța puțin imaginația, ar fi putut să vadă catargul unei trireme, cu pânza strânsă sul, așteptând ca sclavii să termine de încărcat sacii în burta corabiei.

— Poate că izvorul acesta a stat ascuns atâtea sute ani, pentru că îl aștepta pe acela care a fost trimis să-l aducă la lumină pentru oameni. Așa cum s-a întâmplat și în vremea lui Andrei.

Clătină din cap, neconvins, apoi se lăsă pe spate, atent să nu se lovească la umăr.

— Nu sunt un mistic, se strâmbă. Și nu cred că o mulțime de forțe nevăzute au stat ascunse aici, ca să păzească locul până când umila mea persoană și-ar fi făcut apariția pe aceste meleaguri.

— Necunoscute sunt căile Domnului, zâmbi enigmatic celălalt și opri căruța lângă trunchiul subțire al unui salcâm.

Legă frâul de copac, apoi îl ajută să coboare și să se așeze pe o piatră lungă și lată, care fusese părăsită chiar lângă intrarea în castru.

— Rămâi aici câteva minute, coane, până ce îl găsesc pe domnul Iorga, ca să mă ajute să te ducem înăuntru. Probabil că e prin cetate, examinând vreo ruină, dar vreau să fiu sigur că nu a mai ajuns și altcineva și bântuie pe aici.

Îi făcu semn din mână să plece și se lăsă pe spate, pe piatra fierbinte. Rana îi zvâcnea ascuțit și durerea căpătase culoarea roșie. Simțea fiecare pulsație până în fundul ochilor și știa că, în orele următoare, întregul trup îi va deveni o suferință fără margini. Izvorul tămăduitor? Nu îi mai rămânea decât să spere. Dar rațiunea, atâta câtă îi mai rămăsese neafectată, îi spunea că nicio apă din lume nu avea puterea să oprească sângerarea și să închidă o rană de glonț. Un spital și un chirurg i-ar fi fost de mai mult folos. În Corabia, însă, singurul spital se afla sub ocupație germană. Iar frații ar fi fost foarte interesați să afle...

Auzi mai întâi tropotul unor pași care alergau și încercă să se ridice în șezut, dar nu reuși. Pocnetul sec al glonțului răsună clar în aerul limpede, iar sunetul pașilor încetă brusc.

— *Hör auf, du Bastard!* răsună o voce poruncitoare, apoi se auzi tropăitul mai multor bocanci și după colțul zidului își făcură apariția patru soldați germani.

Când îl văzură, îndreptară cu toții armele spre el. Caporalul ridică un braț și trupa încremeni.

— *Wer zur Hölle bist du?* întrebă el, dându-și chipiul pe spate.

— *Ein Gesandter vom Himmel, der in die Hölle ging,* răspunse Milovan, în timp ce albastrul siniliu de deasupra începu să se rotească în jurul lui, scufundându-l din nou în întuneric.

Când redeschise ochii, constată că se afla așezat pe un scaun de pânză, alături de o masă pliabilă de metal, pe care odihnea o sticlă burtoasă de coniac Curvoisier și trei căni strălucitoare de metal.

— Oțel Krupp, de cea mai bună calitate, îi spuse o voce cunoscută, venind de undeva din spatele lui. Ca de altfel orice produce măreața industrie a Reich-ului.

Reynhard Tristan Heydrich ieși din umbra turnului și se apropie de masă. Deși era extrem de cald, avea ținuta închisă până la ultimul nasture, iar șapca era așezată exact la un deget deasupra sprâncenelor. Deși nu le vedea, Milovan era sigur că și cizmele de campanie erau lustruite oglindă. Ofițerul își pocni călcâiele și întinse mâna în salutul nazist:

— *Heil Hitler!*

Se mulțumi să privească fără să spună nimic. Soarele îl bătea în plină față și îl zărea pe celălalt ca printr-o ceață strălucitoare. Heydrich coborî brațul, se răsuci pe jumătate și făcu un semn spre colțul zidului.

— Domnule Petrescu, am plăcerea să ți-l prezint din nou pe comisarul Regatului Român, domnul Alexandru Milovan. Înaintează, te rog, revederea aceasta trebuie sărbătorită. Este una a colaborării totale, în beneficiul ambelor state, nu domnule comisar?

Din umbra zidului se desprinse o altă uniformă germană, de locotenent. După șapcă și fireturile de pe piept realiză că era una de infanterie. Se apropie de masă și își pocni călcâiele, la rândul său.

— *Heil Hitler, herr Obergruppenführer!* Domnule comisar...

— Lasă formalitățile, Petrescule. Heydrich se aplecă peste masă, luă sticla și turnă în căni. Serviți-vă, domnilor, avem motive puternice să încălcăm regulamentul militar și să consumăm alcool în timpul serviciului. Vrei să-l ajuți pe domnul comisar, locotenente?

Stelian Petrescu se apropie, luă cele două căni rămase și se apropie de scaun. Îi întinse una și așteptă. Milovan se strâmbă și clătină din cap.

— Hai-hai, domnule comisar, să lăsăm formalitățile! Heydrich rânji și ridică în soare recipientul sclipitor. O gură de alcool, oferită camaraderește, nu se refuză niciodată. În plus, o să te ajute să suporți mai ușor următoarea parte a drumului, nu crezi?

Umărul pulsă, atenționându-l că problema era încă prezentă. O gură de alcool reprezenta un substitut de morfină, la urma-urmei. Întinse mâna și luă cana.

— Pentru ce închinăm? Să zicem că pentru noua alianță a Reich-ului cu Regatul. Pentru sosirea papei la Corabia. Pentru noul Protectorat. Pentru descoperirea arheologică a tunelului roman care atestă documentar faptul că Legiunea a XI Germanica, care l-a construit, este încă posesoarea legală a acestuia.

Heydrich bău cu înghițituri mici, așeză cana pe masă și își tamponă fruntea asudată cu batista. Stelian Petrescu se mulțumi să își înmoaie buzele în alcool și puse cana alături. Milovan îi sorbi conținutul dintr-o singură înghițitură, se înecă, tuși și se lăsă pe spătarul tare, cu ochii pe jumătate închiși.

Va să zică asta era: o alianță prin forță. Carol al II-lea va fi nevoit să înghită gălușca și să accepte semnarea unui act care avea să lipsească țara de câteva sute de hectare și care-i așeza în coastă un ghimpe foarte incomod. Legiunea a XI-a Germanica... Dacă exista dovada că ei construiseră castrul, atunci Reich-ul devenea, în mod oficial, moștenitorul lor, iar pretențiile sale asupra Corabiei căpătau legitimitate istorică. Pesemne că prezența lui Pius al XII-lea fusese solicitată exact pentru acest motiv: în pivnițele Vaticanului trebuie că exista un act cu parafa împăratului Maximian, pe care să fi fost menționat numele legiunii. Era mai mult decât de ajuns pentru ca un dictator ca Hitler să aibă motiv de a racola noi teritorii sub protecția sa.

— Pentru Reich-ul milenar și pentru noile sale provincii! spuse servil Petrescu, pocnind din nou călcâiele. Fie ca prietenia cu Regatul Român să rămână stabilă timp de un mileniu!

Reynhard Heydrich se așeză pe scaun, cu paharul în mână. Fața părea destinsă, aproape jovială, în ciuda culorii cerate. Se uita fix la el și mișca încet lichidul chihlimbariu între pereții cănii.

— După ce vei ajunge la Berlin, îi vei telefona domnului Horia Sima, ca să-i transmiți mulțumirile mele, în le-

gătură cu această informație. A fost exact cum a spus, așa că Reichsführer-ul SS Heinrich Himmler va semna zilele acestea protocolul prin care Germania va recunoaște Garda de Fier drept singura forță politică aptă să guverneze Regatul și îl va determina pe regele vostru să fie de acord cu un guvern legionar condus de domnia-sa.

— Am înțeles, Obergruppenführer!

Milovan simțea cum alcoolul îi încălzea stomacul și i se strecura prin vene, asemenea unui șarpe de mercur. Deschise ochii larg și privi cu atenție împrejur. Erau singuri în pustietatea impunătoare a unor ruine ce vorbeau fără cuvinte despre vremuri demult apuse. Simțul său special de polițist simțea că ceva nu era chiar așa cum ar fi trebuit să fie, dar rațiunea nu reușea să identifice neconcordanța. În fața sa, cei doi soldați se uitau la el parcă așteptând ceva. Alături, masa de metal, sticla de coniac, cănile, iar deasupra cerul albastru spălăcit. Pierderea de sânge îi pusese pe ochi o ceață străvezie, care îndepărta cumva lucrurile de el. În mod clar, gândea mai lent și parcă mai lipsit de substanță. Și totuși, simțul acela special îi spunea că un anumit lucru nu era tocmai în regulă.

Răsuci încet capul de la stânga la dreapta și privi din nou fiecare element al scenei cu maximă atenție. O cetate romană, într-o epocă revolută. Două personaje despre care, în urmă cu nici zece minute, credea că se găseau în alt loc, făcând cu totul altceva. Ce anume nu se potrivea? Și, brusc, mozaicul sfărâmat căpătă sens. Din imagine lipseau Iorga și Mihăescu. Scăpaseră sau erau morți? Pocnetul sec al glonțului îi reveni în amintire cu o acuitate sur-

prinzătoare. Strânse grăbit pleoapele, ca să strivească o lacrimă între ele, mai înainte de a apuca să alunece de-a lungul obrazului. Umărul îi zvâcni, amintindu-i că propria-i existență se grăbea spre limanul final.

— M-a adus cineva până... aici, gâfâi, străduindu-se să nu divulge prea multe informații. Își linse buzele uscate. Ce s-a întâmplat cu el?

Stelian Petrescu îi aruncă o privire scurtă lui Heydrich. Acesta zâmbi șters și dădu din cap.

— Domnul Iorga? A primit ceea ce merita. El e unul dintre principalii prigonitori politici ai Căpitanului, domnule comisar. Moartea acestuia i se datorează, în primul rând.

Făcu un semn cu mâna și de după colțul turnului își făcură apariția doi soldați, târând un cadavru. Îl aduseră până lângă masă, îl lăsară să cadă pe pământ cu capul în jos, apoi luară poziție de drepți.

— *Haben Sie den gesamten Umfang überprüft? Ist noch jemand zwischen den Ruinen versteckt?*

— *Es ist niemand mehr da, Obergruppenführer.* Unul dintre soldați își pocni bocancii și crucea de fier cu frunze de stejar și spade de pe tunică zornăi amenințător. *Möchten Sie die Suche fortsetzen?*

Heydrich se apropie de cadavru și îl împinse cu vârful cizmei, răsturnându-l cu fața în sus. Barba sură a lui Nicolae Iorga era plină de pământ și de fire uscate de iarbă. O pată mare de sânge negru se lățise pe partea stângă a costumului, năclăind papionul și gulerul alb al cămășii. Ochii larg deschiși priveau orbi către înaltul cerului. Pentru o clipă, Milovan se întrebă ce ar mai fi putut să vadă acolo.

— Nu veți mai obține nimic de la Rege, gâfâi, aproape de capătul puterilor. Cine omoară emisarii înseamnă... că refuză... dialogul.

— Am omorât un spion, nu un emisar, domnule Milovan. Nu îmi fac niciun fel de probleme în privința asta, deoarece domnul Iorga era doar o piesă dispensabilă. În realitate, emisarul ești chiar dumneata. Așa că ne vom strădui să rămâi în viață cât mai mult timp. Îți promit că dacă ne vei ajuta să descifrăm în timp util misterul pasajului subteran și ne vei arăta cum să trecem de capcane, un medic german se va îngriji de rana dumitale. De altfel, domnul Himmler și-a exprimat dorința de a te vedea și de a purta un dialog cu dumneata. Dacă vei supraviețui acestei misiuni. Din această perspectivă, te poți considera un oaspete cu statut special al Protectoratului Corabia, cu toate avantajele care derivă de aici.

Își șterse un fir de salivă cu dosul palmei. Soldații se uitau curios la el, încă în poziție de drepți. Poate că se întrebau ce căuta el în acel loc încărcat de istorie sângeroasă. Sau poate că, pur și simplu, se gândeau la cu totul altceva, spre exemplu la ce ar fi făcut într-o zi normală de lucru, când Papa și toți ceilalți nu s-ar fi îngrămădit să urce cu toți pe pasarela danei din port.

— Un oaspete... își linse buzele sărate. Un oaspete care ar fi trebuit să-l împuște... pe Papă. Misiunea aceea... nu mai este de actualitate?

Obergruppenführer-ul făcu un semn din degetele mâinii drepte, concediindu-l pe Stelian Petrescu.

— Deocamdată nu mai este nevoie de serviciile dumitale, domnule locotenent. Te poți prezenta în port, la dana unu, unde este ancorat la stâlp dirijabilul meu personal. Echipajul are ordin să te ducă la Berlin cât mai repede cu putință. Când vei ajunge pe aeroportul „Bavaria", vei primi un plic cu instrucțiuni complete despre ceea ce ai de făcut în capitala Marelui Reich. Un automobil îți va sta la dispoziție pentru 24 de ore. Drum bun!

Petrescu tresări, pe față i se fugăriră câteva sentimente nelămurite, apoi luă poziția de drepți, își pocni călcâiele, se răsuci către poarta costantinopolitană și plecă fără să se uite în urmă. Reynhard Heydrich făcu doi pași spre el și întinse palma.

— Pistolul dumitale, comisare.

— Nu înțeleg, se bâlbîi.

— Am nevoie de pistolul dumitale, ce e așa de greu de înțeles?

Duse mâna sănătoasă și descheie doi nasturi. Durerea era surdă și îl învăluia în transpirație la fiecare mișcare. Degetele dibuiră piedica tocului, o eliberară și reuși, cu o sforțare surdă, să tragă arma afară. Celălalt o luă cu delicatețe, o examină cu un ochi critic, verifică încărcătorul, apoi eliberă piedica.

— Te rog să mă scuzi pentru câteva clipe.

Porni cu pași mari către umbra turnului pătrat și se făcu nevăzut după colț. Cei doi soldați părăsiră poziția de drepți și rânjiră unul la celălalt. Apoi cel mai apropiat se aplecă spre el și spuse, cu o voce îngroșată de tutun:

— *Was glaubst du, wird er mit der Waffe machen?*

Se gândi câteva clipe ce să-i răspundă, apoi două pocnete puternice îi întrerupseră șirul gândurilor. Soldatul îi făcu un semn cu ochiul, apoi se ridică, se întoarse lângă colegul său și comandă:

— *Vorsichtig! Leitender Offizier in der Nähe!*

Își pocniră bocancii, în aceeași cadență, apoi încremeniră din nou în poziție de drepți. Dinspre stânga apăru Heydrich, cu arma îndreptată în jos, și merse direct la masă. Puse pistolul alături de cănile de tablă, luă sticla, îi scoase dopul și bău direct din ea. Râgâi, mai bău o gură, apoi o așeză la loc, luă din nou arma și veni către el.

— Nu e o marcă strălucită, dar își face treaba. Pentru front, însă, nu e prea grozav: are bătaia prea mare și riști să ratezi un inamic aflat la zece metri distanță. Poți să îl pui la loc, domnule comisar. Și să nu te gândești nicio clipă că ai putea să te folosești de el cât timp mă aflu în apropierea dumitale. Mai ții minte, sper, povestea cu lunetiștii.

Reveni la masă, în timp ce Milovan se chinuia să introducă arma în toc.

— Ca să nu existe niciun dubiu: domnul Petrescu și-a trădat comandantul. Domnul Horia Sima va fi înștiințat despre asta, cât și despre faptul că un anumit comisar de poliție al Regatului a dat dovadă de o mare loialitate față de interesele Legiunii și l-a executat, mai înainte ca acesta să aducă și alte prejudicii comandanților săi.

Răsuci sticla pe masă, sub privirile pofticioase ale soldaților-statui.

— Și acum să revenim la întrebarea inițială. Misiunea dumitale, de fapt, nici nu a început. Va trebui să-l împuști

pe Papă, așa cum am stabilit. Deoarece m-ai silit să abandonez o parte a activităților din această dimineață prin acțiunile pe care le-ai întreprins, a fost necesar să-i oferim altceva de făcut Serenisimei Sale Sanctități, așa că în acest moment sfințește primul altar catolic de pe aceste meleaguri. Va fi foarte ocupat până după ora prânzului, deci va fi nevoie să ne grăbim să ducem la bun sfârșit operațiunea pe care am declanșat-o. Adică descoperirea sistemului de tunele construit de romani sub cetate. Și, oricât ar părea de improbabil, găsirea *izvorului magic*, cum atât de poetic a fost numit de domnul Iorga, aici de față.

Se apropie de cadavru și îl privi cu atenție. O muscă mare, verde, zumzăia deja deasupra frunții. Heydrich se îndreptă de spate.

— Aruncați o pătură peste el! comandă. Măcar atâta onoare merită din partea armatei germane, sunt nevoit să recunosc. Cu toate că mă tem că o să avem o mulțime de probleme birocratice, pe care or să ni le facă universitățile din întreaga lume, de la care a primit titluri de doctor honoris causa. Universitarii ăștia nu or să priceapă niciodată cum stă treaba cu pierderile colaterale. Ești gata de acțiune, domnule comisar?

Unul dintre soldați se grăbi să îndeplinească ordinul. Pătura kaki avea o zvastică mare, neagră, pe colțul din dreapta. Ca o cumplită ironie a sorții, omul politic Nicolae Iorga ajunsese să fie acoperit chiar de insemnul împotriva căruia luptase cu toată dăruirea și convingerea sa.

Milovan înfipse mai puternic tocurile încălțărilor în pământul uscat. Se simțea cumplit de singur și de părăsit,

în acest colț uitat de lume și de timp. De undeva, de departe, Dunărea trimitea către ei un miros greu de lintiță putrezită și de mătasea broaștei. Mihăilă nu se vedea nicăieri, viu sau mort. Era posibil să fi scăpat și de data asta? Și, dacă da, cum ar fi putut să-l ajute?

— Comisare!

— Cam... ce ar trebui să fac, herr Obergruppenführer?

— Să intri în subteran și să încerci să-l explorezi. Suntem interesați dacă e curat, adică dacă anticii lui constructori nu au pus capcane și dacă nu există prăbușiri ale tavanului sau pereților. Un fleac, după cum constați. Apoi să ne ajuți să trasăm o schiță a sa.

Ceva nu se lega, realiză el, în timp ce se străduia să respire ritmic și să nu se gândească deloc la rana din umăr. Era de înțeles că așteptaseră ca Iorga să le arate intrarea. De ce nu trimiteau, însă, un pluton înăuntru pentru această treabă și se bizuiau s-o facă un om rănit, care avea să se deplaseze greu, putând chiar să moară din cauza pierderii de sânge și a complicațiilor survenite de pe urma rănii? Ce anume îi ascundea Reinhard Heydrich, călăul polonezilor și acum și al românilor?

— Un fleac, da, aprobă și închise ochii. Căldura soarelui îl făcea să se simtă moleșit, iar alcoolul îi așternea o ceață ușoară peste gânduri. Cu tot respectul, domnule Obergruppenführer... dar nu cred c-o să reușesc... să ajung prea departe. Nu s-ar putea să fiu însoțit măcar... de unul sau doi soldați? În plus, s-ar asigura și că... nu încerc să fug.

— Așa aș fi făcut, cu certitudine. Și nu din considerente neapărat umanitare, poți să fii sigur. Ci pentru că aș fi

dorit să am certitudinea îndeplinirii misiunii. Dar chiar și un înalt demnitar ca mine are superiori, domnule. Știi ce mi-a scris Himmler, cu mâna domniei-sale, renunțând la dactilografă? Îți citez din memorie: „Dragul meu Reynhard, sursa mea de informații din Regat mi-a recomandat insistent ca, după deschiderea tunelului din cetate, cel care îl va explora să fie comisarul Alexandru Milovan. Singur. Abia după revenirea sa, soldații pot să ocupe spațiile subterane și să se apuce de amenajări." Acum înțelegi de ce ai fost așteptat, domnule Milovan? Singur, a subliniat. Așa că nu pot să încalc un ordin direct, indiferent de starea în care te afli. Vei fi ajutat să intri în prima încăpere, apoi va trebui să te descurci.

— Poate că...

— Nu există niciun poate! șuieră Heydrich și amândoi soldații coborâră pistoalele-mitralieră la centură. Știi de ce a ajuns des Dritten Reiches cea mai importantă putere militară de pe pământ? Pentru că nu a pus niciodată în discuție vreun ordin, domnule comisar. Dacă Reichsführerul a socotit necesar să intri singur acolo, așa se va întâmpla, chiar de ar fi să mori înăuntru, iar noi să nu aflăm nimic din ceea ce suntem interesați să aflăm. Și acum, dacă nu mai există nicio problemă de rezolvat, pornește la drum și să terminăm odată!

Făcu un semn soldaților, care-l priveau întrebători.

— Ajutați-l să ajungă la intrare.

Apoi se trânti pe scaun și își umplu cana cu coniac.

Cam asta fusese totul. Soarele continua să strălucească pe bolta sinilie, greierii și cosașii să-și frece elitrele, pro-

ducând bâzâitul acela straniu, dar atât de simpatic, păsările să ciripească ascunse în frunziș, iarba să foșnească, vorbind pe limba ei despre imperii demult ascunse sub colbul timpului. Pesemne că umbrele legionarilor romani îl priveau de pe zidurile înalte ale cetății, încercând să se dumirească dacă iluzia tremurătoare pe care abia o întrevedeau era prieten sau dușman.

Dădu din cap și se străduí să se ridice de pe scaun. Nu reuși. Unul dintre soldați se repezi și îl apucă cu brațul pe sub umăr, ajutându-l să se scoale. Celălalt se apropie din partea cealaltă și își strecură brațul pe sub cel al camaradului său. Porniră încet spre colțul turnului porții.

Îl lăsară în patru labe chiar dincolo de spărtura din zidul de cărămizi. Așa cum îi spusese lui Mihăilă, prin cadrul ușii din cedru de Liban, din care nu mai rămăseseră decât bucăți lungi de lemn, încastrate în zidărie, se vedea forma pătrată a unei încăperi, pe jumătate cuprinsă de întuneric. Soldații se retraseră și le auzi bocancii tropăind pe dalele de piatră, îndepărtându-se.

— *Hey, du kannst mich nicht hier lassen! Hilf mir wenigstens zur Treppe zu kommen!*

Nu îi răspunse nimeni. Așteptă câteva clipe, apoi se târî până în partea umbrită. Când ochii i se obișnuiră cu umbra, văzu cea de-a doua ușă, deschisă la perete, iar dincolo de ea, treptele unei scări de piatră.

Dacă ar fi încercat să se strecoare înapoi, pe ușa de la intrare, în mod sigur nu ar fi reușit să ajungă prea departe, târându-se. Probabil că, după o perioadă de timp, soldații ar fi fost trimiși să-l caute. Sau poate că ar fi folosit câinii-

lupi și l-ar fi depistat imediat. Nu avea rost nici măcar să încerce să se gândească la asta. Singura opțiune validă care îi rămânea era să încerce să coboare treptele. Deși nu înțelegea care era rostul său în această șaradă complicată. Complicată, într-adevăr, dacă privea retrospectiv lucrurile. Abia acum începea să se gândească la întreaga aventură ca la un uriaș și nebunesc plan pus la cale de cineva ca să îl atragă în acel loc. Mai întâi, Urdăreanu... apoi Petrescu... Heydrich, care părea că îl așteptase special pe insula aceea de nisip... Iorga... și din nou Heydrich... Himmler... de ce să fi dorit cu toții ca el să ajungă în subteran?

Existau două variante, decise, în cele din urmă, în timp ce se rezema cu spatele de zidul rece. Sau el înnebunise și ceea ce i se părea realitate era, de fapt, iluzia pe care creierul său o născocea cu febrilitate, în încăperea fortificată a unui spital psihiatric, sau totul era o realitate nebunească, pe care creierul său obișnuit să gândească strict rațional nu reușea să o descifreze și aproape că se pregătea să o rejecteze. În ambele cazuri, nu știa ce fel de cale trebuia să urmeze pentru a scăpa din acea situație fără ieșire.

Se hotărî să meargă înainte și să încerce să coboare scările. Cel puțin, așa evita câinii-lupi și gloanțele destinate dezertorilor. În plus, în tunel era răcoare și asta îl ajuta să rămână conștient. Căută cu mâinile lumânările despre care îi vorbise Mihăilă și descoperi trei chiar în capătul scării. O luă pe cea mai mare, scăpără un chibrit de tocul de la pantof, o aprinse, apoi se ridică în picioare, clătinându-se. În lumina tremurătoare, treptele din cărămidă păreau că valsează și avu tendința de a se așeza în fund, ca

să-și potolească amețeala. Își mușcă buza de jos, făcându-și curaj, și puse piciorul pe prima.

Tunelul părea strâmt, dacă întindea coatele se lovea de ziduri. Coborârea era foarte lină și se întrebă de ce necunoscuții arhitecți proiectaseră trepte și nu o simplă podea descendentă. Înainta greu, oprindu-se la fiecare doi-trei pași și rezemându-se de perete ca să-și tragă răsuflarea. După un timp, care i se păru nesfârșit de lung, ajunse în dreptul unui cot: tunelul se răsucea spre stânga și lumina nu răzbea dincolo de el. Se opri și se lăsă în genunchi. Umărul îl durea violent și, când îl atinse, degetele i se mânjiră cu sânge. Le șterse de podea și încercă să-și stăpânească lacrimile de neputință. Îi era din ce în ce mai limpede că nu avea să răzbească prea departe. Probabil că la cel mult o sută de pași de acolo puterile urmau să-l părăsească și avea să se lungească pe podea, așteptând moartea. Singura speranță era ca lumânarea să nu se consume până ce...

Înghiți în sec. Dacă mergea înainte, murea. Dacă se întorcea, la fel. Măcar tunelul acesta semăna cu un mormânt, deci mai bine continua să înainteze. Se ridică încă o dată și plecă mai departe. După colț, sprijini mâna cu lumânarea de zid și se opri să respire. Simți pe umărul sănătos o atingere ușoară și tresări. Întoarse încet capul. Un călugăr, îmbrăcat în rasă monahală, cu capul acoperit de glugă, stătea lângă el, cu brațele încrucișate deasupra funiei care-i strângea mijlocul. În mâna întinsă spre el ținea un felinar cu flacără roșiatică. Nu reușea să-i vadă decât ochii, care luceau asemenea unor feline nocturne de pradă.

— Vino! îi porunci și pentru o clipă i se păru că recunoaște vocea. Nu avem mult timp la dispoziție.

O luă înainte și, după ce făcu primii pași, unul dintre picioare îi ieși pentru o clipă de sub rasă. În lumina pâlpâitoare a lumânării, Milovan zări o sanda romană, cu talpă groasă și șireturi din piele, legate până sub genunchi.

Înaintară în tăcere câteva minute, iar când respirația îi deveni gâfâitoare, se opri și se sprijini de zid, lipindu-și fruntea transpirată de cărămida umedă. Călugărul reveni și apropie felinarul de fața sa.

— Nu mai e mult, spuse și, din nou, vocea i se păru cunoscută. Rezistă încă puțin și ajungem la izvor.

Clătină din cap și își șterse fruntea cu dosul palmei.

— Nu mă simt... în stare să mai merg până acolo. Cred că... atâta mi-a fost dat... să trăiesc. Cred că...

— Nu există un dat, domnule comisar. Călugărul își apropie capul de al său. O soartă. Un destin. Există numai o istorie care se scrie permanent, înainte și înapoi. Pentru că într-un spațiu circular nu poți să înaintezi decât spre propriul trecut. Viitorul este un trecut care se modifică permanent. Șarpele acela străvechi Ouroboros... care își înghite coada. Șarpele acela este fiecare dintre noi. Înghite-ți îndoielile și neputințele și fă pașii necesari pentru a creiona viitorul. Vei descoperi apoi că, de fapt, l-ai mai trăit. Că înghițirea cozii e doar un simbol care demonstrează că nimic nu e cu adevărat nou. Că până și discuția pe care o purtăm acum este doar o repetiție. Întinde mâna!

Milovan clipi, străduindu-se să înlăture ceața de pe ochi. Nu murise niciodată până atunci. Dar văzuse câțiva

oameni murind. Iar doctorii spuseseră ceva despre o anumită neclaritate care le afectase privirea. Ceața continua să rămână și să îi amintească despre cât de subțire era linia care separa viața de moarte. Cu un gest șovăitor, întinse mâna și așteptă.

Palma celuilalt era rece, dar răcoarea care îi atingea pielea era diferită de aceea generată de *rigor mortis*. Era pur și simplu răceala unei alte lumi, lipsită de atingerea soarelui. A unei lumi dominată numai de stelele nopții. Un fior asemenea celui generat de un curent electric urcă prin corpul său, făcându-l să se cutremure. Reacția de răspuns se dovedi atât de puternică, încât se izbi cu trupul de perete, dar fără să resimtă durere în umărul rănit și nici chiar atingerea respectivă.

— Acum ai destulă putere?

Își simți membrele tremurând, dar fiorul unei energii necunoscute urca în el asemenea fluxului oceanului. Dădu din cap și se desprinse de zid. Călugărul porni din nou înainte, coborând treptele mai repede. Sandalele lipăiau, scoțând un zgomot sec. Lumina felinarului punea un cerc de lumină în jurul lor, protejându-i de tenebrele din jur.

Coridorul coti din nou și, brusc, treptele dispărură. Podeaua de cărămidă continua să înainteze în pantă, ducându-i tot mai adânc în întuneric. De undeva, din tavanul situat la numai câteva palme deasupra capetelor lor, o picătură de apă îi căzu pe față, tăindu-i elanul. Energia aceea străină care-l însuflețise se disipă dintr-odată, lăsându-l aproape stors de vlagă.

— Mai avem numai foarte puțin, îl încurajă călugărul, răsucindu-se și ridicând iar felinarul în direcția lui. Foarte puțin.

— Și acolo? întrebă Milovan, cu voce răgușită. E un loc mai bun... de murit?

— Acolo... nu-ți mai amintești nimic, nu-i așa? Bărbatul în pelerină de șiac negru ridică din umeri. Se întâmplă de fiecare dată. În fine... acolo, vei căpăta răspunsurile pe care le cauți. Deși nu-ți vor folosi la nimic.

Reuși să-și regăsească voința și să îl pornească încă o dată mai departe. După alți câțiva pași, auzi un bolborosit slab. Fiecare clipă care îl ducea mai aproape îl transforma treptat în fâșâit, apoi într-un vâjâit slab. Tunelul se răsuci spre dreapta și, brusc, la numai câțiva pași de ei, văzu peretele care înfunda trecerea. La baza lui, un bazin mare și adânc își tremura undele sub jetul izvorului care țâșnea dintr-o deschizătură cât pumnul.

— Pe vremuri, acolo romanii au fixat o țeavă din bambus. După ce aceasta s-a tocat, bizantinii au montat două olane lungi, dar nici ele n-au rezistat prea mult. De aproape o mie de ani, apa magică țâșnește direct din zid și umple bazinul. Așează-te pe marginea lui, domnule comisar, și lasă-mă să-ți examinez rana.

Făcu așa cum i se ceruse și se sprijini cu spatele de peretele ud. Călugărul se aplecă, îl ajută să-și desfacă haina de pe umăr, apropie felinarul de el și privi cu atenție. În mod ciudat, aerul mirosea a iod și sare. Tuși și scuipă cu sânge.

— Există două posibilități, îi spuse celălalt. Rana se poate vindeca fără glonț în ea sau cu glonț. Tu alegi. Dacă

alegi a doua posibilitate, mai târziu un medic va trebui să te opereze și să-l extragă. Dacă o alegi pe prima...

Ca într-un joc petrecut în vis, își spuse. Situația devenea din ce în ce mai ireală, dar rămânea în continuare sub lanțul unei cauzalități pe care nu o înțelegea.

— Dacă o aleg pe prima... repetă, privindu-și pentru prima oară rana îndeaproape.

— Atunci va trebui să suporți să ți-l extrag eu, acum. Va fi dureros.

Avea alternativă? Își linse buzele. Dacă era un vis, atunci durerea aceea acerbă avea să-l trezească. Dacă era realitate și supraviețuia, urma să aibă parte de o vindecare... miraculoasă?

— Ce trebuie să fac?

— Să iei bucata asta de lemn între dinți și să strângi cât poți. Călugărul îi întinse o bucățică de scândură negeluită. Geme cât vrei, dar încearcă să nu te zbați. Chinul va fi crâncen, dar scurt. Nici măcar nu vei sângera prea tare, ai pierdut deja mult sânge pe drum.

Se numea Alexandru Milovan și era comisar de poliție în Regatul Român. Avea numărul de înregistrare 4816 și activa din anul 1933. Se afla aici într-o misiune sub acoperire, despre care nu avea voie să ofere informații decât mareșalului Palatului.

Când vârful cuțitului tăie carnea umărului, cu precizia unui bisturiu, ajunsese la cea de-a treia repetiție și, în timp ce sfărâma lemnul între dinți, se chinuia să nu abandoneze litania și să păstreze șirul cuvintelor. O pânză roșiatică îi acoperi ochii și, pentru o clipă, crezu că dincolo

de vârful durerii trupul său chinuit ajunsese la un liman al păcii. Oftă și încercă să mai rămână acolo, dar ceva îi atinse conștiința și îl trase cu putere înapoi, aruncându-l pe podeaua de cărămidă, în lumina felinarului și a ciotului de lumânare. Aplecat deasupra lui, călugărul îl pălmuia cu mâna dreaptă, în timp ce cuțitul din mâna cealaltă zvâcnea prin aer, împrăștiind picuri de sânge.

— Rămâi cu mine! îi porunci. De acum încolo urmează vindecarea.

Lăsă cuțitul pe podea și se răsuci spre bazin. Își umplu căușul palmelor cu apă, se întoarse și i-o turnă peste rană. Milovan își lăsă capul pe spate și urlă. Crezuse că drumul cuțitului prin carne reprezintă cea mai puternică durere posibilă. Tocmai aflase că se înșelase, iar lichidul care îi sfârâia pe pielea sfâșiată părea un acid coroziv care se străduia să-i ajungă la oase. Leșină și își reveni de mai multe ori, auzind de fiecare dată, ca prin vis, porunca bărbatului de lângă el:

— Rămâi cu mine!

În cele din urmă se hotărî să îi dea ascultare și rămase cu ochii deschiși.

— Ai reușit! râse celălalt și aruncă restul de apă înapoi în bazin. Ridică-te și reazemă-te de zid. Ai nevoie de câteva clipe de odihnă.

Magie sau nu, rana din umăr se închisese. Țesuturile cele noi erau încă roz deschis, iar pielea părea subțire ca o foaie de pergament. Milovan se întrebă ce s-ar fi întâmplat cu ea dacă apăsa cu degetul mai tare, chiar în mijloc. Se ridică în șezut și se trase în apropierea peretelui. Călugărul se

așeză, la rândul său, de cealaltă parte, rotindu-și mâinile prin aer pentru a le zvânta. Lumânarea își mai întinse flacăra de câteva ori în sus, apoi se stinse cu un sfârâit. Felinarul continua însă să ardă și să lumineze prin întunericul gros, insensibil la umezeala din aer.

— Ca să punem punct unor întrebări nerostite încă...

Călugărul își duse mâna la frunte, apucă marginea glugii grosolane şi o trase pe spate. Inima lui Milovan îşi acceleră bătăile, până când deveniră aproape insuportabile. Bătrânul cu păr alb, legat la spate într-o coadă subțire, cu barba sură, despărțită în două la mijloc...

— Părinte Gamaliel! răsuflă greu şi strânse cu putere marginea bazinului între degete. Își aduse aminte că Urdăreanu îl sfătuise să vorbească tare, așa încât strigă: Habar n-aveam că... La naiba, cum de ați ajuns până aici atât de... repede?

— Altă întrebare mai inteligentă nu te-ai gândit să pui? Părintele îşi şterse barba de umezeală cu dosul palmei. Drumurile țării, dragul meu, pot fi străbătute cu piciorul, cu căruța, cu maşina şi cu dirijabilul. Cu unul precum „Caraiman", călătoria va dura ceva mai puțin de un ceas şi are avantajul unei privelişti unice, ca de pe cel mai înalt munte de la noi.

„Caraiman" era dirijabilul Casei Regale. Milovan înghiți în sec şi pentru o clipă uită de rană şi de durerea care se disipa, asemenea undelor-cercuri pe o apă liniştită. Cine era, cu adevărat, părintele Gamaliel, de reuşise să obțină acordul Regelui de a zbura cu dirijabilul? Adevărat, exista o legătură puternică între el și mareșalul Urdăreanu, dar

de aici și până la obținerea acordului pentru un zbor privat, chiar la momentul solicitării, era cale lungă. Atât de lungă, încât îi era frică să se și gândească la asta.

— Știi, domnule comisar, poți să vorbești normal, nu e nevoie să strigăm unul la altul. Pentru că nu sunt tare de urechi, cum crede Ernest. Sunt doar un om mai meditativ care, la vârsta pe care o are, simte nevoia de a se gândi nițel mai mult la cele auzite. Așa că am născocit această istorie, cu auzul prost, care-mi permite să mai trag de timp. Și acum să înceapă poveștile.

O poveste străveche despre lumi despărțite doar de o peliculă străvezie de timp, la asta se reducea totul. O poveste despre o singură lume inițială, care se sfărâmase, la un moment dat, din cauza unui fenomen catastrofic, într-o infinitate de cioburi, transformate instantaneu în mai multe milioane de lumi. Identice, dar în același timp diferite.

— O oglindă reflectă un obiect din trei dimensiuni în două. Și oferă numai un singur unghi de vedere. Dar dacă spargi oglinda, fiecare ciob va reflecta același obiect din unghiuri puțin diferite. Imaginea obținută va fi mai complexă și mai completă decât reflexia din oglinda inițială, înțelegi, domnule Milovan?

— Nu cred... că am mai auzit vreodată așa ceva.

— Bineînțeles că nu. Părintele Gamaliel zâmbi obosit. Ești doar o simplă călăuză-umbră. O reflexie, asemenea celorlalte de pe fiecare din lumile inițiale.

— Mi se pare că asist la ceva asemănător cu alegoria peșterii a lui Platon. Dumneata, părinte, susții deci că lumea

aceasta, în care ne aflăm acum, acel *horaton* platonician, este cel mai puțin cognoscibilă.

— Platon este doar una dintre aceste călăuze. Gamaliel păru că zâmbește și își trecu dosul palmei peste barbă. Timpul lumilor e alcătuit din cave. Fiecare cavă își materializează propria călăuză.

Călăuzele existau în fiecare lume-ciob. Aveau rolul de a interveni în derularea evenimențialului ori de câte ori fenomenul catastrofic se pregătea să dărâme cursul normal al realității și să impună o dezvoltare care ar fi putut distruge acea lume.

— Pentru că, în mod cu totul straniu, deși sunt o infinitate, distrugerea uneia singure ar împiedica reunirea lor la celălalt capăt al timpului, în acel mozaic identificabil numit Prima Lume. Raiul din care au fost alungați semenii tăi, domnule Milovan. Cursul pe care a apucat-o această lume va conduce, în mod evident, la o catastrofă. Ai ajuns aici pentru a împiedica acest lucru. Călăuzele, domnule comisar, aparțin secolului în care s-au născut. Provin dintr-o linie genetică unică și, cel mai adesea, nu sunt activate în timpul vieții lor foarte lungi. Dar uneori ceva se schimbă și este nevoie ca una dintre ele să ajungă la izvoare.

Se simțea, în mod evident, mai bine. Durerea din umăr persista încă, dar era una vagă, asemănătoare unui reumatism vechi adus la viață de o ploaie de vară. Iar vigoarea se întorcea în el, năvalnică și impetuoasă. Se uită lung la bătrânul îmbrăcat în rasa sărăcăcioasă și, în clipa următoare înțelese de ce îi spusese atât de multe lucruri despre Nicolae Titulescu.

— Domnul Titulescu nu urma să vină la Corabia, nu-i așa?

— De ce-ar fi făcut-o? Fusese expulzat din Regat, cu interdicție regală de a se întoarce. Ar fi putut să o facă, cu sprijinul lui Himmler și al lui Heydrich, dar riscul declanșării unei crize era mult prea mare pentru a fi meritat investiția politică. Dar anunțarea prezenței sale permitea solicitarea unui înlocuitor de către partea română. Unul de care Heydrich avea nevoie pentru că avea cunoștințe istorice solide legate de zonă. Unul care ar fi fost capabil să identifice intrarea în tunel, punând astfel la dispoziția Wehrmacht-ului și, implicit, a sistemului nazist, posibilitatea de a trece dintr-o lume în alta. Posibilitatea de a pune bazele unui Reich extins spre toate dimensiunile cognoscibile.

— Asta... asta e doar o presupunere, nu?

Călugărul își frecă mâinile una de alta.

— Navele nipone din port reprezintă o realitate, domnule Milovan.

— Mă tem că nu înțeleg.

— Cadoul din partea împăratului Japoniei reprezintă, de fapt, o armă. Este ceea ce se numește un tun sonic. O extensie făcută de oamenii de știință japonezi a descoperirilor realizate în acest domeniu al sonicității de către domnul Gogu Constantinescu. După identificarea *trecerii* dintre lumile-ciob, arma ar trebui să distrugă peretele de energie care nu lasă decât izvorul magic să treacă dintr-o lume în alta și să deschidă un portal suficient de mare încât trupele Wehrmacht-ului să poată pătrunde nestin-

gherite în celălalt teritoriu. Himmler a pregătit patru brigăzi speciale de desant, cu care speră să obțină succese fulgerătoare dincolo. Succese care să-i asigure accesul la puterile deținute de cei care trăiesc acolo. Dacă obține ce își dorește, magia va deveni o stare naturală a existenței în această lume.

— Magia?! întrebă uluit. Credeam că e vorba numai despre povești ale unui Ev Mediu târziu.

— O știință care are acces la alte legi poate să pară magie în ochii celor ce nu le cunosc, rosti rar de tot călugărul. Platon spunea că noi nu vedem decât umbra lucrurilor reale. Pentru a ajunge la ele, e nevoie de magie. Așa că poți să numești umbre tot ceea ce ai aflat până acum. Adevărul este că nimeni nu știe prea bine cum funcționează lucrurile astea. Am văzut doar unele efecte, dar nu știm să observăm cauzele și nici să înțelegem cum determină ele apariția efectelor.

Milovan își duse mâna la umăr și apăsă ușor. Nu se întâmplă nimic și nu simți nicio durere. Miracolul apei fermecate funcționase din plin. Alte legi, alte efecte. Se întrebă cum ar fi ca fiecare soldat german să aibă la centură un bidon cu această apă și să toarne peste răni atunci când îl nimereau gloanțele, schijele sau baionetele dușmanului. Ca într-un film hollywoodian cu strigoi și vampiri nemuritori. Îi era frică să se gândească mai departe, la alte puteri magice existente dincolo de peretele de cărămidă. „Ahnenerbe" nu era doar o simplă denumire, ci o organizație extrem de puternică, prin care Himmler spera să poată să-i convingă pe zeii nordici să revină în Pantheonul te-

restru și să-l înlăture pe preamilostivul Iisus de la conducerea unei biserici bicisnice și fără personalitate. O organizație cărora zeii să-i asigure supremația în lumea pământeană. Ce s-ar fi întâmplat pe pământ dacă Wehrmacht-ul devenea paznicul-Cerber al trecerii către altă lume?

Se uită la felinar, străduindu-se să aprecieze timpul petrecut în tunel după cantitatea de petrol consumată. Nu reuși. Putea să fie vorba despre un sfert de ceas sau două ceasuri lungi. Sau, cine știe, poate de o întreagă zi. Era posibil ca afară să se fi făcut deja seară și să fi apărut stelele.

— Și acum?

Părintele Gamaliel se ridică greoi, cu felinarul în mâna dreaptă. Îl întinse în direcția șuvoiului de apă care țâșnea din perete.

— Misiunea mea s-a încheiat. Am venit aici ca să te caut, să te ajut și să-ți ofer povestea. Mai departe trebuie să înveți singur ce ai de făcut. Orice călăuză ajunge să știe asta, deoarece acesta devine scopul existenței sale în lumea în care trăiește – să o protejeze. Dacă aș fi cu adevărat creștin, ar trebui să-ți urez: „Domnul fie cu tine".

— Dar ce ești? întrebă înfiorat.

— Are vreo importanță?

— Atunci... poate îmi spui măcar cine este cu adevărat părintele Gamaliel.

— Are vreo importanță? repetă celălalt, apoi tuși în pumn și așeză din nou felinarul pe podea. Să spunem că sunt cineva care l-a cunoscut pe bunicul tău. Căruia i-a promis, atunci când Alexandru Milovan era prea mic ca să meargă

în picioare, că va veghea asupra lui până când acesta își va duce la împlinire destinul pentru care i s-a permis să se nască pe această lume. Destinul tău, comisare, te va conduce înapoi, pe acest coridor, către lumina zilei de afară. Al meu, către întunericul din față. A sosit vremea să ne luăm rămas bun.

Ridică mâna și făcu un semn de rămas bun.

— Părinte Gamaliel!

Călugărul ocoli bazinul și pătrunse în întunericul de dincolo de cercul de lumină galbenă al felinarului. După câteva clipe, sunetul pașilor se suprapuse peste cel al firului de apă care țâșnea din zid. Ce vrusese să spună, oare, cu acel „întuneric din față"? Și ce religie servea, dacă ea îl adusese aici, la o trecere către o lume dintr-o altă dimensiune?

În cele din urmă, se ridică, la rândul său, apucă felinarul de toartă și o porni pe lângă marginea căușului de piatră în care clipocea apa. Nu știu în cât timp străbătuse tunelul, dar când ajunse, în sfârșit, în încăperea pătrată de la intrare gâfâia și își simțea picioarele moi. Și, Doamne, cât ar mai fi băut o ceașcă de cafea!

Se opri, lăsă felinarul lângă un perete și se uită dincolo de borta făcută în cărămizile piciorului porții. Nu se zărea nicio mișcare în pulberea de aur a soarelui. Scoase capul cu fereală și aruncă o privire grăbită dincolo de muchia zidului.

La câțiva pași de măsuța de metal erau lungiți unul lângă altul, cu mâinile pe piept peste o cruce de lemn, cei patru soldați germani. Aveau gâturile tăiate și deasupra rănilor

zburau deja muște mari, verzi, bâzâind gros. Pistoalele-mitralieră și o cravașă cu mânerul îmbrăcat în argint înnegrit de vreme se aflau pe masă, de o parte și de alta a sticlei de coniac. Pe scaunul pe care până atunci stătuse Obergruppenführer-ul era așezat un bărbat cu față energică și ochi întunecați. Părul des era tăiat scurt la ceafă și era pieptănat pe spate, în manieră eminesciană. Un nas drept, roman, și o pereche de buze subțiri, strânse într-un zâmbet agresiv, trasau figura unui om obișnuit să comande fără să permită contrazicerea. Era îmbrăcat într-o ie cu flori roșii și albastre și mâneci largi, care-i lăsau brațele dezgolite până la coate. Își ținea palmele împreunate în față, ca și cum s-ar fi rugat. Dar Milovan știa deja că nu făcea asta. Nu te rugai lui Iisus preamilostivul după ce numai cu puțin timp în urmă ai dat ordin să fie uciși patru oameni. Posibil cinci, se corectă, dacă îl lua în calcul și pe invizibilul Heydrich.

De la masă, bărbatul îi făcu semn cu degetul arătător să se apropie. Pentru o clipă, se gândi să se întoarcă în liniștea tunelului, dar ceva îi spunea că avea să fie urmărit. În principiu, nimeni nu părea să știe despre existența izvorului magic, ci doar despre o deschidere spre altă lume. De ce să le fi dat ocazia să afle?

Ieși din încăperea strâmtă, strecurându-se prin gaura desfăcută de Iorga și de Mihăilă. Aerul era atât de fierbinte, încât trebui să clipească de mai multe ori ca să alunge lacrimile.

— Apropie-te, domnule comisar, nimeni nu-ți dorește răul.

Avea o voce puternică, dar plăcută. Un timbru care știa să capteze atenția. Vocea cuiva obișnuit să vorbească maselor. Îl cunoștea de undeva? se întrebă, în timp ce se îndrepta spre masă.

— Este superfluu să te invit să iei loc? Știu că asta a făcut și predecesorul meu. Pentru că, de fapt, scaunul acela ți-a fost destinat încă înainte de venirea mea.

Se așeză cu precauție și așteptă în tăcere. De fapt, nu ar fi știut ce să spună. Mai mult, dacă celălalt știa despre rana lui, nu ar fi fost bine să îi dezvăluie taine care se cereau păstrate.

— Mă numesc Corneliu Zelea. În politică sunt cunoscut și cu apelativul de Codreanu. Mă bucur să facem cunoștință, domnule Milovan. Și ca să terminăm încă de la început cu uimirile, cel care m-a chemat mi-a spus și numele dumitale și ce faci aici. Domnul Mihăilă este șef de cuib legionar pe zona Corabiei. Se va întoarce, până ce vom fi schimbat primele cuvinte de salut, ca niște oameni politicoși și mondeni ce suntem.

Corneliu Zelea Codreanu! Nu știu dacă să se mire sau să lase lucrurile să curgă de la sine. Se foi pe scaun și aruncă o privire scurtă spre sticla de „Curvoisier".

— Dacă dorești, poți să te servești, îl pofti celălalt, scrutându-l pe sub sprâncene. Nu obișnuiesc să beau din băuturile dușmanilor.

— Ale dușmanilor?! se arătă surprins Milovan, trăgând sticla spre el. Credeam că Legiunea are un pact politic cu Partidul Nazist.

Cei care puseseră armele pe masă aruncaseră cănile de metal pe iarba uscată de la picioare. Se gândi să se aplece și să ia una, dar renunță. Apucă sticla de gât, îi scoase dopul și trase o dușcă. Alcoolul îi turnă un foc viu în stomac, apoi îl simți răspândindu-se prin corp.

— Nu, nu un pact, domnule. Mai degrabă o înțelegere, care a expirat de curând. Mai exact, chiar în momentul în care domnul Heydrich a venit la Corabia și a transformat-o în Protectorat.

— Tot nu văd legătura.

— Tot ce se găsește pe teritoriul Protectoratului aparține *sine qua non* Marelui Reich. Totul. De la segmentul de fluviu care înconjoară orașul și până la cetatea Sucidava, între zidurile căreia ne aflăm noi acum. Tot ce este deasupra pământului și sub scoarța lui.

— Sub scoarța lui... repetă, încercând să pară surprins.

— Ne mai jucăm mult? Zelea Codreanu își trecu degetele prin păr, apoi își împreună mâinile în dreptul feței. Mă refer la tunel și la izvorul cu apă magică. Ai fost acolo. Ți s-a permis să-l vezi. Mai mult, ți s-a permis vindecarea rănii. Izvorul acela, dar și celelalte minuni din lumea de dincolo de el, sunt ale poporului român. Douăsprezece izvoare magice, douăsprezece *porți* spre alte lumi, care au fost promise românilor. Nimeni nu are dreptul să atenteze la ele. Nici măcar dacă dispune de forță militară nemăsurată. Pentru că nu puterea comandă în această lume, ci credința. Acestui popor, domnule Milovan, nu i se poate lua nimic din ceea ce are și trecătorii stăpâni ai lumii din toate timpurile au aflat pe pielea lor ce înseamnă asta. Aveam un

mare poet, în secolul trecut, care descria foarte limpede situația: „Și nu voi ca să mă laud, nici nu voi să te-nspăimânt,/ Cum veniră se făcură toți o apă și-un pământ."

Și când rosti ultimul vers fața i se acoperi de sudoare, iar ochii îi luceau asemenea feștilei unui felinar în întunericul hrubelor. Pumnii i se strânseseră, iar unghiile i se înfipseseră în pielea palmelor. Încă puțin și acolo ar fi apărut picături de sânge.

Omul acesta chiar credea în declarațiile pe care le făcea, realiză Milovan în timp ce muta armele într-o parte, să așeze sticla de coniac. Puterea care-l făcuse să miște mase mari de oameni nu venea dintr-o știință politicianistă, ci din interiorul credinței lui în valoarea neamului din care făcea parte. O credință absolută, fanatică, ce-l împingea la gesturi absurde și la crimă. Nimic, dar absolut nimic, păreau să spună ochii lui strălucitori, nu are vreo valoare în comparație cu etnicul. Singurul adevăr care durează în eternitate.

În mod ciudat, toată lumea care intra în contact cu el părea să știe mai multe decât el, cu privire la ceea ce avea de făcut. La ceea ce deja făcuse. Se lăsă încet cu coatele pe masă și privi lung la bărbatul îmbrăcat în ie.

— Are vreun rost să vă întreb ce s-a întâmplat cu Obergruppenführer-ul?

— Legiunea l-a declarat pe Reynhard Tristan Heydric criminal de război, pentru toate crimele comise în Protectoratele pe care le-a înființat. L-a judecat și l-a condamnat la spânzurătoare. În clipa asta se găsește legat fedeleș în automobilul Casei Regale, în drum spre București, unde va fi executată sentința, în piața Palatului.

— Din punct de vedere politic, asta e sinucidere, domnule Codreanu. Știți bine că Wehrmacht-ul nu va da nici măcar un singur pas înapoi și va recuceri Corabia, dacă legionarii au pus deja mâna pe ea. Sunt curios cum ați făcut-o, deoarece eu unul nu am auzit nici măcar un foc de armă.

Pentru prima dată de când se studiau, Zelea Codreanu zâmbi.

— Nimeni nu vrea să fie considerat complice la moartea unui comandant de talia lui Heydrich. Se știe cu ce violență a răspuns SS-ul la încercarea nereușită de asasinat de la Praga, când au exterminat întreaga populație civilă din Lidice și din Lezaky. Dacă măcar îți este menționat numele alături de al său, moartea în chinuri îngrozitoare va fi cea mai măruntă dintre problemele tale. Așa că, atunci când l-au văzut prizonier, încătușat și cu arma la tâmplă, germanii au depus armele și s-au predat în liniște.

— Da, dar Reich-ul va trimite trupe de represiune care nu se vor mulțumi doar să recucerească zona.

Zâmbetul lui Zelea Codreanu se lăți, devenind un rânjet sinistru.

— Îi vom aștepta cu brațele deschise, domnule.

Și, pentru a da o mai mare greutate vorbelor, își întinse brațele, părând că vrea să îmbrățișeze aerul.

— Să aibă Legiunea atâția oameni încât să fie în stare să susțină o luptă de la egal la egal cu armata germană?

— Nici nu ne trece prin minte să angajăm Legiunea într-un astfel de război. Odată cu ocuparea Protectoratului, am preluat și portul, domnule Milovan. Portul în care

se află trase la ancoră două nave japoneze, pe care domnia-ta intenționai să le vizitezi noaptea trecută.

— Le-aș vizita chiar și acum, mormăi, înțelegând că se apropia de unul dintre **adevăruri**. Sunt convins că nu aduc simple daruri, ca de la monarh la monarh.

— În ultimul an și jumătate, japii au dezvoltat o armă formidabilă, funcționând pe principiul sonicității, prezentat de un domn, Gogu Constantinescu, în fața Academiei din Londra. O armă care folosește o anumită frecvență a sunetului, ca să treacă de pragul care ține materia agregată în formele pe care le cunoaștem noi acum. La solicitarea lui Heydrich, Himmler a cerut în mod expres o astfel de armă pentru o demonstrație, la Corabia. Dacă arma funcționa în parametrii cu care se lăudau gălbejiții, atunci Wehrmacht-ul ar fi fost dispus la o alianță militară de durată.

— Și ce-ar fi vrut să dezagrege cu ea?

— Tehnic, zidul de cărămidă care lasă izvorul să ajungă în subteran. În realitate, Heydrich a fost convins că arma aceasta va sparge bariera care separă lumea aceasta de lumea alternativă de dincolo. Și acum să nu-mi spui că nu ai auzit de lumile alternative, deoarece amândoi am avut parte de sfaturile părintelui Gamaliel.

Milovan tuși, iar umărul îi zvâcni slab, părând că redeșteaptă o durere ascunsă. Dar nu o făcu. Ridică mâna și îl pipăi. Nu simți nimic nelalocul său.

— Mi se pare imposibil... începu, apoi tăcu preț de câteva clipe, meditând.

— Ce anume?

Glasul lui Codreanu părea de-a dreptul șarmant. De parcă s-ar fi aflat la o agapă și ar fi flirtat cu o domnișoară.

— Cum ar fi putut Căpitanul Legiunii să știe atât de multe lucruri despre mișcările unui lider mai mult decât important al Reich-ului? Bănuiesc că Abwehr-ul a avut tot timpul din lume să împrăștie informații false despre operațiunile armatei.

— Nimeni nu se află mai presus de judecata lui Dumnezeu, oricât de mare i-ar fi puterea vremelnică. Istoria ne arată mereu astfel de lucruri.

Zelea Codreanu se căută prin buzunare și scoase o tabacheră de argint, cu un cap de vultur gravat pe ambele fețe. O împinse spre el și îi făcu semn cu bărbia să se servească. Apoi scoase o brichetă rusească, vopsită în roșu, cu secerea și ciocanul imprimate cu galben pe mijloc. O aprinse, pufăi de mai multe ori, apoi i-o întinse lui Milovan. După câteva fumuri, acesta i-o înapoie.

— Ceka sovietică ne-a pus în legătură cu amiralul Canaris, care dorea să-l elimine pe Heydrich de pe scena politică germană, considerându-l un măcelar care face de rușine civilizatul popor german. În schimbul a două milioane de mărci, Legiunea a acceptat să-l execute pe *arhanghelul răului.*

— Regele nu va fi niciodată de acord, clătină el din cap și tuși din nou. Acest asasinat (Heydrich nu a fost judecat de către niciun tribunal militar sau civil din Europa) va pune Regatul pe harta militară a Germaniei și, în mai puțin de trei luni vom deveni zonă-economat pentru Reich.

— Nu ai auzit nimic, nu-i așa?! Bărbatul în ie colorată fluieră prelung, mimând surpriza. Aproape puteam să pun pariu că nemții vor afișa asta pe toate gardurile. A început revoluția, mon cher. Iar Carol al II-lea a fost arestat, până când un tribunal românesc va stabili cât de vinovat este pentru situația actuală a țării. Parlamentul a fost dizolvat și majoritatea membrilor arestați, la rândul lor. Regina Mamă a fugit în Portugalia, cu trenul regal, iar majoritatea servitorilor Palatului s-au predat forțelor legionare. Garda de Fier a instituit Statul Național Legionar și a instaurat legea marțială pe tot teritoriul fostului Regat.

Căpitanul Zelea Codreanu făcu un gest cu țigara prin aer și fumul se învolbură.

— Poți să te arăți, acum, Mihăilă. Sunt convins că domnul comisar va dori să-ți adreseze o mulțime de întrebări. Pe mine va trebui să mă scuzați, domnilor, dar până spre seară va trebui să supraveghez asamblarea armei sonice, precum și primul test de probă, care să ne demonstreze că este funcțională. S-ar putea ca fostul aliat german să dorească să trimită împotriva noastră o parte din trupele staționate pe teritoriul sârbesc.

Se ridică în picioare și își aranjă hainele, cu gesturi precise, în timp ce Mihăilă ieșea de după colțul turnului de pază, însoțit de alți doi bărbați, îmbrăcați în cămăși verzi, cu diagonală din piele neagră, și cu pistoale în tocul de la șold. Vorbeau în șoaptă, de parcă se temeau să nu-și deranjeze șeful.

— Mihăilă, sper că toți oamenii Cuibului asigură perimetrul cetății la ora asta.

Cel interpelat se opri la doi pași de Căpitan și dădu din cap.

— Da, domnule.

— Și prostul acela de Heydrich?

— Probabil că peste trei ceasuri ajunge la București. Cuibul de la Roșiori a confirmat trecerea mașinilor.

Codreanu morfoli filtrul țigării între buze, apoi o scoase, se uită atent la ea și o aruncă departe, către zidurile năruite.

— În regulă. Îl iei pe domnul comisar și urcați la bordul trenului regal. Sau cum ar trebui să-i spun de-acum înainte? Trenul poporului?

Dădu din mână, a lehamite.

— Nu are importanță. Acum, că revoluția s-a încheiat, iar aliatul bolșevic e gata să intre în Basarabia și în Bucovina, cred că va trebui să ne ocupăm mai mult de politică și de bunul mers al războiului care stă să înceapă. Îl duci la București și îl predai la sediul Poliției. Să facă cei de acolo ce trebuie cu domnia-sa, așa cum ne-a fost înțelegerea. Domnilor!

Luă de pe masă cravașa, o ridică în semn de salut și porni cu pași rari spre Poarta Constantiniană. În drum, ocoli cu grijă cadavrele soldaților, alungând cu cravașa muștele care începuseră să bâzâie pe deasupra.

Undeva, dinspre fluviu, urcă până la ei bâzâitul puternic al motorului unei șalupe și, câteva clipe mai târziu, se auzi bubuitul unui tun. O singură salvă, care părea să salute cerul, apa, pământul copt de soare și războiul al cărui început tocmai fusese anunțat. Milovan întinse mâna spre sticlă, îi trase dopul și bău un gât prelung din alcoolul vag

parfumat. Războiul lui se terminase, deși nici chiar în acel moment nu știa ce căuta el în toată povestea asta complicată, în care oameni de care abia auzise, pe care de-abia îi zărise fluturând de pe vreun zid din afișele prost lipite, intraseră într-o horă nebunească, transformându-l într-un pion orb și surd.

Chiar înainte de a se ridica de pe scaun, își aminti de proverbul sicilian, pe care Mafia îl scria pe zidurile caselor celor considerați trădători: „Cine-i orb, surd și tace trăiește o mie de ani în pace".

Capitolul 8
Șarpele Ouroboros, paznic-de-timp

Ex-regele Carol al II-lea din Casa de Hohenzollern-Singmaringen se afla închis în Foișorul de Foc, în Camera Gărzarilor, la 24 de metri deasupra pământului. De aceea, când se apropia de fereastra largă ce se deschidea către partea de vest a Bucureștilor și privea pe deasupra acoperișurilor roșii de olane sau din tablă cenușie i se părea că și-ar putea lua zborul asemenea unui condor uriaș. Pentru că asta își închipuia fosta Majestate că este, un condor privat de munții și de aripile sale. Apoi se răsucea pe călcâie și începea să măsoare iar încăperea în lung și în lat, gândindu-se mereu la evenimentele din dimineața în care legionarii împușcaseră gărzile Palatului, în urma unui asalt bine pus la punct, și dăduseră buzna în salonul unde-și lua micul dejun, alături de servitorul său cel mai devotat, Walther Gunther.

Cel puțin acesta era portretul creionat de gazetarul Stelian Popescu pe primele două pagini ale „Universului". Nimeni nu știa dacă acesta chiar reușise să mituiască pe cei doisprezece legionari care asigurau paza turnului, ca să i se permită accesul pentru câteva minute la vizeta din ușa groasă de stejar, sau acesta doar își imaginase eveni-

mentul. Alexandru Milovan înclina spre cea de-a doua presupunere. Cafeaua, de care nu se atinsese, se răcise demult în ceașcă, semn că bărbatul fusese cufundat adânc în lectură.

Un tramvai trecu foarte aproape de mesele terasei, făcând să zăngănească paharele și să tremure cafeaua în cești. Un detașament de gardiști, format numai din adolescenți îmbrăcați în cămașă verde, pantaloni scurți și șosete negre, lungi până la genunchi, trecea în pas de defilare, cu lopețile pe umeri, stârnind praful și câinii vagabonzi, care-i lătrau fără vlagă, ascunși în umbra vreunui gang.

Se afla în Capitală de aproape o săptămână și nu găsea nimic de făcut. Când mersese la sediu, să ceară o audiență la comandant pentru a depune raportul misiunii, i se spusese că acesta fusese demis, iar postul era încă neocupat. La masa din biroul pe care o ocupa împreună cu Ivan Sohodol și Mircea Olteanu domnea aceeași ordine pe care o lăsa printre efectele personale înainte de a pleca undeva. Singurul lucru în plus era o cerere de concediu, pusă la vedere, aprobată, semnată și parafată.

Așa că părăsise clădirea de peste drum de Banca Națională hotărât să plece câteva zile la Cernavodă, să tragă la casa bunicului Eliad și să uite pentru o vreme de nebunia din jur. O săptămână petrecută cu lotca și două undițe prin japșe, prinzând babușcă și privind la rațele sălbatice, viu colorate, cum se scufundă după plevușcă.

Nu apucase însă să-și strângă mâna de boarfe în geamantănașul din piele de porc, că soneria îl chemase la ușă: un curier militar îi înmânase un plic și îl pusese să sem-

neze de primire. Era o hârtie fără antet, semnată de locotenent-colonel Vasile Goiceanu, șeful Poliției Militare din București, prin care era consemnat să stea în Capitală și să aștepte ordinul pentru o nouă misiune. Iar jos de tot, într-un codicil, i se ordona să se prezinte zilnic, între orele 10 și 13, la terasa „Vivandierele Parisului", colț cu strada Elefteriei, lângă Spitalul Colțea, și să aștepte un contact. Deși nu era angajat al Poliției Militare, auzise deja câteva zvonuri, conform cărora Poliția Civilă avea să ajungă în curând în subordinea acesteia. Singurul lucru de care se mira era cum de aflase Goiceanu de existența sa. În cele din urmă, renunțase la întrebări, desfăcuse geamantanul și pusese hainele la loc în dulap.

La terasă venea de patru zile și nu se întâmplase încă nimic. Se așeza la masă, punea „Universul" pe mijlocul ei, comanda o cafea și începea să privească la spectacolul străzii. După un timp, plictisit, se apuca de citit. Până ce sosea timpul să plece, termina de lecturat mai mult de jumătate din cele 48 de pagini și se ridica de la masă încă și mai confuz decât venise. Părea că toate lucrurile mergeau brambura după arestarea Regelui și alungarea Camarilei de la putere. Capitala era plină de detașamente legionare, de steaguri cu simbolul Gărzii, de portrete ale Căpitanului și ale principalilor șefi de Cuiburi. Brusc, alimentele se scumpiseră, iar o parte din ele se raționalizaseră. Piața Palatului se transformase în loc de execuții publice, fusese ridicat un eșafod impresionant și o spânzurătoare, despre care se spunea că putea fi văzută tocmai din Ferentari. În fiecare zi erau agățate în șireang patru-cinci persoane, în

special foști miniștri, lideri ai partidelor tradiționale, judecători, foști generali ai armatei și chiar demnitari străini. La primele execuții, piața se umpluse de lume, spectacolul era inedit, nimeni nu mai fusese spânzurat în public în Regat de aproape un secol. Treptat, însă, frica învinsese și singurii spectatori care rămăseseră fideli acțiunii represive legionare erau elevii de liceu, aduși cu clasa și însoțiți de directorul școlii pentru a se îmbiba de moralitatea momentului.

Milovan nu trecuse niciodată nici măcar prin apropiere, dar aflase exact momentul spânzurării lui Heydrich și vărsase câteva picături de coniac pe pavajul terasei. Oricum ar fi privit lucrurile Garda de Fier, o ucidere fără judecată legală rămânea o crimă. Nu pedepsești un criminal (iar *călăul polonezilor* fusese unul dintre cei mai sângeroși din istoria recentă) spânzurându-l, pur și simplu. În privința asta, normele interne ale poliției erau clare și ușor de înțeles: ucigașul trebuie prins viu și predat justiției pentru a i se stabili corect vinovăția, pentru a putea să se apere și, mai ales, în cazul sentinței capitale, pentru a revela cetățenilor faptul că nimeni nu este mai presus de lege.

Lăsă ziarul deoparte și duse ceașca la buze. Lichidul negru se răcise, dar aroma încă se mai simțea. Bău o gură, o savură și așeză ceașca în farfurioară. Din pragul ușii, țalul privea atent la gesturile celor câțiva meseni, gata să alerge pentru o comandă. Îi făcu semn și ceru un coniac mic. Avea de așteptat mai mult de o oră și jumătate, așa că își putea permite luxul, cu atât mai mult cu cât încasase și banii pentru concediul nesolicitat.

Reynhard Heydrich se lăsase urcat pe eșafod fără să se împotrivească, dar și fără să spună ceva. Gazetarul care fusese trimis la execuție scria că în ochii lui nu era decât un hău nesfârșit, din care lipseau stelele. Dincolo de figura de stil, Milovan înțelesese exact ce voise să transmită acesta. Și el văzuse hăul acela, la numai câteva palme de fața lui. Și nu-i plăcuse deloc. Obergruppenführer-ul fusese un ucigaș perfect, fără sentimente și cu o conștiință lipsită de cele mai elementare principii ale eticii umane. Un animal de pradă de pe altă planetă, ajuns întâmplător pe pământ. Milovan se îndoia însă că gardiștii procedaseră corect în privința lui, chiar dacă motivaseră cu fiecare prilej că acesta fusese condamnat la moarte pentru uciderea lui Horia Sima.

— Dacă meditai la soartea Regelui, poți să fii liniștit, domnule comisar: gardiștii sunt ciudați și de multe ori cruzi, dar niciodată proști. Vor avea grijă să supraviețuiască în stare acceptabilă pentru a face mobilul unui schimb în natură.

Bărbatul cu o umbră de mustață deasupra buzei, cu ochelari de soare și pălărie de pai, îmbrăcat într-un costum alb, de plimbare, părea ca scos din cutie. Cu excepția unei genți jerpelite din piele neagră, pe care o ținea în mâna dreaptă. Milovan se întreba dacă mai văzuse undeva fața aceea lividă și ascuțită, în mijlocul căreia nasul ușor coroiat aducea cu ciocul unei păsări de pradă. Se ridică în picioare, precaut, și îl privi atent.

— Dintotdeauna am fost curios cât de mult poate să schimbe machiajul fața unui om. Văzusem acest lucru la

actori, dar ei sunt niște slujitori ai Thaliei și noi doar umili muritori. Acum, însă, știu că e posibil chiar și printre muritori.

Buzele subțiri se încrețiră într-un zâmbet rău. Buzele acelea... nasul de vultur codalb... Comisarul se redresă și ridică un deget la pălărie, în semn de salut.

— Domnule Urdăreanu! Pe cuvânt că nu v-aș fi recunoscut dacă ne întâlneam pe stradă. Ați venit să beți o cafea? Luați loc, cred că acum e rândul meu să dau una. Garçon!

Tocmai se răsucea să cheme ștalul, când mâna înmănușată a celuilalt îl bătu pe antebraț.

— Am venit să te contactez, domnule Milovan. Așa cum am făcut-o și în urmă cu aproape două săptămâni, dar cu alte motivații și din partea altui conducător. Putem să luăm loc câteva clipe?

Se așezară, iar Urdăreanu își scoase mănușile din piele. Pielea de pe dosul mâinilor era acoperită cu pete maronii. Bărbatul se lăsă pe spate, aparent detașat, ca și cum ar fi vrut să se bucure de soare, dar Milovan știa că de fapt urmărea să observe dacă nu cumva erau spionați.

— Aprinde-ți o țigară, domnule.

— Nu înțeleg.

— Aprinde-o doar, dacă nu vrei s-o fumezi. Fumul va acoperi o parte din mișcarea buzelor. Crede-mă, cei care sunt interesați de persoanele noastre au școală multă. Pot să citească de pe buze, cu ajutorul unui binoclu bun.

Se scotoci prin buzunare, scoase pachetul mototolit și își aprinse o țigară. Slobozi un norișor de fum, apoi îl privi întrebător pe celălalt.

— Nu știam că sunteți colaborator al Poliției Militare.

— Nici nu sunt, ricană celălalt. Dar Căpitanul a descoperit că nu are un alt om mai bun pentru postul ocupat de Mihail Moruzov, așa că am ajuns în fruntea poliției secrete a statului legionar. Eu i-am cerut lui Goiceanu să-ți trimită misiva aceea și să te determine să vii aici. Prezența mea la această masă e semn că ți s-a terminat concediul pe care nu-l solicitaseși. Urmează o nouă misiune.

Milovan trase din nou din țigară și slobozi fumul încetișor. Era aproape sigur că pentru așa ceva fusese chemat la „Vivandierele Parisului", așa că afirmația lui Urdăreanu nu-l luase prin surprindere. Câtă vreme nu-și depunea demisia, trebuia să asculte ordinele, oricine ar fi fost la comandă. Iar dacă și-ar fi depus-o... nici nu îndrăznea să se gândească la felul în care legionarii l-ar fi tratat. Oricine nu era cu cauza era, automat, împotriva ei. Iar pentru inamic singurul lucru acceptat era știreangul. Revoluția franceză, își aminti. Robespierre și ciracii săi. I-au suit pe toți pe eșafod, iar apoi le-au urmat la ghilotină. Cum aveau să se sfârșească toate acelea?

— Am înțeles. Aș avea, totuși, o întrebare, domnule Urdăreanu.

— E posibil să nu am un răspuns.

Ridică din umeri.

— Îmi asum riscul. O întrebare scurtă: de ce tocmai afurisita mea de persoană?

Ernest Urdăreanu se aplecă ușor deasupra mesei. Umbra sa acvilină se așternu pe podeaua mozaicată a terasei, lungindu-se către masa vecină. Un tramvai venind din-

spre Grant sună din clopotul de avertizare când trecu pe lângă ei. Pasagerii se uitau prin ferestrele murdare, invidioși pesemne pe faptul că unii aveau bani și timp să ducă o viață de huzur.

— Eu execut doar ordinele, domnule comisar. Nu am obiceiul să-l întreb pe cel ce mi le dă despre motivația care l-a făcut să le emită. Carol a hotărât că ești potrivit pentru misiunea de la Corabia. Nu mi-a spus de ce. Zelea Codreanu mi-a comunicat să vin aici și să te pun la curent cu noua misiune. Nici el nu a binevoit să dea explicații.

Își coborî puțin ochelarii pe nas. Ochii cenușii îl fixară cu atenție.

— Dar ai putea să găsești răspunsul de unul singur. Pesemne că ești un pion principal într-un angrenaj foarte secret. Gândește-te doar la faptul că Nicolae Titulescu a refuzat să vină la Corabia, la invitația amicului său Heydrich, atunci când a auzit de numele dumitale. Nicolae Iorga te-a acceptat din prima, deși nu te cunoștea, iar el nu lucra niciodată cu indivizi necunoscuți și fără recomandări. Heydrich însuși te-a vrut pentru misiunea de asasin al Papei. Ce-ar mai fi de adăugat?

Povești indescifrabile, unele mai vechi de când lumea. Așa îi spunea bunicul Eliad, în serile lungi de iarnă, când austrul sufla cu putere de-a lungul Dunării înghețate bocnă. Apoi îi povestea despre marile mistere ale lumii preelenistice, asiatice sau amerindiene, în timp ce zăpada se învolbura pe sub ferestre, aducând cu ea sunete îndepărtate de clopoței. Povești cu eroi mitici, căzuți în marea uitare și așteptând un spirit care să-i readucă în conștiințe.

Milovan ridică din umeri și se lăsă pe spătar. Pe stradă trecu un furgon sanitar, tras de patru cai, care se îndepărtă în trap ușor spre Dealul Mitropoliei.

— Și care este noua misiune, dacă pot să întreb?

— Poți să întrebi.

Ernest Urdăreanu scoase un ceas de buzunar cu capac, pe care era gravat vizibil insemnul Gărzii de Fier, un grătar alcătuit din trei bare verticale suprapus peste alte trei orizontale. Deschise capacul și se uită prin geamul bombat.

— În două minute ar trebui să ajungă. Până atunci, îți pot oferi informațiile principale. Vei asigura paza și protecția unei persoane, în drumul către o locație specifică, dar și pe întreaga perioadă cât va locui acolo. Vei primi un buget lunar pentru asta, din care îți vei asigura salariul și costurile lucrurilor pe care vei fi nevoit să le cumperi pentru a îndeplini misiunea. Nu știu să-ți spun cât va dura aceasta, așa că nu mă întreba. Consideră-te detașat pe durată nedeterminată. Cât timp vei face asta, nu vei avea atuurile funcției de comisar, care te va aștepta în suspendare, până când vei reveni în București.

Se uită din nou la ceas, apoi îl vârî în buzunarul de la piept al sacoului alb. Un cupeu mare, cu blazonul Casei Regale pe portiere, tras de doi cai murgi, cu frâiele țintuite cu stele de argint, apăru din spatele unui autobuz parcat la marginea străzii, în apropiere de casa boierului Tache Iamandi. Vizitiul trase de hățuri și caii se opriră exact în fața intrării terasei. Urdăreanu dădu din cap, în semn că totul era în regulă și arătă cu bărbia spre cupeu.

— Te vei sui în el, domnule Milovan. Acolo vei întâlni persoana de care am făcut deja vorbire, însoțită de doamna ei de companie.

— Trăsura Regelui?! întrebă uluit.

— Vei înțelege asta mai târziu. Cupeul o să vă ducă la platforma de la Ghindeni, unde vă așteaptă un dirijabil. Veți fi singurii pasageri. Veți fi debarcați foarte aproape de locație. Deplasarea ulterioară o veți face pe jos. Nu-ți vor trebui informații suplimentare, ai mai fost pe acolo, cunoști locurile.

— Și, foarte exact, cum se numește destinația finală?

— Doamna de companie cunoaște acest lucru, pe care ți-l va dezvălui când va crede de cuviință.

— Ar trebui să mă întorc acasă, să-mi iau câteva lucruri.

Urdăreanu clătină din cap.

— E o misiune secretă. Nu mai ai voie să ieși din traseu. Sunt absolut sigur că în București există spioni americani și argentinieni foarte interesați de persoanele pe care le protejezi.

— Nu am nici măcar pistolul la mine...

— Am avut grijă să-ți aduc eu unul potrivit. Îl vei găsi, cu muniție cu tot, în această geantă.

Împinse geanta neagră către piciorul mesei din apropierea scaunului lui Milovan.

— Tot acolo vei găsi și prima sumă alocată. Lei românești, lire sterline și mărci germane. Nu se știe unde va trebui să-ți faci cumpărăturile. Mult succes, domnule comisar! Pentru că vei avea mare nevoie de asta.

Se ridică, se înclină în fața lui, își așeză ochelarii pe nas și porni cu pași ușori către ieșire. De la spate părea un aristocrat scăpătat care a ieșit la plimbarea de amiază. Milovan își scutură capul pentru a ieși din reverie și se întrebă ce s-o fi întâmplat cu Moruzov. Existau doar două variante acceptabile: ori era în surghiun, ori era mort.

Trase geanta pe genunchi, îi desfăcu fermoarul și se uită înăuntru: un revolver britanic Smith&Wesson, cu butoi rotativ, șase cartușe și pat maro, o cutie mare, sigilată, cu 120 de gloanțe, și un pachet din hârtie cerată, nelegat. Îi desfăcu un colț și văzu culoarea roșie a mărcilor. Îl închise la loc și trase fermoarul. Treaba cu arma urma să fie rezolvată în drum spre aeroport.

Se întinse după cafea și privi cu atenție în jur. Nu se zărea nimic suspect și nici flerul său special nu părea că vrea să se trezească din somnul în care se cufundase în ultimele zile. Bău ultimele picături din lichidul amărui, împreună cu câteva firimituri de zaț. Lăsă banii sub ceașcă, se ridică, luă servieta de mânere și porni încet în direcția cupeului. În tot răstimpul cât străbătu cei câțiva pași până la portița larg deschisă, se așteptă să audă pocnetul unei arme și să simtă arsura plumbului în spate.

Se întrebă cum ar fi reușit să scoată din buzunar sticluța de medicamente umplută cu apa magică a izvorului, și mai ales cum ar fi reușit să întindă una din mâini suficient de mult încât să ajungă la rană. Nici măcar nu știa dacă, scoasă din mediul ei, își păstrase proprietățile miraculoase. Oricum, nu reușise să ia cu sine, înainte de urca tunelul înapoi, decât echivalentul unei doze medicinale.

Noroc cu sticla de „Klamix – medicament antiulcer", pe care o ținea tot timpul în buzunar. Dar acum avea bani și, pe cât se părea, libertate de mișcare. Urdăreanu nu îi spusese că va primi ordine de la cineva. Deci putea, într-o bună zi, să facă o mică excursie la Corabia și să reviziteze tunelul secret, cu o damigeană de cinci litri. Echivalentul a vreo mie de răni. Oare asta să însemne primul pas spre nemurire?

Înainte de a apuca să facă vreun gest, portiera se deschise în fața lui și un deget de femeie, îmbrăcată într-o rochie albastră, cu mâneci lungi, cu imprimeu de flori de câmp, îi făcu semn să urce. Sui treptele metalice, se aplecă, pătrunse în interior și văzu bancheta din dreapta liberă. Se așeză pe ea, cu servieta în brațe.

În penumbra răcoroasă o văzu pe posesoarea rochiei stând picior peste picior pe bancheta vecină. Ținea în dreptul feței un evantai chinezesc, cu mâner de fildeș filigranat și cu fluturi mari, roșii depliindu-și aripile marmorate pe suprafața de hârtie crem. Își stăpâni cu greu un tresărit: era aproape sigur că mai văzuse ochii aceia verzi, atât de adânci și de întunecați, încât i se păru că seamănă cu două tăuri de munte, ferite de privirea arzătoare a soarelui.

Își scutură capul și își mută privirea asupra fetiței care stătea alături de bona ei, cu mâinile pe genunchi.

— Prințeso! șopti fără voie și se simți încordat ca un arc.

Ioana-Maria Magda Falk îl privea nemișcată, asemenea unei statui. Pesemne că așa fusese sfătuită să reacționeze, altminteri reacția unui copil ar fi fost cu totul alta. Sau poate că fusese...

— Da, domnule Milovan, se pare că ești pe cale să ghicești: Ioana-Maria a fost puțin sedată, ca să suporte mai ușor șocurile acestei călătorii de supraviețuire, îi confirmă femeia și își dădu la o parte evantaiul.

Maria Calimachi era încă o femeie frumoasă, pe care patina timpului pusese o umbră de mister. Își aduse aminte de fluturarea din degete, din clipa în care automobilul plecase de lângă casa ei din Caracal, și știu cu o certitudine dureroasă că fusese o chemare și nu un rămas bun. Îi făcuse semnul de blestem să revină la ea, prin ceara timpului care îi încremenise pe toți ceilalți din jurul său: pe Stelian Petrescu, pe Nicolae Iorga, pe Reynhard Heydrich...

— Doamnă Calimachi.

— Domnule Milovan.

Cupeul înainta repede, lăsând în urmă Biblioteca Națională și grupul de statui ecvestre de peste drum de cofetăria Ritz, turnat în bronz de Dimitriu-Bîrlad. Într-o intersecție, doi polițiști opriseră un convoi mortuar, ca să le facă loc să treacă. Chiar și închis, regele mai impunea încă o brumă de respect forțelor publice, medită comisarul. Apoi își întinse picioarele, deschise geanta și scoase pistolul. Rupse hârtia ambalajului de pe cutia cu cartușe și introduse șase gloanțe în butoiul rotativ. Vârî arma în buzunar și cutia cu gloanțe înapoi în servietă.

— Să fiu sincer, nu mă așteptam să vă mai revăd vreodată, spuse, privind cu coada ochiului către fetiță. Înainte de a ne despărți, ați spus ceva despre o persoană, pe care ați denumit-o „paznic-de-timp". Dacă tot ne-a adus soarta

împreună, poate că ar fi bine să-mi spuneți la cine anume v-ați gândit atunci când ați amintit acest nume?

Femeia zâmbi și clătină din cap. Împunse aerul în direcția lui cu evantaiul.

— V-am sugerat atunci să uitați acea discuție, dar văd nu m-ați ascultat. Nu am explicații în plus să vă dau, veți descoperi singur despre ce este vorba, atunci când va veni vremea.

Milovan înclină din cap. Problema cu vremea era că nu venea niciodată.

— Puteți să-mi spuneți măcar încotro ne îndreptăm?

— Spre Ghindeni.

— Nu la asta mă refeream. Care este destinația finală?

— De ce credeți că a sosit timpul să vă dezvălui asta?

— Nu știu... poate pentru a o putea proteja mai bine pe prințesă? Să știu la ce trebuie să mă aștept? Sunt motive suficient de bune?

— Toate motivele sunt bune atunci când sunt raționale, replică Maria Calimachi, ascunzându-și din nou fața în spatele evantaiului. Problema este că niciun motiv, oricât ar fi de bun, nu reușește să schimbe singur lumea. Îi trebuie un agent de acțiune pentru asta, încheie ea enigmatic și tăcu.

Comisarul se lăsă pe spate, aruncând o privire furișă spre fetiță. Stătea rezemată de spătar, cu mâinile așezate în poală, pe o pernuță brodată. Privea fix înainte, ca și cum pe partea interioară a retinei sale se derula un film mut, la care se uita cu maximă atenție. Și poate că așa și era, își spuse el, străduindu-se să întoarcă fruntea și să

privească prin cealaltă fereastră, acoperită pe jumătate cu o perdea subțire de muselină. Demult, pe când abia intrase în școală, fusese internat la Spitalul Militar pentru a fi operat de apendicită. Îl sedaseră și, oricât de mult se străduise mai târziu să-și amintească de ceea ce văzuse sau visase în timpul operației, nu reușise niciodată să treacă de vălul opac și dens așezat peste acele amintiri la care nu participase.

După mai mult de o jumătate de ceas, cupeul trecu de Glina și o apucă pe un drum de țară spre balta Sărăcinenilor. Când ajunseră în marginea satului, o apucară pe un alt drum, care-i scoase din nou la șosea, iar de acolo mai făcură un sfert de ceas, până când se opriră. Singurul lucru care-i atrase atenția se dovedi lipsa patrulelor și a detașamentelor de voluntari, adepți ai Gărzii, care să asigure securitatea drumurilor. Fusese revoluție, se aflau sub cnutul Legii Marțiale, capitala era plină de dispozitive de securitate, dar la periferie se părea că nimeni nu își bătea capul cu treburile astea.

Coborâră, iar Milovan o luă în brațe pe prințesă și o urmă îndeaproape pe bonă, care părea să știe exact ce aveau de făcut. Vizitiul se urcă la loc pe capră, așteptă până ce se îndepărtară, apoi întoarse trăsura și porni din nou spre București.

Ghindeni-ul era doar un sătuc, câteva zeci de case fixate pe spinarea unui deal și sprijinit la poalele acestuia de o pădure de stejar, împrejmuită cu un gard înalt de sârmă. Din loc în loc, panouri de tablă anunțau cu litere roșii –

„Atenție! Proprietate a Armatei. Nu depășiți linia perimetrului. Pericol de moarte!"

Totuși, Maria Calimachi se prefăcu a nu vedea anunțurile și o luă de-a dreptul prin iarba prăfuită, pe lângă gard. După mai mult de două sute de metri, ajunse în dreptul unei porți metalice și apăsă de câteva ori pe butonul unei sonerii. Dintre copaci apărură doi soldați care încă mai aveau în mâini cutii de conserve desfăcute. Unul îi întinse cutia sa celuilalt, se șterse pe mâini de tunică, coborî arma sub cotul stâng și se apropie de ei, privindu-i cercetător.

— Ce doriți?

— Să intrăm, arătă ea spre broască. Deschide, te rog.

— Cucoană, nu știi să citești? Nu ai voie să pătrunzi pe o proprietate a armatei, decât dacă faci parte din această armată. Luați-vă picioarele la spinare și dispăreți de aici, până ce nu mă supăr și vă duc la post, unde o să fiți acuzați de încălcare de proprietate și veți plăti o amendă de o să vă usture până-n fundul sufletului.

Femeia dădu din cap, în semn că a înțeles, dar nu se urni din loc. Scoase din buzunarul rochiei o hârtie împăturită și i-o întinse prin gard soldatului.

— Ordin de la generalul Patraulea, șeful Statului Major. Ne vei dechide afurisita asta de poartă și ne vei însoți până pe pistă. Și repede de tot, altfel n-o să mai ieși de la arest decât pentru a te prezenta în fața Curții Marțiale pentru insubordonare față de un ordin direct al unui comandant.

Soldatul citi ordinul, apoi îl arătă și celuilalt. După care îl restitui, luă poziția de drepți, salută regulamentar și răsuci cheia în broască. Deschise larg poarta și îi pofti să intre.

— Ivan, condu-i pe dumnealor pe aeroport, îi spuse colegului său. Eu rămân de pază.

Ivan salută, la rândul său, și o apucă pe o cărare de-abia ghicită pe sub firele mari și pălite de iarbă. Din loc în loc se oprea și își făcea de lucru în dreptul unui copac.

Dezactivează alarmele, ghici Milovan, înaintând cu mâna pe arma din buzunarul de la haină. Pădurea era deasă, iar umbra groasă a coroanelor părea și ea verzuie. Uneori, călcau pe ciuperci roșii sau intrau de-a dreptul în tufe mari de ferigă. După câteva minute, se văzu nevoit să o ia în brațe pe prințesa care se lovea de trunchiuri și de rădăcini ori de câte ori cărarea se răsucea spre stânga sau spre dreapta. Într-un târziu, ajunseră la cel de-al doilea gard de sârmă, care înconjura un platou oval foarte lung, betonat, în mijlocul căruia se vedea umbra unui dirijabil de mari dimensiuni, ancorat de un turn de beton înalt cât o clădire cu șapte etaje. Mai mulți mecanici și câțiva piloți se învârteau pe schela metalică din jurul lui, cărând tot felul de butelii și de armături metalice spre interior.

„Caraiman", citi denumirea scrisă cu litere uriașe pe plasa care ținea balonul captiv. Prințesa privea drept înainte, cu ochii larg deschiși, fără să facă nicio mișcare. Se întrebă ce vină va fi având ea de ajunsese captivă în acest joc straniu.

Soldatul se opri la baza turnului, deschise ușa și le făcu semn să intre. Scara în spirală avea trepte înguste și dese, așa încât urcușul i se păru un chin. În urma sa auzea gâfâitul ușor al femeii, dar nu mai simțea puterea de a fi galanton și de a o întreba dacă are nevoie de ajutor. Când,

în sfârșit, ajunseră pe platformă, avea senzația că e gata să-și dea sufletul. O lăsă pe podeaua de calcar pe Ioana-Maria Magda și se sprijini cu pieptul de balustrada de fier forjat. Unul dintre hamali se apropie de ei.

— Aveți nevoie de ceva?

Îi făcu semn în direcția Mariei Calimachi, care îi întinse ordinul generalului. Hamalul îl studie cu atenție, apoi îl restitui.

— Căpitanul mi-a ordonat să vă conduc în cabina de protocol de la bordul lui „Caraiman". Poftiți după mine, vă rog.

Ocoliră o stivă de lăzi pe care se putea citi inscripția „Secret", apoi începură să urce o scară de frânghie, care ocolea parțial nacela metalică. Ca să aibă ambele mâini libere, Milovan o așeză pe fetiță pe după gât și îi fixă palmele pe umerii săi.

De la înălțime, pământul de sub ei se zărea asemenea unei hărți în relief. Un camion Opel-Blitz se apropia pe șoseaua de la vest, lăsând în urmă o dâră groasă de fum negru. Și mai departe încă, un punctuleț negru se deplasa în direcția orașului, apărând și dispărând în spatele dâmburilor joase. Alexandru Milovan bănui că trebuia să fi fost cupeul regal, dar de la distanța aceea nu putea să fie sigur.

Nacela avea două uși-trapă, care asigurau presurizarea și depresurizarea, în caz de necesitate. Deasupra capetelor, dirijabilul părea o minge de rugbi enormă, croită pentru o partidă a zeilor. Urcă treptele, atent să nu se împiedice de marginea lor puțin ridicată, probabil o măsură

antiderapare, în caz de ploaie. Înăuntru era penumbră și puțin mai răcoare ca afară. Două lămpi electrice fixate pe plafon iluminau capetele unui coridor lung și îngust, mărginit de uși din metal. Hamalul o apucă înainte și se opri în dreptul celei de-a patra uși. Ciocăni, apoi vârî capul prin deschizătură. După câteva secunde, se răsuci spre ei și le făcu semn să intre.

— Domnul căpitan vă așteaptă.

Maria Calimachi își aranjă din câteva gesturi rochia înflorată și scoase din poșeta pătrată o oglinjoară în care se privi din mai multe unghiuri. Adăugă o tușă de ruj pe buze și îi adresă un zâmbet.

— Domnule Milovan.

— După dumneavoastră, doamnă, răspunse el, coborând copila de după umeri și păstrând-o în brațe. Dintotdeauna doamnele au avut întâietate.

— Da, chiar și la comiterea primului păcat, comentă femeia maliții și intră, înainte ca el să răspundă.

Încăperea de protocol era foarte luminoasă, cele șase geamuri groase, ușor curbate, care formau peretele dinspre exterior contribuind din plin la acest efect. Un bărbat înalt și ușor adus de spate, cu favoriți roșcați tăiați după maniera britanică a epocii, îmbrăcat într-un impecabil costum alb, cu trese aurii pe umeri și cu o medalie suflată cu aur, împodobindu-i pieptul stâng, se uita peste o hartă desfășurată pe masa ovală din fața sa.

— Prințesă Falk... doamnă Calimachi... domnul Milovan... numele meu este Jean Gilles Bart și sunt comandantul acestei nave aeriene. Bine ați venit la bord.

Se înclină în fața prințesei, apoi în fața femeii și îi strânse mâna comisarului.

— Am primit ordin să pornim imediat după urcarea în nacelă a domniilor-voastre. Călătoria va dura aproximativ un ceas și, dacă nu vom avea parte de contracurenți neașteptați, este posibil să putem acosta până în ora trei. Domniile-voastre veți petrece aici acest răstimp. Un valet vă va sta la dispoziție pentru orice doleanță veți avea. Dacă doriți să serviți prânzul, puteți să faceți comanda. Cam în 20 de minute veți fi serviți. Vă rog să vă simțiți ca acasă, „Caraiman" este, fără îndoială, cea mai sigură aeronavă din această parte a Europei.

Făcu un gest către harta de pe masă.

— Voi lăsa materialul cartografic aici, în caz că veți dori să-l studiați. Vom zbura la altitudinea de 16.500 de metri, iar nacela va fi presurizată și alimentată cu oxigen suplimentar. Pentru orice urgență, vă rog să trageți de acest mâner roșu, care va activa o alarmă în cabina mea, dar și în cea a secundului meu. Vă mai pot ajuta cu ceva?

Milovan aruncă o privire întrebătoare femeii, dar ea era ocupată să o așeze pe prințesă pe una din banchete, așa încât ridică din umeri și făcu semn că nu. Căpitanul salută.

— Regret că trebuie să mă retrag, dar îndatoririle de serviciu mă solicită pe puntea de comandă. Prințesă... doamnă... domnule...

Străbătu încăperea din câțiva pași, aruncă o ultimă privire cercetătoare în urmă, apoi ieși, închizând cu grijă ușa după el. Milovan se uită în direcția bonei. Femeia o lăsă

pe prințesă să viseze cu ochii deschiși, se apropie de un colț al mesei, așează poșeta pe ea, scotoci înăuntru, scoase un portțigaret și se răsuci spre el.

— Mai aveți țigări, domnule comisar?

Bărbatul tresări și scoase pachetul din buzunar.

— Sunt țigări bărbătești, doamnă. Țigări pentru front. Aș zice că sunt prea puternice pentru plămânii unei doamne. Sigur că dacă suportați un astfel de tutun...

Întinse pachetul pe deasupra mesei. Maria Calimachi luă una, o bătu cu vârful de unghie, apoi o înșurubă în suportul de fildeș.

— Nu cred că vreți să aflați ce fel de mizerii am fost obligată să fumez la viața mea.

Milovan ridică din sprâncene, dar nu comentă. Scăpără piatra brichetei și se apropie cu flacăra de fața ei. Femeia trase de câteva ori din țigară și slobozi două fumuri prelungi, către celălalt capăt al cabinei. Bărbatul băgă bricheta la loc în buzunar și se aplecă deasupra hărții. Pipăi cu degetul: ar fi putut să jure că munții erau reprezentați în relief. Mai mult, râul Olt chiar părea că se scurge la vale, licărind din undele tremurătoare.

— Cum naiba?! se miră, dar nu își duse gândul până la capăt.

Femeia zâmbi și se aplecă, la rândul ei. Tâmplele aproape că li se atingeau. Un parfum puternic, de iasomie, îi stârni simțurile.

— Un efect vizual descoperit de câțiva ani de cercetătorii olandezi. Mi se pare că a fost denumit holo-foto-

gramă. O imagine pe care ai impresia că poți să pui mâna. N-ai mai văzut asta până acum?

— Nu.

— Foarte bun pentru hărțile militare, pentru că îți oferă mai multe detalii decât o fotografie clasică. Dar exagerat de scumpă. Nu mă mir că doar Carol și-a permis-o în țara asta.

— În fine... Milovan dădu din mână. Încotro ne îndreptăm?

— Aici. Maria Calimachi atinse cu unghia roșie un punct pe râul Olt, chiar în locul unde acesta părea că se pierde între spinările munților. O stațiune numită Călimănești.

— Călimănești!

— Ei da, ce vă mirați așa, domnule comisar? Doar ați mai fost pe acolo.

— Am mai fost, recunoscu. Ar fi culmea să-mi spuneți că punctul final al călătoriei este o anumită insulă de pe acest râu.

— Și dacă ar fi exact așa?

— În acest caz... Ridică din umeri și își apropie fața și mai mult. Habar n-am, recunoscu, plictisit. Cineva, demult, îmi spunea că nicio istorie nu este nouă. Toate au mai existat cândva sub soarele acestei realități. Și toate se repetă. Ca să nu fie uitate.

Chiar în acel moment, nacela se mișcă ușor spre dreapta, apoi spre stânga. Un bâzâit surd urcă dinspre partea din spate. Bona se agăță cu ambele mâini de marginea mesei.

— Cred că facem desprinderea, spuse, apoi se trase în spate și se așeză pe bancheta din piele, alături de fetiță.

Milovan se răsuci spre hublourile mari. Nu mai zburase niciodată într-un dirijabil, așa că voia să profite de orice moment al acestei incredibile călătorii. Auzise multe lucruri despre industria care le realiza, văzuse chiar câteva aparate de mari dimensiuni plutind pe deasupra Bucureștilor, dar până în acel moment nu avusese parte de un bilet la lojă. Chiar dacă numai pentru o jumătate de spectacol.

Sub ei, pământul se îndepărta cu repeziciune. Probabil că echipajul eliberase tot lestul o dată. Auzise că, în ultima perioadă, în loc de greutăți materiale obișnuite (fusese testat chiar și lestul cu pământ), se prefera cel cu apă, deoarece aruncarea ei de la înălțime nu risca să omoare pe cineva care, întâmplător, s-ar fi putut afla sub aparat, la sol. Mai mult, apa se putea elibera treptat mai bine decât oricare alt tip de lest, realizând un control mult mai precis asupra acțiunii de urcare.

Ascensiunea dură aproape cinci minute, răstimp în care lucrurile deveniră din ce în ce mai mici, majoritatea dispărând din raza sa vizuală, care se lărgea treptat, până la linia șerpuitoare a unui râu. Orașul însuși se contractă atât de mult, încât părea posibil să încapă în căușul palmelor împreunate.

— Minunat, nu-i așa? îl întrebă chiar lângă ureche Maria Calimachi, aplecându-se alături de el spre geamurile înclinate. N-am să mă satur niciodată de priveliștea aceasta, care pare pusă sub lupa unei divinități străvechi.

— Să înțeleg, doamna mea, că nu sunteți la primul zbor cu dirijabilul.

— Nici la primul și nici la ultimul, sper, râse ea încet, aplecându-se și mai mult.

Milovan îi vedea ridurile de pe frunte și de pe gât, o rețea de șănțulețe adânci care dispăreau sub gulerul rochiei.

— Și Caracalul?

— O haltă pe harta lumii. O oprire necesară, dar de scurtă durată.

— Chiar așa? Mie mi s-a părut că vă încadrați perfect în acel decor provincial.

Femeia își răsuci fața spre el și îi zâmbi. Fusese o femeie cu adevărat frumoasă și puternică, se înfioră el, simțind cum parfumul pe care-l răspândea se intensifică. Dacă ar fi avut o altă vârstă, vorba locotenentului Petrescu, s-ar fi îndrăgostit iremediabil de ea.

— Momentele de glorie ale unui actor, domnule comisar, sunt exact acelea în care publicul care-l aplaudă furtunos e din ce în ce mai încredințat că el este cu adevărat personajul pe care-l interpretează. Mulțumesc pentru compliment. Dacă nu ar fi fost condițiile astea deosebite, acceptam cu plăcere și un buchet de trandafiri galbeni.

— Toate lucrurile la vremea lor. Sunt sigur că piesa asta încă nu s-a încheiat.

„Caraiman" continua să se ridice. Trecu printr-un strat de nori albi atât de pufoși încât Milovan simți tentația de a deschide hubloul și de a scoate mâna pentru a-i mângâia. Deasupra era azurul stratosferei și un vânt puternic, care smuci dirijabilul către stânga. Motoarele prinseră să bâzâie tare pentru a compensa forța acestuia și redresară aparatul, care își continuă ascensiunea.

— Acesta este altimetrul. Femeia bătu cu degetul arătător într-un cadran pătrat, fixat deasupra capetelor, între două hublouri. Într-un minut vom trece de zece mii de metri. În ocean, la această adâncime, am fi atins maxima de coborâre, dar în atmosferă singura limită este impusă de cantitatea de gaz din compartimentele de ascensiune.

La zece kilometri nu zbura nicio pasăre. Cele mai puternice păsări din Carpați erau zăganii, dar nici chiar ele nu se puteau ridica la mai mult de șapte kilometri, din cauza rarefierii aerului. Viziunea asupra solului era însă una splendidă și vederea putea acoperi suprafețe atât de întinse, încât bărbatul crezu că zărește chiar și câteva așezări bulgărești ridicate de-a lungul firului albastru al Dunării.

Apoi prințesa gemu puternic, undeva, în spate, și se răsuci repede spre ea, cu mâna deja vârâtă în buzunarul hainei. Dar fetița stătea încă întinsă, cu ochii închiși. Doar mâinile îi tremurau ușor, iar ochii îi fugeau pe sub pleoape, în toate părțile. Bona se apropie și îi puse o mână pe frunte.

— Are fierbințeală, spuse și căută ceva în geanta de piele pe care o așezase pe un capăt al mesei.

Scoase un flacon de sticlă, îl desfăcu și i-l apropie de nări. Respirația i se acceleră și ochii se deschiseră pentru o clipă.

— Lumina albă... Ioana-Maria Magda clipi, apoi repetă: Lumina albă...

Milovan răsuci capul în direcția hubloului. Într-o clipită, prin geamurile groase pătrunse o lumină puternică, de culoare albă, care transformă spațiul înconjurător într-o vată orbitoare. Își duse mâinile la ochi și gemu. De alături

auzi geamătul bonei, dar nu se putu focaliza asupra ei. Înota prin zăpada superstrălucitoare din jur, încercând să găsească hublourile, dar nu știa unde se aflau, așa că sfârși prin a se lovi de mai multe ori de masă. Închise ochii, dar strălucirea trecea prin draperiile de carne ca și cum nu ar fi existat. Când, în cele din urmă, ajunse la peretele de sticlă, era sigur că orbise definitiv. Dar ceea ce văzuse de jur-împrejurul său fusese numai o palidă tentativă de pictură abstractă, constată cu stupoare, când reuși să privească dincolo de geamul de care stătea deja lipit cu fruntea de ceva timp. Pentru că acolo unde, în urmă cu mai multe minute, văzuse curgând către Dobrogea trupul leneș al bătrânului Danubiu, o pată vie, care trecuse bariera albului, își juca reflexiile halucinante, pictând dimensiunea unei noi lumi.

Corabia devenise o pală de praf a istoriei. Pe locul unde în urmă cu numai câteva clipe se ridicase străvechea așezare a sucilor, răsărise un alt soare, care nu mai aparținea acestei lumi. Un soare care transformase lumea, așa cum o cunoscuse el, într-o spumă de lumină, dincolo de viață și de moarte.

— Arma sonică, încercă să murmure, dar de pe buzele pârlite și crăpate nu vru să iasă decât un hârâit greu de înțeles. Au folosit arma sonică împotriva trupelor Wehrmacht-ului.

Dacă un zeu ar fi smuls o mână de atomi supergrei din soare, i-ar fi amestecat ca pe o cocă, după care i-ar fi aruncat pe pământ, și rezultatul nu ar fi putut fi unul mai strălucitor și mai nefericit. Deși nu reușea să vadă nimic alt-

ceva decât o continuă și pulsândă pată albă, mintea sa reconstruia deja noua realitate ce domina acum orizontul. Explozia sau orice altceva fusese ea topise pământul pe o adâncime de câteva sute de metri, într-un perimetru greu de precizat, dar Milovan bănuia că ar putea fi vorba despre o suprafață cel puțin egală cu a orașului Corabia. Iar acolo, în noua prăpastie care schimba profilul geografic al zonei, se azvârleau apele învolburate, transformându-se aproape instantaneu în vapori. O mare de aburi, își spuse, și cumva îi zâmbi imaginii de coșmar. O mare care ar fi reușit să vindece chiar și reumatismele lui Hercule, dacă acesta s-ar fi găsit întâmplător prin zonă.

Apoi furtuna veni cu o viteză incredibilă, măturând totul în calea ei. Dirijabilul se aplecă puternic spre stânga și începu să se răsucească. Motorul din partea dreaptă urui în forță, străduindu-se să compenseze schimbarea bruscă de direcție, dar forța vântului era atât de mare încât nimic nu i se putea opune. Dacă privirile sale oarbe ar fi reușit să străbată văzduhul până jos, ar fi văzut copacii dezrădăcindu-se și zburând asemenea unor crenguțe, acoperișuri de case plutind spre norii de dedesubt, trăsurile și automobilele rostogolindu-se ca niște gheme de lână, apele Oltului ieșind din matcă și acoperind toată câmpia din calea lor.

„Caraiman" se rotea lent, continuând să zboare spre munți, antrenat de formidabila energie a naturii dezlănțuite. Prințesa se rostogolise de pe canapea și se tăiase la frunte. Sângele îi năclăise câteva șuvițe de păr și îi pătase dantela albă de la guler. Un obraz se tumefiase și zvâcnea

puternic, de parcă ar fi avut sub piele o ființă vie, care încerca să iasă. Maria Calimachi stătea în genunchi, aproape de capătul celălalt al mesei și voma. Picuri mari de salivă verzuie zburau prin aer și se lipeau de geamul opus.

Milovan reuși să se agațe de marginea canapelei și începu să se tragă în direcția fetei. Nu apucă să străbată mai mult de un metru, pentru că o explozie puternică îl aruncă peste hubloul cel mai apropiat, strivindu-i fața de geamul gros. Șuvițe groase de aburi păreau că îi trec chiar pe sub nas, străbătând spațiul cu o iuțeală de neînchipuit.

— Domnule comisar! țipă femeia, străduindu-se să se ridice.

Nu reuși și o nouă izbitură a vântului o azvârli peste suprafața mesei, alături de el. Țipă din nou, din cauza mâinii prinse sub ea. Milovan se forță să se ridice, dar nu apucă. Ușa se deschise larg și se izbi de perete. Înăuntru pătrunse mai întâi o mână, înarmată cu un pistol Webley, apoi capul unui bărbat mustăcios, cu o șapcă de tehnician îndesată până la urechi. Se holbă o clipă la ei, apoi îndreptă pistolul în direcția fetei. Comisarul își vârî mâna dreaptă în buzunar, înlătură piedica și trase două focuri, fără să mai țintească. Primul glonț îl nimeri în mijlocul frunții pe bărbatul cu șapcă și acesta muri mai înainte ca buzele să înceapă să contureze grimasa de mirare pe care o resimți în momentul impactului. Cel de-al doilea străpunse tavanul, chiar deasupra ușii și probabil că fisură structura de izolare a vreunui compartiment superior, pentru că șuieratul aerului care prinse să iasă cu putere spre exterior acoperi urletele furtunii de afară.

Milovan se întinse peste masă și reuși să o ajute pe femeie să se ridice. Din felul în care își mușca buza de jos, deduse că ceva nu era în regulă cu brațul de care se ținea cu palma cealaltă.

— Ați pățit ceva? strigă cât putu de tare.

— O entorsă... sau un os rupt. Doare al naibii de tare.

Da, probabil că durea, își spuse și se întrebă care ar fi fost prima măsură ce trebuia luată. Prioritatea era prințesa, asta era clar. Dar...

Ușa se deschise din nou și căpitanul reuși să se strecoare în interior. Se holbă la cadavrul care bloca intrarea, apoi păși peste el.

— Am pierdut controlul direcției, șuieră și arătă cu mâna spre locul unde Milovan presupuse că se găsea timona. Și unul dintre motoare. A fost sabotat.

— Sabotat?!

Căpitanul se trase chiar lângă masă, privind din când în când în urma sa. Avea fața învinețită în două locuri și dintr-o tăietură de pe frunte îi picura sânge.

— Avem trădători la bord. Spioni ai Reich-ului. Văd că unul a și intrat în acțiune. Trebuie să părăsiți imediat dirijabilul.

Milovan scoase mâna din buzunar. Se întreba dacă celălalt văzuse găurile din dreptul buzunarului.

— Prin nebunia aia? arătă cu bărbia către furtuna din exterior. Ne aruncăm cu parașuta sau ce facem?

— Avem un planor de salvare, cu două locuri.

— N-am pilotat niciodată. Nici nu deosebesc cârma de palonier. Și sunt numai două locuri pentru trei persoane.

— Este un sistem automat de pilotare către sol, inventat de britanici. Nu trebuie să faceți nimic, decât să trageți de manșă, ca să-l desprindeți de dirijabil.

Se auzi un pârâit puternic, care acoperi vocea lui Jean Gilles Bart. Brusc, sala de protocol se umplu de fum. Milovan tuși de mai multe ori și își șterse ochii de lacrimi.

— Cred că avem parte și de un incendiu. Căpitanul își trecu mâna prin părul des și aproape alb. Vă rog să mă urmați. Dacă suntem abordați de cineva, nu ezitați să folosiți arma. Probabil că avem de-a face cu o revoltă la bord.

Se trase pe lângă marginea mesei și ajunse în dreptul ușii. Capul mortului stătea cu fața în sus chiar pe prag, izbindu-se de podea ori de câte ori furtuna smucea dirijabilul într-o parte sau alta. Se uită o clipă la el, păși din nou peste trupul fără viață și ieși pe coridor.

Alexandru Milovan se târî până la fetița îmbrăcată în rochie cu volănașe, o luă la subraț, cu fața în jos și strigă la bonă, fără să se întoarcă:

— Țineți aproape, doamnă Calimachi!

Fumul mai că îl înecă, dar reuși să treacă pragul și intră în holul îngust, iluminat slab de luminile de avarie de la capete. Văzu mânerele pentru cazuri de urgență și se agăță de primul. Împinse cu toată puterea în călcâie și smuci de mâna agățată de mâner, reușind să ajungă la cel de-al doilea. În urmă, auzea gâfâitul repezit al femeii și se întrebă cam ce dureri resimțea în brațul pe care era obligată să-l supună la efort.

Când ajunse în dreptul tambuchiului, care se deschidea pe îngusta punte exterioară, simțea că îi explodează

plămânii din cauza lipsei de aer. Ridică ușa pătrată și vântul năpraznic o smulse pur și simplu din balamale, făcând-o să dispară în ceața groasă și fierbinte din jur. Un curent puternic antrenă câteva resturi din spatele său și le proiectă în vântul turbat din exterior. Se săltă pe puntea metalică, apoi se vârî cu bustul înapoi prin deschizătură, o apucă de mâini pe Ioana-Maria Magda și o smuci în sus.

Puntea exterioară era mărginită de un gard din plasă de sârmă, înalt până la piept, și avea atașate mânere de urgență din metru în metru. Dacă trăgeai cu putere de ele, reușeai să învingi forța turbată cu care furtuna te împingea înapoi și puteai să te deplasezi spre înainte. Dacă aveai însă de transportat și un colet viu, treaba devenea înspăimântător de grea. Dacă nu chiar imposibilă. Norocul său că bona venea din urmă și împingea în trupul fetiței cu umărul, ajutându-l să-și mențină echilibrul.

Reușiră să străbată astfel cei câțiva metri care-i despărțeau de tubul scării metalice, într-un răstimp care lui Milovan i se păru nesfârșit. Când reușiră să ajungă, era atât de epuizat, încât de-abia reușea să-și descleștеze degetele de mânere, iar vântul îi umpluse gura cu fire de nisip. Căpitanul îi aștepta dincolo de scară, răsucit cu spatele la izbiturile năpraznice ale vântului.

— Aici! strigă și arătă către partea inferioară a scării. Nu uita de mansă! O tragi către piept. Mult succes, aveți nevoie.

Ultimele cuvinte le pricepu din mișcarea buzelor, deoarece sunetele fuseseră imediat acoperite de urletele curenților de aer. Înainte de a pune piciorul pe prima treaptă, se uită dincolo de capul fetei. Maria Calimachi era vânătă

la față, dar se împingea în trupul firav al prințesei, străduindu-se să o protejeze de furia atmosferei. Coborî câteva trepte și întinse brațele. Trupul fetei fu strecurat prin deschizătură și reuși să-l prindă, înainte de a fi lovit în cap de sandalele roșii în care era încălțată.

Scara se curba într-o spirală, ocolind un tub gros, prins în brățări pe întreaga suprafață a cabinelor, și se termina la o jumătate de metru deasupra unei cabine semisferice din sticlă. Se prinse cu o mână de protecția de sârmă, se lăsă în jos cât reuși de mult și pipăi locul unde se îmbina cabina cu corpul aparatului. Descoperi repede clapeta și smuci de ea. Cabina se ridică încet, neluând în seamă sforțările vântului. Se feri într-o parte și trase de picioarele fetei.

— Înăuntru! urlă din toți bojocii. Amândouă! Pe locul din spate.

O susținu pe Ioana-Maria, pe sub braț, până ce femeia reuși să se strecoare pe lângă el, apoi o coborî înăuntru, la rândul său, reușind să o întindă spre spătarul scaunului din față. Bona o prinse de brațe și o trase peste ea, eliberând spațiul pilotului. Milovan trase adânc aer în piept, reveni în dreptul scării și se lăsă să alunece pe scaunul de sub el. O cădere în gol. Atât de scurtă, încât aproape că își mușcă limba.

Locul era foarte îngust, încât pentru o clipă se temu că nu va reuși să se miște în nicio direcție. Apoi brațul drept scăpă din încleștare și reuși să se agațe de centuri. În clipa aceea, carcasa culisantă de deasupra capului coborî pe pozițiile de ermetizare și cu tot huietul furtunii auzi cap-

sele automate cum sigilau aparatul. Dirijabilul continua, în mod perceptibil, să-și încline botul spre sol. Privi cu atenție prin aburii groși și încă fierbinți. Reuși să zărească mansa, lipită de podea. O prinse în palmă și smuci de ea cu putere. O clipă, nu se întâmplă nimic. Apoi aparatul se zgudui și alunecă într-o parte, îndreptându-se vertiginos spre pământ cu aripa dreaptă.

— O să murim, domnule comisar?

Maria Calimachi își pierduse pălăria pe drum, iar părul i se desprinsese din ace, fâlfâind în jurul capului. Dar își păstrase sângele rece, remarcă bărbatul, răsucind capul spre ea. Fetița stătea pe genunchii ei, cu capul în piept, ca și când ar fi dormit.

— Sper că vom supraviețui, strigă. Dar pentru asta... evitați să vă mișcați.

Cu cât coborau, cu atât viteza se mărea. Și, odată cu ea, și înclinarea. Se întrebă ce se va întâmpla dacă procesul nu se oprea – urma să se prăbușească din scaune? Simți un zvâcnet în bazin, apoi încă unul și aripa din dreapta începu, treptat, să revină în poziție normală. Ceva se întâmplase, probabil că pilotul acela automat corecta planul de zbor cu ajutorul unor fuzee aflate sub aripi.

După câteva secunde, corpul planorului se înălță ușor și depăși un vârtej de ceață. Cu cât se apropiau de pământ, smuciturile deveneau tot mai puternice. Se agăță cu amândouă mâinile de marginile scaunului și strânse din dinți. Ce avea să se întâmple cu ei dacă nimereau deasupra unei păduri? Sau pe un teren accidentat? Ori chiar peste casele

unui sat? Cu atâția vapori de apă suprasaturând atmosfera era practic imposibil să-ți dai seama de ceva.

Cercetă rapid bordul din fața sa. Un altimetru îi arăta că se aflau la 864 de metri de sol și cursa descendentă continua vertiginos. Alături, cadranul unui barometru indica o depresiune puternică, semn că furtuna nu avea să se termine prea curând. Singurul aparat care mai rămăsese era un cadran dreptunghiular, de un roșu închis, pe care nu deslușea nimic. Se uită prin geamurile groase, dar nu reuși să vadă nimic altceva decât aburi. Și efectele vântului turbat asupra lor.

Brusc, aparatul dreptunghiular se ilumină din interior și un șir de litere pâlpâitoare prinse să ruleze de la stânga la dreapta: „Altitudine minimală de siguranță: 320 de metri. Rezultatele scanării termice: teren fără obstacole naturale vii. La 110 metri, pornesc automat proiectoarele pentru noapte și pentru ceață."

Aparatul trepida din ce în ce mai puternic. Probabil că apropierea de sol determina instabilitatea curenților de aer, iar diferențele de temperatură determinau apariția unor curenți ascendenți neașteptați.

Răsuci capul. Bona stătea cu brațele în jurul trupului fetiței, care continua să somnoleze. Își strânsese părul cât putuse și îl vârâse în spatele gulerului brodat al rochiei. Dacă ar fi fost o zeiță olimpiană, probabil că vârsta nu ar fi contat, își spuse Milovan și dădu din cap, încurajator. Ridică privirile prin plafonul transparent, dar nu zări nici urmă de dirijabil. Pe unde oare se va fi aflat „Caraiman"? Nu era cel mai potrivit moment să-și facă griji, dar nici

nu-și putea lua gândul cu totul de la el. Dacă acoliții lui Codreanu nu ar fi ales exact acel nenorocit de moment ca să utilizeze arma sonică, probabil că acum ar fi fost toți trei debarcați în siguranță pe un aeroport intermediar și s-ar fi găsit într-o mașină care să-i ducă la destinația finală, oricare va fi fost aceea. Sau poate că nu, realiză, amintindu-și pentru o clipă de mustăciosul cu pistol.

Un zbârnâit ascuțit îl smulse din reverie. Cadranul pătrat tocmai rula alte câteva rânduri: „Acesta este ultimul anunț: 96 de metri până la contactul cu solul. Rezultatele scanării termice – teren propice pentru deplasare orizontală. Inițiez deschiderea trenului de aterizare, strâng flapsurile și deschid parașuta. Acesta e ultimul anunț până la oprirea completă."

Într-adevăr, ceva prelung și de culoare închisă prindea să se înfiripe în fața hubloului central. Apoi avu loc o trepidație puternică, un pocnet și o smucitură care-l proiectă cu capul în bord. Aruncă o privire în oglinda laterală. Așa cum anunțase sistemul automat, o parașută mare se deschisese în urmă, ajutând la frânare.

— Sunteți bine? strigă, dar nu apucă să audă răspunsul.

Roțile planorului se așezară pe sol, dar contactul se dovedi prea tare și planorul se ridică din nou la câțiva metri, continuând să zboare. Apoi frânarea impusă de parașută fu mai puternică și aparatul se așeză din nou pe pământ, rulând cu viteză.

Deși ceața părea încă un zid compact, Milovan realiză că nu mai avea densitatea din timpul zborului. Și, cu cât accelerația se diminua, cu atât vizibilitatea se îmbunătățea.

Când planorul se opri, în sfârșit, răsucindu-se pe ultimii metri spre stânga, își dădu seama că nici vântul nu mai avea forța uraganului care prinsese dirijabilul în capcana brațelor sale mortale. Era furtună, dar una obișnuită, de vară, pe care o putea înfrunta mergând aplecat.

Se întoarse încet în scaun, străduindu-se să-și revină. Maria Calimachi se uita la el cu ochi strălucitori. Fața i se destinsese într-un zâmbet cald, care o făcea să nu-și mai arate vârsta. Mângâie fetița pe creștet.

— Vă simțiți în stare să o duceți în brațe, domnule comisar?

Milovan dădu din cap, afirmativ.

— Mergem, într-adevăr, pe insula Ostrov?

Femeia încuviință la rândul său din cap.

— Ei bine, trebuie să recunosc că habar nu am unde ne aflăm. La viteza cu care ne-a purtat uraganul ar fi posibil ca locația să nu se afle prea departe. Oricum, trebuie să părăsim planorul repede, până ce aceia care au vrut să ne lichideze la bordul dirijabilului nu încep să ne caute. Iar pe drum poate că îmi veți spune întreaga poveste. Ca să înțeleg, în sfârșit, cine este dușmanul de care trebuie să o protejez pe Ioana-Maria Magdalena.

Părăsiră planorul, străduindu-se să meargă în direcția vântului. Câmpia pe care înaintau era necultivată și sfere formate din mărăcini se rostogoleau pe lângă ei, dispărând în ceață. O ducea în brațe pe mica prințesă, având grijă să nu i se bălăbănească prea tare capul și să-și muște limba atunci când se lovea cu bărbia de umăr. Într-un târziu, femeia îl trase de mânecă și îl rugă să facă o pauză. Se opriră

lângă un copac smuls din rădăcină, se agățară cu mâinile de rădăcini și se odihniră. Maria Calimachi începu să-i povestească, dar unele dintre cuvinte se pierdeau în vâjâitul puternic al vântului.

Era cu adevărat bona fetiței și o crescuse de la vârsta de câteva luni, după ce mama ei dispăruse. Nimeni nu știa sau nu voia să spună ce se petrecuse cu ea. I se comunicase însă că avea descendență regală și i se pusese la dispoziție pentru asta casa din Caracal, unde o vizitaseră cu ceva timp înainte. El însuși, Alexandru Milovan, fusese admis la școala de poliție pentru a primi instrucția necesară transformării sale într-un protector eficient al prințesei. Nu știa de ce nu fusese adus în preajma ei mai devreme, dar bănuia că totul ținea de niște jocuri politice.

— Probabil că nici acum nu ar fi fost momentul oportun pentru a vi se comunica despre această misiune, dacă Ioana-Maria nu ar fi fost răpită, chiar în ziua în care treceați prin oraș, în drum către Corabia. Pesemne că acela a fost momentul în care mai multe lucruri s-au dat peste cap și a fost necesar să intrați în scenă mai repede decât era planificat.

Femeia se uită la el și ar fi putut să parieze că văzuse o lucire stranie în ochii aceia codați și întunecați. Își aminti cum îl privise atunci când se întâlniseră prima dată, în fața casei din Caracal și simți un fior nelămurit. Era asemenea unui om în memoria căruia se trezește o amintire care nu are ce căuta acolo. Pentru că posesorul ei nu trăise acel fragment de viață, ca să-l transforme în amintire. Își spuse că poate era vorba despre amintirea altcuiva, care se fi-

xase fără voie în propria-i memorie, iar circumstanțe înconjurătoare îi permiseseră să iasă la iveală. În adâncul ființei sale știa însă că nu era așa.

Porniră mai departe, profitând de o slăbire a intensității rafalelor, dar și de începutul de limpezire al atmosferei. Aburii (dacă despre aburi era vorba) prindeau să se rarefieze fie din cauza condensării, în contact cu obiectele mai reci decât ei, fie din cauză că vântul sfârșea prin a-i ridica în straturile superioare ale atmosferei, unde se transformau în minuscule picături de apă.

În cele din urmă, câmpul necultivat se termină și dădură peste un drum de pământ, care înainta spre sud. O apucară pe el și înaintară cât de repede le permise oboseala și încălțămintea. La un moment dat, femeia îi ceru voie să se sprijine de brațul lui, deoarece pantofii îi făcuseră bășici în talpă.

— Nu vreau să mă plâng, dar dacă aș fi știut că voi merge peste câmpii, mi-aș fi luat niște cizme, îi spuse, după ce se agăță de cotul lui.

Avea degetele calde și îi simți răsuflarea aproape de obraz, cu o urmă din parfumul acela puternic răzbind până la el. Înaintară o vreme în tăcere, apoi Milovan se opri brusc, făcându-i semn să stea liniștită. După aproape un minut, auziră zgomotele unui vehicul care venea din urmă și glasul unui bărbat care își înjura caii cu blândețe. Când ajunse în dreptul lor, Milovan văzu că nu se înșelase și lăsă pistolul să îi alunece la loc în buzunar. Era un țăran, cu droșca, la care avea înhămat un cal slab, și care fusese prins de furtună în timp ce se înapoia acasă de undeva.

Milovan apucă dârlogii calului și îi povesti că avuseseră un accident din cauza vremii și rămăseseră pe jos. Putea să îi ia și pe ei până în prima localitate?

— Doamne, da' se poate, boierule? Sigur că nu o să vă las pe jos, acu' că se apropie și seara și aveți și un copil bolnav cu domniile-voastre.

Omul sări din teleguță și apucă hățurile, îndemnându-i să urce. Se înghesuiră unul în altul și Milovan o întinse pe fată pe genunchii lui și ai bonei. Țăranul se cățără alături și pocni ușor din bici, îndemnând calul la mers.

— Da' ce-a pățit bietu' copil?! se miră el. Doarme?

— Are boala copilului, răspunse el, după ce schimbă o privire cu bona. A răzbit-o furtuna și a intrat în letargie. Așa se protejează ea de lumea exterioară.

— Aha! făcu vizitiul și nu mai spuse nimic.

Înaintau repede prin vălătucii albi și după un timp comisarul realiză că impresia inițială fusese corectă: ceața prindea să se disipeze. În mai puțin de un ceas, ajunseră într-o așezare despre care țăranul le spuse că era Muereasca, comună mare și frumoasă odinioară, cu cirezi multe de vaci și turme de oi la fiecare casă, dar scăpătată și părăsită de majoritatea locuitorilor de la marea inundație din '33.

— Marea inundație din '33?! repetă Milovan, uitându-se la el dintr-o parte.

— Ce e, boierule, n-ai auzit de puhoiul ăla de ape care a luat cu el zece sate și a lăsat malurile pustii până la Curtea de Argeș? Eu am auzit că au scris despre el și ziarele austro-ungare.

De astă-dată răsuci capul către bonă, dar aceasta privea drept înainte ca și cum n-ar fi fost atentă la discuție.

— Ei, da' poate că au fost numai închipuiri de-ale mele. Cum a fost, cum n-a fost, acu' nu mai trăiesc în Muereasca mai mult de o sută de suflete, din care unii sunt ca mine, azi pe colea, mâine pe dincolo, în căutare de lucru. Așa că o să vă duc la părintele Teodosie, care o să știe cum să vă ajute să ajungeți unde doriți domniile-voastre.

Se dovedi că părintele își avea gospodăria peste drum de biserică și că îi aștepta în poartă, de parcă ar fi știut că sosesc. Om strașnic părintele, un zdrahon de bărbat care ar fi putut să îngenuncheze un bou numai apucându-l de coarne și răsucindu-le până la pământ. Avea o barbă neagră ca tăciunele și lungă până aproape de brâu. Potcapul îl purta așezat cam pe o sprânceană și avea o pereche de ochi zburdalnici și focoși, de ziceai că i-a câștigat jucând zaruri cu diavolul.

Îi pofti înăuntru, iar pe vizitiu îl omeni cu un pahar mare cu țuică de prună, după care îl sfătui să uite că a adus pe cineva în sat.

— Alecule, ai văzut cum e lumea... Rea. Așa că e bine să nu știe pârdalnica de nimic ce nu o interesează. Cu oamenii ăștia de la oraș mă descurc eu, da' tu să nu spui cuiva despre ei, înțelesu-m-ai?

— Apăi, de, părinte, dacă așa socotești domnia-ta, așa oi face. Să aveți seară bună și să ajungeți cu bine acolo unde trebuie să ajungeți.

Se urcă în droșcă, pocni ușor din bici pe deasupra cailor, îndemnându-i la drum. Când dispăru după primul

colț al uliței, bărbatul în sutană neagră se întoarse către ei și se înclină.

— Acu', cred că ar fi bine să intrați. Nu e bine să vă vadă prea mulți ochi. Fetița e bine?

— E bine, răspunse bona. Doar ametită de oboseală și speriată de furtună.

Deschise larg poarta șubredă și le făcu semn să treacă pe lângă el. Curtea era plină de crengi rupte și de frunze aduse de vânt. Ocoliră un hambar aplecat într-o parte și ajunseră la treptele marchizei de lemn, care dădea ocol casei.

— Poftiți, poftiți!

Urcară și se opriră în dreptul ușii întredeschise. Ioana-Maria Magdalena Falk, prințesă de Singmaringen-Hohenzollern, ridică fruntea de pe umăr și privi buimăcită în jur. Bona se apropie și o mângâie pe dosul palmei.

— Stai cuminte, Oana, aproape am ajuns.

Părintele o apucă înainte și se întoarse cu o lumânare aprinsă. Le atrase atenția asupra pragului înalt, apoi îi conduse printr-un hol îngust până în dreptul unei uși deschise la perete.

— Bine-ați venit în umila mea cuhnie, le spuse și le arătă o laviță acoperită cu o velință veche. Așezați-o acolo pe domnișoara. În câteva clipe îi aduc o cană cu lapte cald, care-o s-o mai liniștească după atâtea peripeții. Iar domniile-voastre luați loc unde vă vine mai la îndemână și simțiți-vă ca acasă.

Părăsi încăperea și preț de câteva clipe se auziră pașii îndepărtându-se. Milovan o așeză pe fetiță în șezut și o

sprijini cu spatele de perete. Ioana-Maria se uita la el ca și cum ar fi văzut o arătare din altă lume.

— Oana, acest domn este comisar de poliție. El ne va păzi să nu ni se întâmple nimic rău pe drum.

— Îl cunosc, spuse încet de tot prințesa. M-a mai ținut în brațe și altădată.

Maria Calimachi îi aruncă o privire întrebătoare.

— Spune adevărul, se văzu el nevoit să recunoască. Atâta doar că acesta nu e cel mai bun moment pentru povești. Promit că o voi spune altădată.

Se așezară pe două scaune de lemn fără spătar. Încăperea era mică și destul de sărăcăcioasă. O masă pătrată, așezată în mijloc, o vatră cu un ceaun așezat pe pirostrii, într-un colț, o fereastră, un dulap îngust pe peretele cu ușa și un braț de lemne rezemat de zid, lângă două oale și o strachină cu resturi de mâncare.

— Părintele e singur, constată Milovan, arătând cu degetul de jur-împrejur.

— De unde știți?

— Nicio gospodină nu lasă vasele nespălate de la o masă la alta.

Se auziră din nou pași pe coridor și silueta masivă a părintelui umplu cadrul ușii. Avea în mâini o oală plină cu lapte, din care ieșeau aburi, și o lipie la subraț. Le puse pe masă și aduse trei linguri de lemn din dulap.

— Mâncați, le spuse. Veniți de la drum lung și nu ați pus încă nimic în gură pe ziua de azi. Iar drumul nu s-a sfârșit încă.

— Sunteți proroc, părinte?

— Eu? mustăci a râs celălalt, trăgându-și și el un scaun lângă masă și așezându-se. Sunt doar un biet păcătos care vrea să vadă lumina Raiului.

— Atunci de unde știți ce drum mai avem de bătut?

— Doar nu veți fi venit în vizită la părintele Teodosie! Dac-o fi așa, mare bucurie mi-ați face, că mi-a murit preoteasa și m-a lăsat singur cuc în gospodăria asta. Dar eu știu că nu pe mine ați venit să mă vedeți, ci pe maica Theodora.

— Maica Theodora? repetă neîncrezător Milovan.

— Maica stareță de la schitul Ostrov. Mi-a trimis o scrisoare, cum că urma să sosiți la vreme de seară. Un bărbat, o femeie și o fetiță.

Dacă era vorba despre o întâmplare, atunci precis era una dumnezeiască. Alexandru Milovan știa însă că astfel de evenimente sunt extrem de rare și că mai degrabă sub paravanul de mister se ascundea mâna unui om. Luă o lingură de lapte, mușcă din bucata de pită pusă în fața lui și sorbi din lichidul cald.

— E foarte bun, spuse și își îndemnă tovarășele să mănânce. Aș putea să văd și eu scrisoarea, părinte Teodosie?

— De ce nu? Preotul se ridică de la masă. Că doar despre domniile-voastre e vorba acolo.

Se duse din nou la dulap, deschise ușa și luă un plic lung, cafeniu, de pe raft. Reveni la masă și i-l întinse.

— Nu mai are sigiliul. Ceara s-a rupt când am desfăcut hârtia, iar eu nu m-am ostenit să adun bucățelele.

Hârtia era una groasă și cenușie. Din loc în loc se zăreau inserțiile din fibrele plantelor care fuseseră amestecate cu celuloza, pentru a-i conferi consistență. Într-un

colț se vedea urma unei ștampile, cu o cruce pătrată în mijloc.

„Prin prezenta te anunțăm, Sfinția Ta, de sosirea unor oameni pe care mănăstirea noastră i-a primit în grijă și s-a angajat în fața lui Dumnezeu să le asigure găzduire și protecție. Așa că te rugăm să le oferi ospeție până la căderea nopții, când va sosi o trăsură ce îi va duce pe drumul Călimăneștiului, unde sunt așteptați să ajungă mâine, la răsărit. Fratele care este conducătorul atelajului îți va aduce apă sfințită pentru slujba de tăierea capului Sfântului Ioan Botezătorul. Cu mulțumiri pentru tot ceea ce faci, te așteptăm oricând ca să ții o slujbă pentru măicuțele noastre. Să fii binecuvântat."

În loc de semnătură erau înscrise două litere – Th.

— Maica stareță Theodora, lămuri preotul. Este o femeie tare de treabă și foarte harnică. De când a venit la mănăstire, a reușit să găsească bani ca să ridice încă un rând de chilii pentru măicuțe și de câțiva ani numărul lor s-a dublat. A reușit chiar să obțină o interdicție judecătorească pentru afaceristul Nelu Marghiloman, care voia să construiască un cazinou pe insulă. Vă dați seama, domniilevoastre, cum ar fi arătat un lăcaș de perdiție alături de un lăcaș sfânt?

Comisarul puse lingura pe masă și se uită lung la gazda lor.

— Adică pe insulă nu există un cazinou numit „Columbus"?

— Asta încercam să vă spun. Preotul așeză și el lingura pe masă și își pieptănă barba cu degetele, încercând să

scape de firimituri. Lucrările începuseră, dar ordinul judecătoresc le-a oprit, iar Marghiloman a pierdut o grămadă de bani. De unde se poate vedea că nimeni nu se poate pune cu Dumnezeu.

— Și când s-a întâmplat treaba asta cu interdicția?

— Cred că au trecut câțiva ani de-atunci.

— Câțiva ani?!

Dacă se întâmpla ceva, în mod clar era peste puterea lui de înțelegere. În urmă cu doar câteva zile văzuse cazinoul aflat în reparații, pe insulă, iar Ernest Urdăreanu îi dăduse unele lămuriri cu privire la el. Iar acum afla că, de fapt, nici măcar nu fusese construit. Se ridică de la masă și merse la fereastră. Dincolo de geamul pătat de praf și de muște, începuse să coboare înserarea. Două rațe leșești se loveau cu ciocurile peste piept și își smulgeau puful colorat, pe care ultimele rămășițe ale vântului le învârtejeau pe deasupra curții.

— Pe mine vă rog să mă iertați, dar trebuie să merg la biserică și să închid ușa de la intrare pentru noapte.

Preotul Teodosie se ridică, îi zâmbi prințesei, apoi părăsi încăperea. Maria Calimachi se mulțumea să privească fără să spună nimic. Milovan își masă ușor tâmplele, dar nu reveni la masă. Încet-încet, o durere surdă punea stăpânire pe capul său și se întrebă dacă nu cumva era rezultatul vreunei migrene căpătată odată cu rana din umăr. Se îndreptă spre dulap și deschise ușa. Câteva crătiți, farfurii și căni așteptau cuminți pe rafturi să le vină rândul să fie folosite. Pe raftul cel mai de sus, peste un vraf de șervete de masă din in se zărea colțul unui ziar. Îl trase de

acolo și îl întinse pe masă, lângă oala cu lapte. Îl netezi cu dosul palmei și bătu cu arătătorul în el.

— Ia te uită, părintele este abonat la „Universul"!

Bona îi aruncă o privire absentă, apoi se întoarse din nou către mica Ioana-Maria Magda. Milovan citi cu voce tare titlul articolului de fond de pe prima pagină.

— „Întâlnire de taină, la Sibiu, între președintele României, domnul Nicolae Titulescu, și țarul Alexei Romanov al Rusiei Imperiale". Dumnezeule, ce este asta, o făcătură? O ediție de 1 aprilie? De când este Titulescu președintele Regatului?

— Este ediția obișnuită a ziarului, răspunse încet dar foarte clar bona, uitându-se la el pieziș.

Bărbatul răsfoi paginile mari, cu gesturi nervoase.

— „Imperiul Austro-Ungar cere importante despăgubiri de război din partea Imperiului Otoman. Liga Națiunilor nu vrea să se implice în conflict". „Imperiul Britanic își dotează armata colonială cu arma sonică aeropurtată". „Imperiul Soarelui Răsare anexează insulele Kurile și ridică pretenții asupra Filipinelor". „India amenință cu un război asiatic total, dacă nu obține independența". Când naiba s-au întâmplat toate astea?

Maria Calimachi își împreună palmele în fața buzelor și îl privi o vreme tăcută.

— Sunt plecată de aici de aproape zece ani, domnule comisar Milovan. Unele lucruri sunt noi și pentru mine, într-adevăr. Dar cea mai mare parte a lor era previzibil să se întâmple. Lucrurile se mișcă tot timpul, în ideea reducerii entropiei.

— În ideea reducerii entropiei... repetă bărbatul, privind-o ciudat. Ce vreți să spuneți cu asta, scumpă doamnă? Și de unde sunteți plecată, dacă-mi permiteți să întreb?

Femeia îl privi pe deasupra degetelor încrucișate.

— Din această lume. Sunt un emisar trimis să o salveze de la moarte pe prințesă și să o aducă aici, unde va face să renască linia genetică a familiei Sigmaringen-Hohenzollern, va stârni furtuna restaurației și va deveni prima Regină care va domni peste Noul Regat.

Alexandru Milovan se aplecă ușor peste masă, cu o figură atât de derutată, încât mica prințesă se lipi de bona sa.

— Cum adică *din această lume*? întrebă el rar, cu o notă de amenințare în voce.

Bona întinse brațul stâng peste umerii fetei. Avea o față obosită și ridurile îi ieșeau mai mult decât oricând în evidență. Înainte de a răspunde, își mușcă ușor buza de jos.

— Acolo, în peșteră, părintele Gamaliel v-a spus câte ceva despre Lumea Inițială și despre lumile-cioburi care s-au desprins din oglinda ei inițială, după ce aceasta s-a spart. Despre trecerile care există între ele. Despre faptul că pe acest teritoriu, în acest Regat, se află concentrate majoritatea lor. Dar ce nu a apucat să vă spună este faptul că istoria a curs diferit în fiecare dintre ele, deși actorii au fost aceiași. Sau aproape. Închipuiți-vă că cea în care am urcat la bordul lui „Caraiman" este a noua lume în care caut să vă descopăr împreună. În lumea aceasta, regele Carol al II-lea a avut un fiu, pe prințul Mihai. Amândoi au murit în primul bombardament pe care Lutwaffe l-a

executat asupra Bucureștiului, drept represalii pentru că Regatul nu a vrut să cedeze zona Corabiei pentru experiențele societății Ahnenerbe, controlată de Himmler. Cel de-al doilea raid aerian al nemților a distrus jumătate din București, Ploiești, Giurgiu și Roșiorii de Vede.

Se așeză încet pe scaun, simțind cum i se înmoaie genunchii. Atinse oala cu cotul și aceasta se răsturnă, împrăștiind șuvițe de lapte peste ziarul deschis. Ioana-Maria Magda îl privea cu ochi îngroziți peste tăblia mesei.

— Împreună? repetă cu glas uscat.

— Împreună cu prințesa. În unele lumi nici nu v-ați născut încă, domnule comisar. În altele, Ioana-Maria nu există. Sau poate că nu am reușit eu să vă găsesc, în aceeași secvență de timp. Înțelegeți cât este de important pentru această lume să existați în simultaneitate? Și, mai ales, să am norocul să vă descopăr?

— Asta e o altă glumă, nu? Sau poate că nu! se răsti el, brusc. Poate că furtuna aceea demențială m-a făcut să înnebunesc și să-mi imaginez lucruri care nu există. Poate că acum sunt încă la bordul lui „Caraiman" și zac pe podea, lovit în cap de un obiect contondent desprins de forța uraganului din structura dirijabilului.

Ochii îi luceau asemenea unor torțe îndepărtate, iar gura îi rămăsese ciudat de uscată, încât abia reușea să articuleze corect cuvintele.

— Sau poate...

— ...că eu sunt cea atinsă de nebunie, iar asta ar explica chiar mai multe decât ar face-o ipoteza anterioară, nu, domnule Milovan?

Maria Calimachi clătină din cap.

— Aș dori eu ca explicația să fie atât de simplă și de coerentă. Dar nu este, iar tot ceea ce v-am spus până acum este adevărat. Lumea în care ne găsim acum nu mai e cea pe care o cunoașteți și, dacă asta vă consolează cu ceva, nici măcar nu sunteți primul om care își părăsește realitatea pentru lumea de dincolo de zid, pe care o consideră mai bună și mai frumoasă. Și care, de fapt, nu e nici pe departe așa.

Se aplecă la rândul ei peste masă și îi așeză mâna pe braț. Dacă un fluid electric i s-ar fi scurs din degete în corpul său, nu ar fi fost atât de încordat. Gemu și vru să se ridice, dar picioarele refuzară să îl asculte.

— Ne veți însoți pe insula Ostrov, unde vom rămâne în următorii zece ani. Mă voi ocupa de creșterea și educația Ioanei-Maria, care va deveni regina acestei țări. Iar dumneavoastră ne veți asigura protecția. De fapt, cred că nici nu va fi atât de dificil cum pare. Ne vom găsi pe o insulă, într-o mănăstire de maici în care veți fi singurul bărbat, grădinarul cel mut, pe care bunul Dumnezeu l-a trimis să caute adăpost departe de lumea dezlănțuită. Iar despre existența noastră cea adevărată nu va ști decât maica stareță Theodora, care s-a juruit în privința noastră cu jurământ de taină.

Milovan își linse buzele uscate. Pe de o parte, rațiunea îi spunea că trebuie să respingă din toate puterile povestea aceasta fantasmagorică, a cărei singură dovadă de existență era ziarul ud din fața sa. Pe de alta, undeva în adâncurile cele mai ascunse ale sufletului său simțea că

intrase fără voie într-o aventură extraordinară, care părea, cumva, fără sfârșit. Vârî încet mâna liberă în buzunar și scoase pistolul. Îl armă și îl puse pe masă, dar nu își luă mâna de pe patul său.

— E o nebunie, spuse încet, articulând cu grijă fiecare cuvânt. O nebunie în care mi-am pierdut libertatea. Aș putea să mi-o recapăt, împușcându-vă pe amândouă. Nimeni nu m-ar căuta pentru asta, dacă așa cum am înțeles mă aflu într-o altă lume, în care nu am existat niciodată. Mi-aș căuta o slujbă oarecare și aș avea grijă să rămân un nimeni pentru toată lumea din jur. Două cartușe. Atât costă drumul meu spre libertate și spre ieșirea din nebunie. Trebuie să-mi spuneți ce anume m-ar putea împiedica să apăs pe trăgaci.

Maria Calimachi își ridică mâna de pe braț, întinse degetul arătător și îi mângâie obrazul.

— Nu-ți amintești nimic, nu-i așa, Alexandru? Deși, cumva, ar trebui să ai măcar o fărâmă de amintire din Lumea Primordială. În care am fost iubita și apoi soția ta. Numele Cornelia îți spune ceva?

Înghiți în sec și vru să se tragă înapoi, dar nu izbuti. Degetul femeii era lipit de pielea sa ca un fier înroșit. Pentru o clipă, imaginea Corneliei Rebecca îi trecu prin fața ochilor. Părul roșcat îi flutura în adierea de seară, exact ca atunci când avuseseră prima întâlnire din Cișmigiu. Abia acum își dădea seama cum, în mod ciudat, trăsăturile femeii din fața sa semănau cu cele ale fetei de care se îndrăgostise iremediabil.

— Și dacă... m-aș sinucide?

Maria Calimachi clătină din cap, arătând spre Ioana-Maria Magda, în ochii căreia străluceau boabele lacrimilor.

— Ai o îndatorire sacră, Alexandru. Mai veche decât existența ta și a mea. Care nu-ți va permite să faci ceea ce dorești. Lumea aceasta te așteaptă ca pe un salvator. Ca pe un Mesia. Crezi că lui Iisus i-a fost ușor să rămână pe ciobul acela ce i-a fost sortit?

Prin fereastra îngustă lumina cenușie a înserării se așternea peste ultimele fuioare de aburi, ascunzându-le. De afară se auzi tropotul unui cal și zgomotul unui vehicul care oprea pe uliță. Urmă un zumzet de voci și apoi de pași care urcau treptele cerdacului. Milovan se ridică de pe scaun, se lipi de perete și ascunse mâna cu arma la spate. Femeia își îndreptă spatele și își aranjă părul.

În cuhnie intră părintele Teodosie, urmat de un bărbat în rasă neagră de șiac, cu gluga trasă până în dreptul ochilor.

— A sosit teleguța, râse el. Fratele o să vă fie călăuză până la Cozia. Fetița e gata de plecare?

Ioana-Maria dădu cu seriozitate din cap, venind mai aproape de bonă. Milovan îl cercetă cu atenție pe noul-venit, apoi vârî arma în buzunar. Arătă cu mâna către masă.

— Îmi pare rău pentru incident, părinte, spuse. Nu mi-am revenit complet după furtună.

— Stai liniștit, domnule, niciunul dintre noi nu și-a revenit. A fost doar unul dintre semnele care ne dau de știre despre apropierea Judecății. Cine oare e pregătit pentru ea?

Ieșiră din încăpere, apoi din casă. Afară se lăsase o răcoare ciudată, care îl făcu să se cutremure. Coborâră scările și străbătură curtea cu pași repezi. În ferestrele caselor

începuseră să se aprindă luminile lămpilor cu gaz. Trăsura se dovedi a fi o birjă veche, care părea gata să se fărâme la prima mișcare. O ajută pe prințesă să urce și o așeză la mijlocul banchetei. Maria Calimachi se așeză în partea dreaptă, iar el în cea stângă.

— Să vă aduc o pătură pentru fetiță? întrebă preotul, vârând capul înăuntru.

Bărbatul în rasă neagră se apropie pe partea cealaltă cu un pled gros din lână. Îl întinse peste picioarele celor trei, se închină preotului, sărută mătăniile, apoi urcă pe capră și îndemnă calul cu o mișcare ușoară a hățurilor. Preotul rămase în urmă, sprijinit de unul din stâlpii porții.

După ce trecură de ultima casă din sat și se stinse lătratul câinilor, calul începu să meargă la pas. Vizitiul răsuci capul spre ei și îi întrebă dacă stăteau bine.

Până să dea Milovan un răspuns, ridică de la picioare un felinar, frecă un băț de chibrit de codirișca biciului, îl aprinse și îi ridică flacăra. Barba sură, pe care o întrezărise în casă, se zări clar pentru câteva clipe. Era despărțită în două și fiecare parte era legată cu un șnur negru.

— Părinte Gamaliel! Paznicul-de-timp...

Bătrânul râse încetișor și agăță felinarul de un cui special, pe laterala trăsuricii.

— Te simți tânăr, puternic și nemuritor, nu? vorbi el din nou. Dar, fiule, toate au mai strălucit cândva sub soarele acestei realități. Și toate nu fac altceva decât să se repete, când le vine vremea. Povestea șarpelui care-și înghite coada. Ne-o dăm mereu ca exemplu unii altora. Ca să nu uităm. Ca să nu uiți. Paznicul-de-timp este unul dintre

nemuritori, dragul meu. Unul dintre cei a căror misiune este să păzească Porțile, pentru ca timpii să nu se amestece. Iar atunci când nu reușesc să o mai facă, să le distrugă. Așa cum ai făcut cu Corabia. Eu sunt doar o ființă umilă, a cărei misiune în această lume e doar să sprijine buna desfășurare a evenimentelor. Și atât.

Ridică biciul și atinse spinarea calului, care porni la trap, făcând să troznească pietrele sub potcoave. Deasupra, pierdută în păcura cerului, scânteia șters Steaua Ciobanului, ca o chemare demult uitată. Milovan se uită adânc la femeia de alături, străduindu-se să înțeleagă de ce era atât de în vârstă dacă era cu adevărat Cornelia. De ce timpul care îi pusese ei riduri pe față și pete maronii pe mâini, pe el îl iertase și-l lăsase tânăr? Vechea durere din umăr îl înțepă, reamintindu-i că toate aveau un preț. Cumva, apa aceea vindecătoare era cu adevărat izvorul tinereții veșnice?

Nu exista niciun răspuns, realiză el, pentru că niciodată șarpele nu vedea decât vârful cozii pe care se străduia s-o înghită pentru a realiza perfecțiunea sferică a eternității. Cum spusese Mihăilă, pescarul care acum odihnea sub valurile celui mai mare lac al Regatului, ciugulit de pești? Viitorul stă scris deja în mersul stelelor și nimeni nu îl poate abate de la mersul său.

Așa că se lăsă pe spate, închise ochii și încercă să nu se mai gândească la nimic. Nici măcar la Ouroboros și la încercarea lui lipsită de sorți de izbândă.

Sfârșit

CUPRINS

Pe Ostrov, la sfat de taină cu părintele Gamaliel 9

Un concert... cu cântec, la Teatrul din Caracal 50

Un cadou prea scump pentru regele Carol al II-lea 94

O misiune imposibilă și un pistol fără gloanțe 136

Sfântul Andrei și izvorul tinereții veșnice 165

Între podul lui Constantin cel Mare și cetatea sucilor ... 194

Legiunea și Revoluția 227

Șarpele Ouroboros, paznic-de-timp 267

– Lumina albă... Lumina albă...
Într-o clipită, prin geamurile groase pătrunse o lumină puternică, albă, care transformă spațiul din jur într-o vată orbitoare. Îşi duse mâinile la ochi şi gemu. Ajunse la peretele de sticlă şi reuşi să privească dincolo de geam. Unde în urmă cu câteva minute văzuse curâng către Dobrogea trupul leneş al bătrânului Danubiu, o pată vie, care trecuse bariera albului, îşi juca reflexiile halucinante pictând dimensiunea unei noi lumi.
Corabia devenise o pală de praf a istoriei. Pe locul unde se ridicase străvechea aşezare a sucilor răsărise un alt soare, care nu mai aparținea acestei lumi.
– Arma sonică, încercă să murmure, dar de pe buzele pârlite şi crăpate nu ieşi decât un hârâit greu de înțeles. Au folosit arma sonică împotriva trupelor Wehrmachtului.
Dacă un zeu ar fi smuls o mână de atomi supergrei din soare şi i-ar fi amestecat ca pe o cocă, rezultatul n-ar fi putut fi unul mai strălucitor...

ISBN 978-606-96252-2-4
9 786069 625224
www.pavcon.ro